

รายงานการประชุม

[หมายเลข]

ครั้งที่ ๒๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

รายงานการประชุมคณะกรรมการมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ

สภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ณ ห้องประชุมคณะกรรมการมาธิการงบประมาณ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๑๐ นาฬิกา

(นาวาอากาศตรี ประสงค์ สุ่นศิริ ทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม

ประธาน : ขณะนี้ครบองค์ประชุมแล้วนะครับ ผมขออนุญาตเปิดการประชุม สำหรับการประชุมวันนี้ก็จะเป็นการประชุมที่ต่อเนื่องมาจากเมื่อวานนี้ ซึ่งเราพิจารณามาตราไปได้ ๑๐๐ มาตรา วันนี้เราก็จะต่อหน้าครับ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองบันทึกการประชุม เลื่อนไปตอนบ่าย

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องพิจารณา พิจารณาต่อจากเมื่อวานนี้ ขอให้ท่านเลขานุการช่วยดำเนินการด้วยครับ

เลขานุการ : ขออนุญาตไปมาตรา ๑๐๑ ครับ

นายอัชพร จารุจินดา : มาตรา ๑๐๑ สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

สิ้นสุดลงเมื่อ

(๑) ถึงคราวออกตามอายุของสภาผู้แทนราษฎร หรือมีการยุบสภาผู้แทนราษฎร

(๒) ตาย

(๓) ลาออก

(๔) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๙๓

(๕) มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๙๔ (๑) (๒) (๓) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒)

(๑๓) หรือ (๑๔)

(๖) กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๒๗๗ หรือมาตรา ๒๗๘

(๗) ลาออกจากพรรคการเมืองที่ตนเป็นสมาชิก หรือพรรคการเมืองที่ตนเป็นสมาชิกมีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารของพรรคการเมืองและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรคการเมืองนั้น ให้พ้นจากการเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองที่ตนเป็นสมาชิก ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าสิ้นสุดสมาชิกภาพนับแต่วันที่ลาออกหรือพรรคการเมืองมีมติเว้นแต่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้นั้นได้อุทธรณ์ต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในสามสิบวันนับแต่วันที่

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐

นิวรา ๑/๒

พรรคการเมืองมีมติ คัดค้านว่ามติดังกล่าวมีลักษณะตามมาตรา ๖๔ วรรคสาม ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย
ว่ามติดังกล่าวมิได้มีลักษณะตามมาตรา ๖๔ วรรคสาม ให้ถือว่าสมาชิกภาพสิ้นสุดลงนับแต่วันที่ศาล
รัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมีลักษณะตามมาตรา ๖๔ วรรคสาม
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้นั้นอาจเข้าเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองอื่นได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่
ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

- ๒/๑

คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญ

วัชรวิ ๒/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

(๘) ขาดจากการเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งยุบพรรคการเมืองที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้นั้นเป็นสมาชิก และไม่อาจเข้าเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองอื่นได้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่ง ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่าสิ้นสุดสมาชิกภาพนับแต่วันถัดจากวันที่ครบกำหนดหกสิบวันนั้น

(๙) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๒๘๖ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง หรือศาลฎีกามีคำวินิจฉัยให้พ้นจากสมาชิกภาพตามมาตรา ๘๗ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าสิ้นสุดสมาชิกภาพนับแต่วันที่วุฒิสภามีมติหรือศาลฎีกามีคำวินิจฉัย แล้วแต่กรณี

(๑๐) ขาดประชุมเกินจำนวนหนึ่งในสี่ของจำนวนวันประชุมในสมัยประชุมที่มีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบวันโดยไม่ได้รับอนุญาตจากประธานสภาผู้แทนราษฎร

(๑๑) ต้องคำพิพากษาให้จำคุก แม้คดีนั้นจะยังไม่ถึงที่สุดหรือมีการขอการลงโทษ เว้นแต่ความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดฐานหมิ่นประมาท

ใน (๙) ขออนุญาตแก้คำว่า ศาลฎีกา เป็น ศาลรัฐธรรมนูญ ตามมติเมื่อวานนี้ครับ

เลขานุการ : ขออนุญาตท่านประธานเชิญท่านประพันธ์ ท่านไพฑูริย์ครับ ผมนัดเดี๋ยวนะครับ (๙) เมื่อวานเราเปลี่ยนจาก ศาลฎีกา เป็น ศาลรัฐธรรมนูญ ก็จะไปแก้ให้สอดคล้องกันนะครับ ขออนุญาตเชิญท่านประพันธ์ก่อนครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณท่านประธาน ท่านเลขานุการครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ ในร่างมาตรา ๑๐๑ (๗) ที่มาตรา ๖๔ เข้าใจว่าจะพิมพ์ผิดนะครับ คงเป็นมาตรา ๖๓ ทั้งหมด คงเป็นมาตรา ๖๓ วรรคสาม ฝ่ายเลขานุการลองเช็คคู่มือหนึ่งนะครับ มาตรา ๖๔ วรรคสามทั้ง ๓ แห่งน่าจะเป็น มาตรา ๖๓ วรรคสาม

เลขานุการ : ถูกต้องครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ที่นี้ผมมาถึง (๑๑) เลยนะครับ (๑๑) ต้องคำพิพากษาให้จำคุก แม้คดีนั้นจะยังไม่ถึงที่สุด กรณีที่ศาลลงโทษจำคุก แม้คดีนั้นจะยังไม่ถึงที่สุด ผมยังพอรับได้ครับ เพราะว่าต้องคำพิพากษาให้จำคุกก็ออกไปปฏิบัติหน้าที่ไม่ได้ ก็มีเหตุผลว่าถ้ายังถูกจำคุกอยู่อย่างนี้ ถึงยังไม่ถึงที่สุด เมื่อทำหน้าที่ไม่ได้ก็น่าจะให้สิ้นสุดสภาพของการเป็นสมาชิกภาพ แต่ประโยคต่อมาที่ว่า หรือมีการขอการลงโทษ อันนี้ทำให้สงสัยว่าไม่ถึงที่สุดก็มีผลแล้ว อันนี้ผมคิดว่ามันจะขัดกับหลักพื้นฐานในร่างมาตรา ๓๙ วรรคสาม ซึ่งจะปฏิบัติกับบุคคล กรณีที่ยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดมิได้ ในร่างมาตรา ๓๙ วรรคสามเราก็บัญญัติอยู่ในลักษณะว่าก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุด แสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ ฉะนั้นในเรื่องของการขอการลงโทษถ้าการขอลงโทษนั้นเป็นเพียงศาลชั้นต้นไม่ถึงที่สุดก็จะมีผลเป็นการสิ้นสุดสมาชิกภาพ ถ้าเกิดต่อมาศาลอุทธรณ์หรือ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

วชิร ๒/๒

ศาลฎีกากลับก็จะเป็นปัญหา ก็จะขัดกับหลักมาตรา ๓๙ พรรคสาม ในส่วนของการรอกการลงโทษนี้กระผม
ยังคิดว่าน่าจะต้องเป็นกรณีซึ่งมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว

เลขานุการ : ขออนุญาตท่านประธานเชิญท่านไพบูลย์ครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม ไพบูลย์
วราหะไพฑูรย์ (๗) ก็ตรงกันนะครับ เป็นมาตรา ๖๓ มีอยู่ ๓ แห่ง (๙) เมื่อกันได้พูดถึงให้เป็นอำนาจของ
ศาลรัฐธรรมนูญ คราวนี้ (๑๑) ใน (๑๑) ต้องคำพิพากษาให้จำคุก แม้คดีนั้นจะยังไม่ถึงที่สุดหรือมีการ
รอกการลงโทษ ถ้าไปดูกับความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลง ตรงจุดนี้เป็น ส.ส. สิ้นสุดนะครับ มาตรา ๑๐๑
มาตรา ๑๙๒ เป็นเรื่องรัฐมนตรี สิ้นสุดลงเฉพาะตัวใน (๔) พอดีถ้อยคำยังเขียนไม่เหมือนกันครับ
มาตรา ๑๙๒ (๔) เขาเขียนว่า ต้องคำพิพากษาให้จำคุก ไม่ว่าจะคดีนั้นจะยังไม่ถึงที่สุดหรือมีการรอกลงอาญา
ไว้ก็ตาม ตรงจุดนี้เราจะใช้

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

สิริพร ๓/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ผมรับไปดูครับ ท่านไพบูลย์ครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ : ขอบพระคุณครับ

เลขานุการ : ไม่ตรงกันครับ ดัดคำว่า รอกการลงโทษ ได้ใหม่ครับ ตามที่ท่านประพันธ์เสนอ
นะครับ ดัดนะครับ ผมไปมาตรา ๑๐๒ ครับ

ประธาน : เชิญท่านเดชอุดมครับ

นายเดชอุดม ไกรฤทธิ : ท่านประธานครับ ผม เดชอุดม ไกรฤทธิ กรรมการครับ
มาตรา ๑๐๑ ผมอ่านโยงเกี่ยวกับหมวด ๑๓ จริยธรรมนักการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐครับ ผมยังปรับ
อนุมาตราไม่ได้ แต่คิดว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ผ่านจริยธรรมของนักการเมือง น่าจะถือว่า
สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงด้วยในหมวดนี้ครับ อยากให้ฝ่ายเลขานุการดูนิดหนึ่ง
เพราะถ้าเรารับหลักการในหมวด ๑๓ แล้วมีกฎหมายออกมาด้วยนะครับ ตามหมวด ๑๓ การสิ้นสุด
สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ควรจะสิ้นสุดลงด้วย อาจจะต้องปรับตามมาตรานี้ครับ
ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ

เลขานุการ : ผมรับไปดูได้ใหม่ครับ แต่เข้าใจว่าเราพูดว่าจริยธรรมมี ๒ ประเภทใช้ใหม่
ครับ จริยธรรมที่มันร้ายแรงก็เป็นเหตุแห่งการถอดถอน แต่จริยธรรมที่ไม่ร้ายแรงเข้าใจว่าเราใช้ระบบเตือน
ใช้ใหม่ครับ เตือนนี้คงไม่พ้นจากตำแหน่งหรือครับ แต่ว่าถ้าถอดถอนจะพ้นจากตำแหน่งนะครับ เดี่ยวผม
รับไปดูเรื่องการถอดถอนนะครับ ถ้าพ้นจากตำแหน่งเพราะเหตุถอดถอนเรื่องจริยธรรมให้ถือว่าพ้นจากอันนี้
ด้วยนะครับ ขออนุญาตท่านประธาน เชิญท่านนุรักษ์ครับ

นายนุรักษ์ มาประณีต : นุรักษ์ มาประณีต ครับ ใน (๑๑) ถ้าจะเขียนว่า
ต้องคำพิพากษาให้จำคุกนี้ะครับ แม้จะไม่ถึงที่สุดก็ตาม ถ้าเกิดว่าให้มีการให้ประกันตัวไปละ ใช้ใหม่ครับ
มันจะต้องไปตีความตรงนี้อีกว่าถ้ามีการประกันตัวไปก็ยังไม่ได้จำคุกใช้ใหม่ครับ ในระหว่าง เช่นว่า
ศาลชั้นต้นจำคุกแล้วมีการประกันตัวไปในทันที แล้วก็อยู่ในระหว่างอุทธรณ์ อย่างนี้เขาต้องไปตีความกันว่า
ถูกจำคุกหรือไม่ ใน (๑๑) ผมว่าน่าจะต้องเขียนว่า ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกนะครับ แม้กรณีนั้นจะมี
การรอกการลงโทษ ก็จำคุกหมด แล้วไม่ต้องมาตีความกันให้ยุ่งยาก เพราะว่าถ้ายังไม่ถึงที่สุดนี้จำคุก
ก็ตามแต่ศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกาอาจจะกลับคำพิพากษาได้ แล้วถ้าเกิดว่าจำคุกจริง แต่ประกันตัวไป
ก็ต้องมาตีความกันอีกอย่างทีกล่าวไว้แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าในความหมายนี้ผมว่าน่าจะต้องเขียนว่า
ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกแม้คดีนั้นจะมีการรอกการลงโทษนะครับ ข้อความอื่นก็เป็นไปตามอย่างเดิม
นะครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

สิริพร ๓/๒

เลขานุการ : ผมนัดเดียวครับ ต้อง นี่เขาหมายถึงว่าไม่ต้องถูกพิพากษา ไม่ต้องอยู่ในคุก
จริงก็ได้ มีคำพิพากษาถือว่าพ้นแล้ว แล้วข้อเสนอของอนุกรรมการ กรอบที่ ๒ นี่นะครับ ไม่ถึงที่สุดก็พ้น
ครับ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำคุกแม้ยังไม่อยู่ในคุกจริง พ้นเลยนะครับ สื่อความหมายแบบนี้ครับ
ท่านนุรักษ์ โอ.เค. ไหมครับ

นายนุรักษ์ มาประณีต : ถ้าตีความหมายอย่างนั้นก็ต้องมีบันทึกไว้ครับ เพราะว่าเดี่ยว
มีปัญหาต่อไปอีกนะครับว่า จำคุกกันจริงหรือไม่ ผมว่ามีปัญหานะครับ ถ้าเขียนลอย ๆ ให้อย่างนี้ปัญหา
ครับ

เลขานุการ : ครับ เดี่ยวลองดูค่านะครับ แต่เอาความหมายแบบนี้ครับ ที่เสนอมา
ขออนุญาต ท่านอัศววิทย์

นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์ : ท่านประธานครับ ผม อัศววิทย์ สุมาวงศ์ ครับ คือก็ไม่ค่อย
สบายใจกับ (๑๑) นะครับ เพราะว่ามันแก้หลักเดิม ซึ่งหลักเดิมอาจจะได้มีการพูดกันแล้ว หลักเดิมในกรณีนี้
ต้องเป็นกรณีถูกจำคุกโดยคำพิพากษาให้ถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ข้อยกเว้นนะครับ แต่ว่าถ้าจะแก้กันขนาดนี้
ก็มีข้อนำคิดอย่างที่ท่านนุรักษ์ว่านะครับ กรณีที่ต้องคำพิพากษาให้จำคุกแม้คดีนั้นไม่ถึงที่สุด มันอาจจะ
เป็นไปได้ว่าศาลชั้นต้นพิพากษาอย่างนั้น แล้วก็มีการรอดด้วยนะครับ แต่ว่าในที่สุดจริง ๆ แล้วนี่ขึ้นไป
ศาลอุทธรณ์ก็มีการสั่งว่าเขาไม่ผิด อันนี้ให้เขาพ้นจากสมาชิกภาพโดยที่ในที่สุดเขาไม่ผิดนี้มันก็ไม่ค่อย
นั้นนักสำหรับ ส.ส. นะครับ แต่ถ้าไปรัฐมนตรีมาตรฐานอาจจะต่างกัน แต่ตรง ส.ส. ผมไม่ค่อยจะสะกิดใจนัก
ฉะนั้นถ้าจะเอากันว่าถึงแม้จะรอกการลงโทษ ถ้ามีคำพิพากษาให้จำคุกแล้วก็ให้พ้นนี้มันน่าจะเป็น
คำพิพากษาที่ถึงที่สุด มากกว่า ฉะนั้นที่ท่านกรรมการท่านขอเอ่ยนามนะครับ ท่านนุรักษ์เสนอนี้น่าจะมี
เหตุผลที่น่าจะเป็นกรณีที่ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกนะครับ แม้จะมีการรอกการลงโทษก็ได้ แต่ว่าถ้า
คดีไม่ถึงที่สุดน่าเป็นห่วงสำหรับกรณีของ ส.ส. ถ้าเป็นเรื่องของรัฐมนตรีอาจจะถือว่าคุณธรรมสูงกว่าอีกครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

นำพร ๔/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ประธาน : เชิญท่านเดชอุดมครับ

นายเดชอุดม ไกรฤทธิ : ท่านประธานครับ ตรงนี้ขออนุญาตท่านประธานครับ

ผม เดชอุดม ไกรฤทธิ กรรมการครับ ผมคิดว่าตรงนี้ผมเห็นด้วยกับท่านนุรักษ์ ขออนุญาตเอ่ยชื่อท่านนะครับ ท่านรองประธานด้วยว่าควรจะคงไว้เรื่องคำพิพากษาให้จำคุก ในกรณีที่คำพิพากษาดังกล่าวแล้ว แต่ที่ผมเรียนไว้ในข้อแรกเบื้องต้นก็คือว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม ถ้าถึงแม้ยังไม่ถึงที่สุดไปอยู่ตรงนั้นก็ไม่ต้องออกเหมือนกัน มี ๒ ระดับ คือปัจจุบันนี้ที่ไม่ยอมออกก็เพราะอ้างว่า คำพิพากษายังไม่ถึงที่สุด แต่โดยพฤตินัยต่างประเทศเขาออกกันหมดแล้ว แต่ของเราก็ใช้แบบศรียนญชัยคือบอกว่า ก็ยังไม่ถึงคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เพราะฉะนั้นรอการลงโทษก็ไม่ออก ความจริงต้องออกครับ ต่างประเทศเขาไม่ทน แต่ของเราทน เพราะฉะนั้นเราก็ไปใส่อีกวรรคหนึ่งที่ผมเรียนเสนอท่านเลขาไว้ว่า ไปใส่เรื่องจริยธรรม เอาเขาให้ออกในจริยธรรมดีกว่า มันอีกมาตรฐานหนึ่ง ขอบขอบคุณครับท่านประธาน

เลขานุการ : ผมเรียนสั้น ๆ นิดเดียวครับ ว่าเรื่องจริยธรรมจะไม่โยงกับเรื่องศาล แต่เป็นเรื่องของการถอดถอน คือหมายความว่าง่ายกว่าเดิม เดิมที่ต้องไปศาลต้องอะไรต่าง ๆ แล้วพ้นนะครับ อันนี้ก็ง่ายขึ้น ผมดูให้ครับเรื่องการถอดถอน

ประธาน : เชิญท่านศรีราชาครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : ขอบขอบคุณครับท่านประธาน ผม ศรีราชา

เจริญพานิช กรรมการการยกย่อง ผมยังกราบเรียนยืนยันว่า ถ้าเมื่อเราจะพอนักการเมืองนะครับ แล้วเราต้องการที่จะให้คนดีอยู่ในสภา ไม่ว่าจะปฏิบัติหน้าที่ ส.ส. หรือรัฐมนตรีก็ตาม เขาเรียกตัวเขาเองกันว่า ผู้ทรงเกียรติไม่ใช่หรือครับ เมื่อเป็นผู้ทรงเกียรติมันไม่ควรจะมีมลทินใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเวลาเขาถูกต้องคดีนะครับ ก็แสดงว่าเขาจะต้องมีปัญหาในเชิงพฤติกรรมแล้ว มีฉะนั้นแล้วใครบ้างอาจจะไปฟ้องเขาเป็นคดีความได้ แล้วเมื่อศาลชั้นต้นได้ตัดสินไปแล้ว จริงอยู่แม้ว่าหลายท่านจะรู้สึกตะขิดตะขวงใจ แต่ผมคิดว่าคนเราเมื่อถูกต้องคำพิพากษาแล้ว ก็แสดงว่าในขั้นต้นเชื่อว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นจริง เพราะฉะนั้นก็ควรจะต้องหลุดจากส่วนนี้ หลุดจากตำแหน่ง ส.ส. กิติ หรือรัฐมนตรีกิติ แต่ถ้าเมื่อสมมุติในอนาคตเราสามารถที่จะนำพิสูจน์ได้ แล้วก็หลุดออกจากชนักติดหลังในคำพิพากษาขั้นสูงสุดคือศาลฎีกา อันนั้นก็เป็นเรื่องที่ว่า เขาก็อาจจะวกกลับมาเล่นการเมืองใหม่หรือจะมาเป็นใหม่ตามสิทธิหน้าที่ที่พึงจะมีได้ แต่ตอนนี้ถ้าเมื่อสมมุติว่าเขาไม่ได้รับการพิพากษานะครับ เป็นการเปลี่ยนแปลงคำพิพากษา เป็นการพิพากษายืนตามในศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา ก็เป็นการที่จะประวิงให้คนเหล่านี้ซึ่งมีมลทิน มีความผิด ยังคงใช้ตำแหน่งหน้าที่ในการดำเนินการต่าง ๆ ได้ต่อไปอีก ซึ่งผมว่าในขณะที่เขาดำเนินการนี้ครับ มันอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายมากมายในช่วงที่จะรอคำพิพากษา ในระดับศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นำพร ๔/๒

นะครับ ผมก็คิดว่าเราควรที่จะต้องไม่ให้เรา มีช่วงเหล่านี้ที่จะดำเนินการต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน หรือแก่สาธารณะโดยส่วนรวม เพราะฉะนั้นผมยังกราบเรียนยืนยันว่า ถ้าเมื่อเราจะพลิกประวัติศาสตร์การเมือง ผมก็คิดว่าตรงนี้ต้องเข้มครับ ใครก็ตามที่ไปตั้งคดีอย่างนี้ มันเป็นจำเลยของสังคมอยู่แล้วครับ แม้ว่าจะผิดหรือไม่ผิดก็ตาม แต่ถ้าเมื่อสมมุติว่าคุณประพฤติดีแล้วทำไมคดีมันถึงเกิดขึ้นทำไมต้องฟ้องถึงขนาดถูกศาลพิพากษาให้จำคุก แล้วผมก็ยังกราบเรียนยืนยันว่าในเรื่องนี้ การจำคุกหากต้องคำพิพากษาแล้ว แม้กระทั่งจะรอกการลงอาญาก็ไม่ถือว่าเป็นการนั้น เพราะว่าถึงแม้ว่าจะมีการรอลงอาญาหรือถูกประกันตัวออก ไม่ต้องจำคุกจริง แต่ก็ต้องถือว่ามันมีคำพิพากษาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เป็นคนที่ผิดจริงครับ กราบขอบพระคุณครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

จรรยา ๕/๑

ประธาน : ท่านสดศรีครับ

นางสดศรี สัตยธรรม : ประธานกราบเรียนท่านประธานนะคะ ดิฉัน สดศรี สัตยธรรม สำหรับ (๑๑) นี้ นะคะ อย่างที่ท่านอาจารย์ประพันธ์ได้เอ่ยมาแล้วนะคะ น่าจะขัดต่อหลักนิติธรรมนะคะ คือว่าเรายังไม่ถือว่าบุคคลใดต้องโทษจนกว่าจะมี คือหมายความว่าคดีนั้นต้องถึงที่สุดนะคะ จะถือว่าเขาผิดหรือไม่ผิด เพราะว่าตอนนี้เราจะเห็นได้ว่าไม่ว่าการเมืองในระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ จะมีการกลั่นแกล้งกัน ในระหว่างการเลือกตั้งก็ดี ก่อนการเลือกตั้งก็ดี ทั้งการเลือกตั้งใน อบต. อบจ. อะไรต่าง ๆ เห็นได้ชัดว่ามีการกลั่นแกล้งกัน ก็จะมีการร้องเรียนขึ้นมา โดยที่ถ้าร้องเรียนแล้วไม่ได้ผลก็ฟ้อง กกต. ก็มีอย่างนั้นวนเวียนไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่สิ้นสุดกัน ถ้าหากมีมาตรานี้ขึ้นมา แม้ว่าคดียังไม่ถึงที่สุดก็ตาม ถือว่าผู้นี้พ้นไปเลย ก็จะเกิดปัญหาในการกลั่นแกล้งกัน แล้วก็เราคงจะยอมรับยังไม่ได้ว่าคำพิพากษาของศาลชั้นต้นเป็นคำพิพากษาที่มีการกลั่นกรองแล้วหรือยัง ถ้ายังไม่ถึงที่สุด เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะต้องให้พ้นจากตำแหน่งโดยที่คดียังไม่ถึงที่สุดแล้วนี้ ความวุ่นวายในการเลือกตั้งก็จะเพิ่มมากขึ้น ภารกิจของ กกต. ก็เพิ่มมากขึ้นไปเป็นเงาตามตัว เพราะฉะนั้นถ้าวางหลักอย่างนี้ขึ้นมา ถึงจะดีอย่างที่ท่านอาจารย์ศรีราชาวานะคะ ขอประทานโทษที่เอ่ยนาม แต่จะเพิ่มการกลั่นแกล้งกัน หรือมีการที่ยกข้อเท็จจริงซึ่งไม่เป็นความจริงขึ้นมากล่าวอ้าง แล้ววุ่นวายก็จะเกิดขึ้น การเมืองก็จะไม่สงบ ก็คิดว่าน่าจะเอาแค่เมื่อมีคำพิพากษาถึงที่สุด

แล้วอีกประเด็นหนึ่งขอเรียนปรึกษานิดหนึ่งว่า มาตรา ๒๐๔ ในการให้ ส.ส. พ้นจากตำแหน่งไปเมื่อเป็นรัฐมนตรีนี้ ตกกลางดัดออกไซ้ใหม่คะ เพราะว่าตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ มาตรา ๒๐๔ กรณีถ้าไปเป็นรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี ให้พ้นจากตำแหน่งไซ้ใหม่คะ

เลขานุการ : ให้อยู่ต่อครับ

นางสดศรี สัตยธรรม : ขอบคุณคะ

ประธาน : ท่านสุพจน์ครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ผม สุพจน์ ไข่มุกด์ ผมจะพูด พอที่ท่านสดศรีแถลงความในใจของผมไปหมดแล้ว ผมเห็นด้วยกับคุณสดศรีเกินร้อยนะครับ เพราะที่เราบอกว่ารัฐธรรมนูญนี้ยึดหลักนิติธรรม นิติรัฐอะไรต่าง ๆ อันนี้มันขัดโดยสิ้นเชิงเลยครับ บางคนยังไม่ทันพิสูจน์ว่ามีความผิดก็พิพากษาลงโทษล่วงหน้าไปแล้ว แล้วก็อย่างว่าครับ อาจจะมีการกลั่นแกล้งทางการเมืองเกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้นผมเลยคิดว่ามาตรานี้คงจะไม่เป็นธรรมนักถ้าเรามามองว่านักการเมืองต่าง ๆ เลวล่วงหน้า เราไปตราหน้าเขาว่าเลวล่วงหน้าเสียแล้วนี้ มันก็เกิดผิดหลักนิติธรรม นิติรัฐโดยสิ้นเชิงนะครับ ก็ขอคิดตั้ง ๆ ว่าขอให้มีการพิพากษาถึงที่สุดก่อนแล้วถึงจะเป็นการลงโทษเขาครับ ขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านไพโรจน์ครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

จรรยา ๕/๕

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายไพโรจน์ พรหมสาส์น : ท่านประธานครับ กระผม ไพโรจน์ พรหมสาส์น อยู่ใน กรอบ
ที่ ๒ ผมจำได้ว่าข้อเสนอนี้ดูเหมือนท่านประธาน พอดีท่านมาพอดีเลยครับ เราพูดกันถึงรัฐมนตรี แต่ตรง
ส.ส. ผมจำไม่ได้แน่ชัด แต่ว่าประเด็นที่น่าคิดก็คือว่า เมื่อมีคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้วนะครับ ถึงแม้จะมี
การร้องขออาญาหรืออะไรก็แล้วแต่ กว่าจะอุทธรณ์ กว่าจะฎีกาจนมันยาวนานครับ ดีไม่ดีก็จะพันเทอมตรง
นั้น เราก็มองดูว่าถ้าอย่างนั้นเขามีมลทินแล้วมองอย่างนี้ ยังจะให้ทำหน้าที่ในสภาอยู่ต่อไปหรือ แล้วก็
ประเด็นที่เราพูดกันค่อนข้างมาก แต่รัฐมนตรีเราคงไม่ให้แก่ แต่ว่า ส.ส. ผมไม่แน่ใจ อยากจะขอความกรุณา
ท่านประธาน เพราะเราพูดกันค่อนข้างมากในที่ประชุม

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม จรัญ ภัคดีธนากุล เป็นอย่าง
ท่านไพโรจน์แถลงนะครับ ถ้ามาเป็นเรื่องของ ส.ส. แล้วนี้ ระดับความเข้มงวดจะต้องเบากว่าที่เราวาง
มาตรฐานไว้สำหรับรัฐมนตรี แต่ว่าเหตุที่ กลุ่มที่ ๒ ยังเสนอ (๑๑) ออกมาอย่างนี้ก็เพราะว่า ไปเพิ่มข้อยกเว้น
ไว้ให้ครับ คือไปเพิ่มข้อยกเว้นความผิดฐานหมิ่นประมาทเอาไว้ว่า โดยลักษณะของงานทางการเมือง ส.ส.
ส.ว. ท่านต้องพูด ต้องแถลง ต้องพาดพิงบุคคลทั่วไปอยู่ เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะไปเข้าองค์ประกอบเป็น
ความผิดฐานหมิ่นประมาทนี้มีอยู่มาก ก็เลยเขียนเข้มก็จริง แต่ยกเว้นเรื่องความผิดฐานหมิ่นประมาทไว้ ---

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

สุภาพกรณ์ ๖/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ถ้าท่านจะให้ตัดเอาเรื่องไม่ถึงที่สุดออกไป ก็ควรจะตัดเรื่องช้อยกเว้นในเรื่องความผิดฐานหมิ่นประมาท ออกไปด้วย แต่ว่าถ้ายังคงหมิ่นประมาทไว้ว่า ยกเว้นเรื่องหมิ่นประมาท ก็อยากจะขอให้คงเรื่องไม่ถึงที่สุด เอาไว้ด้วย หมายความว่าอย่างนี้ครับ ว่าถ้าที่ประชุมเห็นว่ามันแรงไป ก็ตัด แม้คดีนั้นยังไม่ถึงที่สุด เอาออก เหลือแต่เพียงว่า แม้คดีนั้นจะมีการรอกการลงโทษจำคุก รอกการลงโทษ แล้วก็เว้นแต่ความผิดอันได้กระทำ โดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ แล้วก็ตัด เรื่องความผิดฐานหมิ่นประมาท ออกไปจากช้อยกเว้นครับ

ประธาน : ท่านวุฒิสารแล้วก็ท่านไพบูลย์ครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ต้นไชย กรรมการครับ ผมมีความเห็น ๒ ประเด็น

ประเด็นแรก ขอให้โน้ตไว้ว่าใน (๘) เงื่อนไขขึ้นอยู่กับว่าเราจะกำหนดให้ ส.ส. สังกัดพรรค หรือไม่ ถ้า ส.ส. ไม่สังกัดพรรค (๘) ก็อาจจะไม่มีความจำเป็น

ประการที่ ๒ ในเรื่องของคุณสมบัติที่จะพ้นสมาชิกภาพในเรื่องของการต้องโทษ ผมอยาก กราบเรียนความเห็นในฐานะที่ไม่ใช่นักกฎหมายนะครับว่า ผมอยากให้มองถึงระดับความเข้มข้น ขณะนี้เรา พูดยุติมาตรา ๙๔ ที่ผ่านไปแล้ว คือระดับผู้สมัครว่าผู้สมัครเป็นอย่างไร แล้ว ส.ส. ถ้าจะพ้นสมาชิกภาพเป็นอย่างไร แล้วรัฐมนตรีเป็นอย่างไร ผมคิดว่าสิ่งสำคัญก็คือควร Debate ให้ชัดว่าเราต้องการระดับความเข้มข้นของ การรอกระหว่างผู้สมัครกับการสิ้นสุดสมาชิก ส.ส. กับรัฐมนตรีควรเหมือนหรือต่างกันแค่ไหน อย่างไร เพื่อให้เป็นมาตรฐานอันเดียวกัน แล้วเราจะได้คุยกันชัดเจน เพราะไม่อย่างนั้นเวลาเรา Debate สิ้นสุด ส.ส. แต่ว่ามาตรา ๙๔ เราผ่านไปแล้ว ผมคิดว่ามาตรา ๙๔ ก็เข้มงวดครับ คนที่จะสมัคร ส.ส. ได้ก็ต้องโทษจำคุก หรือเคยจำคุกก็ไม่ได้แล้ว ผมก็คิดว่าอยากให้มีความเข้มข้นให้ชัดเจนลงไปนะครับ

ประการสุดท้าย ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตถามหาความรู้นิดเดียวว่า อย่าง มาตรา ๙๔ ที่พูดเรื่อง เคยต้องคำพิพากษาให้จำคุก พอขั้นต้นก็ถือว่าจำคุกแล้วนะครับ ต้องคำพิพากษา แต่ถ้าอุทธรณ์หลุดเขาเข้าข้ายใหม่ครับ เขาก็มีสิทธิสมัครใหม่ คือผมอยากให้มันชัดเจนไปเลย ผมเกรง แบบที่ท่านนุรักษ์ ประธานโทษที่เอ่ยนามท่าน ก็คือว่ามันจะมีการตีความภายหลังได้ว่ามันจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นเมื่อเราไม่เขียนว่าโทษถึงที่สุดมันก็ตีความได้ตั้งแต่ศาลชั้นต้น แต่ว่าศาลอุทธรณ์ถ้ากลับคำ พิพากษาเสียแล้ว ตกลงคุณสมบัติเหล่านี้มันจะคงหรือไม่คงอย่างไร ผมอยากให้เขียนให้ชัดเจนจะได้หมด ปัญหา ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านไพบูลย์ครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ ถ้าพูดถึงเรื่องต้องโทษจำคุกคงต้องดูเป็นกลุ่มของกลุ่มที่ดำรงตำแหน่ง ในรัฐธรรมนูญฉบับเดิมได้กำหนด กลุ่มแรกที่ว่าเข้มข้นในเรื่องของรัฐมนตรี ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ แล้วก็ก็มีประธานสภา แล้วตุลาการ

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๒/๕

ศาลรัฐธรรมนูญก็เอาไปใช้อีกหลายองค์กรที่สำคัญ ๆ อันนั้นจะกลุ่มเข้มข้น แต่กลุ่มของ ส.ส. ส.ว. นั้น
ทางที่ปฏิบัติที่ผ่านมาที่บัญญัติไว้ก็คือถูกจำกัด ไม่ใช่เฉพาะรอลงอาญา ต้องเข้าไปจำกัดจริง แม้แต่
ทางกรรมการการเลือกตั้งที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญเดิม หรือในมาตรา ๒๕๙ ใหม่ได้รับโทษจำกัด
โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำกัด เว้นแต่ประมาทหรือลหุโทษ ตรงจุดนั้นก็คงต้องดูเป็นกลุ่ม ในความเห็น
ส่วนตัวของผมนเองก็เห็นว่าในชั้นการสมัครเราลดระดับ เราเข้มข้นมาระดับหนึ่งแล้วก็คือว่า ในเรื่องของ
คุณสมบัติ ช่องที่จะสมัครนะครับ เมื่อก่อนนี้ก็บอกว่าต้องคำพิพากษาจำกัดตั้งแต่สองปีขึ้นไป และพ้นโทษ
มายังไม่ถึงห้าปี แต่คราวนี้เราตัดคำว่าสองปีขึ้นไปออก ก็คือว่าต้องคำพิพากษาก็คือจำกัดจริงแม้ศาลจะสั่ง
จำกัดเพียงสามเดือน อย่างนี้ก็สมัครไม่ได้ถ้าพ้นมาห้าปี ตรงนั้นเป็นมาตรการขั้นที่ ๑ นะครับ -----

คณะกรรมการข้าราชการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นัยกฤษฎณ์ ๗/๑

ส่วนในเรื่องของการพ้น ผมก็คิดว่าน่าจะเป็นคำพิพากษาถึงที่สุด แต่แม้จะรอลงอาญาหรือไม่ต้องพ้นไป
นะครับในกลุ่มของ ส.ส. ส.ว. ผมว่าตรงนี้มีเหตุผลนะครับ ก็คือช่องเข้ามันแคบเข้า แล้วช่องออกก็น่าจะ
ชัดเจนพอสมควร ส่วนกลุ่มบนก็คงในลักษณะเดิมแม้จะรอการลงโทษหรือว่าคดียังไม่ถึงที่สุดก็ต้องพ้นไป
เพราะเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญ ผมก็มีข้อสังเกตแค่นั้นครับ รวมถึง กกต. ด้วยนะครับ กกต. ก็คือ
เหมือนกับ ส.ส. ส.ว. ในมาตรา ๒๕๗ ขอประทานโทษนะครับ เพราะว่ามันผูกกันอยู่นะครับ ขอขอบคุณ
ครับ

เลขานุการ : ขออนุญาตท่านประธานครับ ตามเสียงส่วนใหญ่ นะครับก็จะแก้เป็นว่า
เอาถึงที่สุดนะครับ ถ้าไม่ถึงที่สุดไม่รวมนะครับ ก็แก้เป็น ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ไม่ว่าจะมีการรอ
การลงโทษหรือไม่ก็ตาม เดียวคำไปคู่อีกทีนะครับ เว้นแต่ความผิดอันได้กระทำโดยประมาทและความผิด
ลหุโทษ ส่วนความผิดฐานหมิ่นประมาทก็ตัดทิ้งนะครับ ขออนุญาตอย่างนั้นนะครับ ก็จะต่างกับรัฐธรรมนูญ
นะครับมีดิกรีน้อย ขออนุญาตผ่านไป มาตรา ๑๐๒ ครับ

นายอัคร จารุจินดา : มาตรา ๑๐๒ เมื่ออายุของสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง
พระมหากษัตริย์จะได้ทรงตราพระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่เป็นการ
เลือกตั้งทั่วไป ซึ่งต้องกำหนดวันเลือกตั้งภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่อายุของสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง
และวันเลือกตั้งนั้นต้องกำหนดเป็นวันเดียวกันทั่วราชอาณาจักร

เลขานุการ : ไป มาตรา ๑๐๓ ครับ

นายอัคร จารุจินดา : มาตรา ๑๐๓ พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจที่จะยุบ
สภาผู้แทนราษฎรเพื่อให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่

การยุบสภาผู้แทนราษฎรให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา ซึ่งต้องกำหนดวันเลือกตั้ง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่เป็นการเลือกตั้งทั่วไปภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่าสี่สิบห้าวันแต่ไม่เกิน
หกสิบวัน และวันเลือกตั้งนั้นต้องกำหนดเป็นวันเดียวกันทั่วราชอาณาจักร

การยุบสภาผู้แทนราษฎรจะกระทำได้เพียงครั้งเดียวในเหตุการณ์เดียวกัน

เลขานุการ : อันนี้ก็รับได้ครับ มาตรา ๑๐๔ ครับ

นายอัคร จารุจินดา : มาตรา ๑๐๔ เมื่อตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่างลง
เพราะเหตุอื่นใดนอกจากถึงคราวออกตามอายุของสภาผู้แทนราษฎรหรือเมื่อมีการยุบสภาผู้แทนราษฎร
ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรขึ้นแทนภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ตำแหน่งนั้นว่าง เว้นแต่อายุ
ของสภาผู้แทนราษฎรจะเหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เข้ามาแทน ให้เริ่มตั้งแต่วันเลือกตั้ง

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

หทัยกาญจน์ ๗/๕

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

แทนตำแหน่งที่ว่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เข้ามาแทนนั้นให้อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่าอายุของ
สภาผู้แทนราษฎรที่เหลืออยู่

เลขานุการ : ไปมาตรา ๑๐๕ ครับ

นายอัชพร จารุจินดา : มาตรา ๑๐๕ ภายหลังจากที่คณะรัฐมนตรีเข้าบริหารราชการแผ่นดิน
แล้ว พระมหากษัตริย์จะทรงแต่งตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เป็นหัวหน้าพรรคการเมืองในสภา
ผู้แทนราษฎรที่สมาชิกในสังกัดของพรรคตนมิได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี และมีจำนวนมากที่สุดในพรรค
พรรคการเมืองที่สมาชิกในสังกัดมิได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี แต่ไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิก
ทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎรในขณะแต่งตั้งเป็นผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

ในกรณีที่ไม่มีพรรคการเมืองใดในสภาผู้แทนราษฎรมีลักษณะตามที่กำหนดไว้ตาม
วรรคหนึ่งให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เป็นหัวหน้าพรรคการเมืองซึ่งได้รับเสียงสนับสนุนข้างมากจาก
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพรรคการเมืองที่สมาชิกในสังกัดของพรรคนั้น มิได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี
เป็นผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ในกรณีที่มีเสียงสนับสนุนเท่ากันให้ใช้วิธีจับสลาก

ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการแต่งตั้งผู้นำ
ฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรย่อมพ้นจากตำแหน่งเมื่อขาดคุณสมบัติดังกล่าว
ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีเช่นนี้
พระมหากษัตริย์จะได้ทรงแต่งตั้งผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรแทนตำแหน่งที่ว่าง

เลขานุการ : รับได้ นะครับ ไปส่วนที่ ๓ ครับ

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานครับ ขออนุญาตแก้ด้วยคำในบรรทัดที่ ๓ ของ
วรรคหนึ่งนิดหนึ่งครับ ในสังกัดของพรรคตน จะใช้คำว่า ในสังกัดของพรรคของผู้นั้น ได้ไหมครับ
ขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านนุรักษ์ครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

พระเทพ ๘/๑

นายอนุรักษ์ มาประณีต : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม อนุรักษ์ มาประณีต ครับ ผมลงสั้ย
ขออนุญาตย้อนไปมาตรา ๑๐๔ นะครับ คือผมขอตำนัดหนึ่งนะครับ ถ้าเลือกตั้งแทนภายในสี่สิบห้าวัน
นะครับ คือหมายความว่า ถ้าเกิดว่ายกตัวอย่างเช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตายลงไปนะครับ ตำแหน่งนั้น
ก็จะว่างลง เลือกตั้งต้องภายในสี่สิบห้าวัน ทีนี้เราไม่มีกฎหมายกำหนดอะไรเลยหรือครับ เช่นว่า พอตายไปแล้ว
กำหนดภายในสิบห้าวัน ยี่สิบวันก็ได้หรืออย่างไรครับ เพราะถ้าเขียนกว้าง ๆ ให้อย่างนี้ ผมว่ามันน่าจะมี
ปัญหา ผมขอสอบตามนัดหนึ่งนะครับ

เลขานุการ : ก็ไม่มีอะไรครับ ความจริงลื้อมาจากมาตรา ๑๐๒ ซึ่งเขียนว่าสี่สิบห้าวัน
เหมือนกัน ความจริงที่มาตรา ๑๐๓ พยายามแก้ปัญหา คือการเลือกตั้งคราวที่แล้วที่ไม่ถึง ๔๕ วันก็เลย
เขียนว่าสี่สิบห้าวัน แต่ไม่เกินหกสิบวัน แต่เรื่องสี่สิบห้าวันยังไม่เคยเกิดขึ้นนะครับ แต่ถ้าเขียนมันก็จะยาว
นะครับ แต่ผมไม่รู้ก็คงต้องเขียน Minimum ว่า สามสิบถึงสี่สิบห้าวัน จะเอาอย่างนั้นไหมครับ

นายอนุรักษ์ ประณีต : คือน่าจะมีขั้นต่ำไว้ครับ เพราะว่าถ้าไม่กำหนดไว้มันก็จะสร้าง
ปัญหาได้

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ ในมาตรา ๑๐๔ ก็เป็นเรื่องที่
กระเส็นกระสายรายย่อยใช่ไหมครับ ไม่ใช่เป็นเรื่องพรรค สภาทั้งนั้น เพราะฉะนั้นประเด็นปัญหาไม่ได้
รุนแรงมากนัก โอกาสที่จะมาพลิกแพลงกำหนดภายในยี่สิบวันอย่างนี้มันแทบจะไม่มี แล้วก็เป็นการเลือกตั้ง
ซ่อมเฉพาะอย่างนี้ เรื่องคนที่จะย้ายพรรคอะไรตรงนี้นั้นไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะฉะนั้นผมก็ยังคิดว่า
ปล่อยตรงนี้อาไว้ให้เหมือนกับหลักทั่วไปที่เคยทำมานะครับ

เลขานุการ : ครับ ขออนุญาตยื่นมาตรา ๑๐๔ ตอนนี้มาตรา ๑๐๕ ที่ท่านรอง
ประธานจรัญเสนอจาก ตน เป็น ผู้ยื่น เดี่ยวฝ่ายเลขาก็ต้องไปบันทึกรายละเอียดครับว่าเหตุผลที่แก้คือ
อะไร ท่านช่วยแถลงนัดหนึ่งได้ไหมครับ คำว่า ตน ไม่เพราะหรือว่าอย่างไร

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : ก็เป็นเรื่องให้เน้นเท่านั้นนะครับว่า พรรคตน บางทีมันยังตั้ง
คำถามว่า พรรคตนนี้ตนไหน ก็เลยอยากจะชี้ให้เห็นว่า พรรคของหัวหน้าพรรคคนนั้นนะครับ ใช่ไหมครับ
ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เป็นหัวหน้าพรรคการเมืองในสภาผู้แทนราษฎรที่สมาชิกในสังกัดของพรรค
ของผู้นั้น ของผู้ที่เป็นหัวหน้านั้น ไม่ใช่พรรคตนที่เป็นสมาชิกพรรคอะไรอย่างนั้น ก็ถ้อยคำเท่านั้นแหละครับ
ไม่มีอะไรครับ

เลขานุการ : มันดึงได้ เพราะว่าแม้แต่แก้เล็กน้อยอย่างนี้นะครับ ฝ่ายเลขาก็ต้องไปทำ
เปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ นะครับ ว่าแก้เพราะอะไร ไม่แก้ได้ไหมครับท่านจรัญครับ ขอกลับไป
อย่างเดิมนะครับ เพราะว่าแก้ทีเดียวคำเดียวก็ต้องอธิบายเลยนะครับว่าแก้เพราะอะไรนะครับ ความจริง
ความหมายอย่างเดียวกันนะครับท่านครับ มาตรา ๑๐๖ เลยได้ไหมครับ ไปครับ เชิญครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

พรเทพ ๘/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายอชีพ จารุจินดา : มาตรา ๑๐๖ วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกจำนวนหนึ่งร้อยหกสิบคน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งจากบุคคลที่ได้รับการสรรหา ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสรรหาสมาชิกวุฒิสภา

ในกรณีที่ตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาว่างลงไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ และยังไม่ได้มีการแต่งตั้งขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกวุฒิสภาเท่าที่มีอยู่

ในกรณีที่มีเหตุการณ์ใด ๆ ทำให้การแต่งตั้งวุฒิสภาไม่อาจกระทำได้ครบจำนวนหนึ่งร้อยหกสิบคนในวันครบกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๑๐๗ ถ้ามีจำนวนที่จะได้รับแต่งตั้งไม่น้อยกว่าร้อยละเก้าสิบห้าของจำนวนสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมด ให้ถือว่าสมาชิกจำนวนนั้นประกอบเป็นสมาชิกวุฒิสภา และต้องมีการสรรหาจนครบจำนวนหนึ่งร้อยหกสิบคนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน และให้สมาชิกวุฒิสภาผู้ได้รับการสรรหาเข้ามานั้นอยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่าอายุของสภาผู้แทนราษฎรที่เหลืออยู่

เลขานุการ : ท่านประธานครับ มาตรานี้ผมเข้าใจว่าจะ Debate กันเยอะ แล้วคงพูดกันเยอะ ก็ขออนุญาตชวนไว้ ไว้ไปคุยกันที่บางแสนนะครับ ทั้งว่าควรมีวุฒิสภาใหม่ วุฒิสภาควรมีกี่คน มาจากที่ไหนบ้าง มาจากการเลือกตั้ง หรือมาจากการสรรหานะครับ จะขออนุญาตท่านประธานกรอบ ๒ ได้ไหมครับ ชวนนำเสนอสั้น ๆ ก่อนว่าการสรรหาเป็นอย่างไร คณะกรรมการทั้งหลายจะได้เตรียมตัวได้นะครับ ถ้าไม่เห็นด้วยกับกรอบ ๒ นี้จะได้เตรียมตัวไปอภิปรายที่บางแสนนะครับว่า แบบนี้ยังไม่เหมาะสมนะครับ อย่างนั้นอย่างนี้อย่างโน้นนะครับ ขออนุญาตเพราะว่าเท่าที่ฟังนี้เป็นเรื่องติดตามหน้าหนังสือพิมพ์พูดไปพอสมควรแล้วว่า ๗๖ คนมาจากเท่านั้นเท่านี้ แต่ว่ายังไม่ได้พูดในคณะกรรมการ ขออนุญาตท่านประธาน เชิญท่านเจริญช่วยแถลงนิดหนึ่งว่า เท่าที่คิดมาเป็นอย่างไรบ้างนะครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

อุทัยวรรณ ๙/๑

นายเจริญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ ที่มาของสมาชิกวุฒิสภา กรอบที่ ๒ ก็มองว่าใช้เลือกตั้งโดยตรงจากพื้นที่ จะมีจุดอ่อนและก็มีข้อเสียมากมายหลายประการ แต่ครั้งจะย้อนกลับไปใช้วิธีแต่งตั้งโดยให้นายกรัฐมนตรีเป็นคนแต่งตั้งเหมือนเมื่อก่อน ปี ๒๕๔๐ ก็ยังมีข้อเสียไปอีกด้านหนึ่งไม่น้อยไปกว่ากัน อาจจะมีมากกว่าด้วย กรอบที่ ๒ ก็เลยคิดว่าขอเสนอตรงรูปแบบใหม่ตรงกลางคือมาจากคณะกรรมการสรรหาที่เป็นกลาง เป็นอิสระทางการเมืองอย่างนี้เข้ามาแทน แล้วมุ่งเน้นตัวแทนไม่ใช่จากพื้นที่ แต่เป็นตัวแทนจากสาขาวิชาชีพทั้งหลาย หรือสัดส่วนของคนที่เป็นผู้ทรงภูมิรู้ ความสามารถ คุณวุฒิจากทุก ๆ จังหวัด อย่างน้อยจังหวัดละ ๑ คน ให้มีสัดส่วนเข้ามาอยู่ในวุฒิสภาเพื่อทำหน้าที่เป็นเหมือนกับสภิติให้กับสภาผู้แทนราษฎร ก็โดยแง่มุมนี้ความยากก็จึงไปอยู่ตรงที่การตั้งคณะกรรมการสรรหาที่เป็นอิสระ เป็นกลาง ถ้าเรามีสูตรที่มีคณะกรรมการสรรหาได้ ที่มันใจรับได้ว่าจะไม่มีการ Abuse อะไรอย่างนี้ ก็น่าจะทำให้ข้อเสนอนี้ของ กรอบที่ ๒ นี้เป็นไปได้ ในการนำเสนอที่แรกก็จะมีความคิด ๒ ด้านคือให้มีทั้งคณะกรรมการสรรหาทั้งระดับชาติกับระดับจังหวัด แต่ว่าในร่างที่ฝ่ายเลขานุการเสนอนี้มีเฉพาะคณะเดียว คือคณะกรรมการสรรหาระดับชาติอย่างนี้ ซึ่งอันนี้ก็ตรงกับความเห็นส่วนตัวของทางกระผม แต่ว่าหลายท่านในกรอบที่ ๒ ยังอยากจะมีในระดับจังหวัด อันนั้นคงต้องตัดสินใจในรายละเอียดอีกทีหนึ่ง ผมได้รับความกรุณาจากท่านผู้ใหญ่ในกรอบที่ ๒ หลายท่าน ท่านอาจารย์เกริกเกียรติ ท่านไพโรจน์ ท่านประพันธ์ก็ได้ช่วยวิเคราะห์คณะกรรมการสรรหานี้ให้ และเราก็เห็นตรงกันในที่สุดว่าขอเอาไปฟังองค์กระอะไรที่เป็นกลางอย่างนี้ คนที่ ๑ ก็ไปขอประธาน ๓ ศาล ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ประธานกรรมการการเลือกตั้ง ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ก็คือประธานองค์กรอิสระ ๕ องค์กร และก็ประธานศาลรัฐธรรมนูญอีก ๑ คน เป็น ๕ คน แล้วก็เอาผู้พิพากษาศาลฎีกาที่ประชุมใหญ่ ศาลฎีกามอบหมายมาอีก ๑ คน เป็น ๖ คน แล้วตุลาการศาลปกครองสูงสุดที่ประชุมศาลปกครองสูงสุด มอบหมายอีก ๑ คน เป็น ๗ คน ๗ คนนี้เรามองว่าส่วนใหญ่แล้วน่าจะเป็นหลักของบ้านเมืองในแง่ความเป็นกลางทางการเมือง เป็นอิสระจากการแทรกแซงทางการเมือง แล้วก็เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ เพราะฉะนั้นขอภาวะให้ทั้ง ๗ องค์กรนี้ร่วมกันสรรหาคนที่จะมาเป็นวุฒิสมาชิกนี้ น่าจะพอไปได้ ไม่ใช่เป็นการแต่งตั้งเหมือนสมัยก่อนปี ๒๕๔๐ แล้วก็ไม่ใช่ไปเลือกเอาผู้แทนจากที่มาเดียวกันกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเหมือนในสมัยรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ แล้วระบบนี้ก็แยกออกเป็น ๒ สายเหมือนกัน ก็เอามาจากสายแรกก็คือผู้สมัครจากทางจังหวัด จังหวัดละ ๑ คน ผู้สมัครจะสมัครเท่าไรก็ได้ แต่คณะกรรมการสรรหานี้จะต้องตรวจสอบและคัดเลือกสรรหาขึ้นมา ๑ คน ต่อ ๑ จังหวัด แต่ก็ต้องดูคุณสมบัติ ไม่ใช่เป็นผู้แทนของพื้นที่หรอก แต่เป็นคนที่มีความรู้ นักปราชญ์ ขาวบ้าน ผู้ที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ในแต่ละจังหวัด -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ปิยาพัชร ๑๐/๑

และส่วนที่ ๒ ๔๔ คน มาจากการสมัครผ่านองค์กรวิชาชีพ องค์กรที่เป็นตัวแทนของกลุ่มบุคคล ที่อาจจะไม่มีตัวแทนของเขาอยู่ในสภาผู้แทนราษฎรเลย ก็เข้ามา เราคิดไปถึงตัวแทน อย่างเช่น คนพิการอะไร อย่างนี้ด้วย นึกถึงอย่างนั้นด้วย แล้วก็หลาย ๆ องค์กร แล้วจากองค์กรเหล่านั้นก็จะเสนอชื่อ สรรหาบุคคล แล้วเสนอชื่อมาที่คณะกรรมการ ๗ คนนี้ ๗ คนนี้ก็จะตรวจสอบคัดเลือก แล้วก็นำจัดทำเป็นอีกบัญชีหนึ่งที่จะนำเสนอเพื่อให้มีการได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งต่อไป นี่ก็เป็นหลักเกณฑ์คร่าว ๆ หัวใจอยู่ตรงนี้ครับ ถ้าคณะกรรมการสรรหาชุดนี้พอรับได้ และพอไว้วางใจได้ ผมคิดว่ากระบวนการหรือข้อเสนอของกรอบที่ ๒ ที่จะให้ที่มาของสมาชิกวุฒิสภามาจากระบบสรรหาแบบนี้ น่าจะเป็นที่พอรับได้ของสภารัฐธรรมนูญ และการลงประชามติของประชาชนต่อไปครับผม

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการคือในส่วนของที่มาจากวุฒิสภามีความสำคัญ ความจริงแล้วในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ถ้ายุติเรื่องที่มาของ ส.ส. หรือ ส.ว. ได้ ก็แทบจะเลือกตั้งได้แล้ว ที่นี้ประเด็นวุฒิสภานี้เป็นประเด็นใหญ่ เช่นเดียวกับประเด็น ส.ส. แบบสัดส่วนหรือ Party list ที่เรากำลังเอาไว้ใน การที่จะพิจารณาที่บางแสนเพื่อจะให้เป็นที่ยุติ ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธาน ให้ทางฝ่ายเลขานุการได้ทำตารางความเห็นของการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน จากกรรมการต่าง ๆ ของที่สภาฯ ได้ตั้ง ว่าภาคเหนือเห็นอย่างไร ภาคใต้เห็นอย่างไร ภาคกลางเห็นอย่างไร อะไรต่าง ๆ นี้นะครับ หรือจังหวัดเห็นอย่างไร ทำเป็นตารางมา กรรมการจะเห็นได้ชัดเจนว่า ในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน และสรุปเป็นอย่างไร เพื่อว่าเราจะตัดสินใจได้ในคราวหน้าให้เป็นที่ยุติ ว่าสัดส่วน Party list เอาใหม่ หรือว่าวุฒิสภาสรรหาจะเอาใหม่ แล้วจะได้เดินหน้าไปได้ คือถ้าหากว่าผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ซึ่งเราบอกกับสภาอยู่ตลอดว่าเรารับฟัง เราไม่ได้ยกตัวเองตามใจชอบ ฉะนั้นผมคิดว่าข้อมูลเหล่านี้เราต้องเอามาดู แล้วก็มาประกอบการวินิจฉัย ถ้าเราจะไม่เอาตามความเห็นของที่เรารับฟังมา ก็ต้องมีเหตุผล อย่างเช่น ที่มาของ ส.ส. ที่บอกว่าไม่ต้องจบปริญญาตรี จากการรับฟังความคิดเห็นเกือบทุกกลุ่ม เห็นด้วยว่าจะต้องจบปริญญาตรี แต่ถ้าเราไม่เอา เราก็ต้องมีเหตุผล อย่างเช่นบอกว่า มันเปิดกว้างกว่า เปิดสิทธิให้มากกว่า อย่างนี้ก็พออธิบายได้ ผมคิดว่าในคราวหน้าอยากจะให้มีตารางสรุป หรือผลสรุปของภาคต่าง ๆ ที่กรรมการของ สสร. ได้ทำเอาไว้มารับประกอบการพิจารณาด้วยครับ

เลขานุการ : ฝ่ายเลขานุการรับไปดำเนินการ แต่ว่าเรียนท่านประพันธ์อย่างนี้ครับว่า ข้อมูลที่มากกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญมาหลากหลายนะครับ แล้วการสำรวจไม่ได้สะท้อนปริมาณ ภาคใต้อาจจะไปเจอคนแค่ ๕๐๐ คน ภาคเหนืออาจจะไปเจอคน ๑,๖๐๐ คน คือตัวเลขมันไม่ได้สะท้อน

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ปียาพัชร ๑๐/๕

อะไรนะครับ มันก็จะบอกว่าภาคเหนือเห็นด้วยไม่เห็นด้วยอะไรต่าง ๆ แต่ว่าฝ่ายเลขานุการรับจะไปดำเนินการให้ทั้งหมดที่เรียนมา ผมขออนุญาตสรุปอย่างนี้ได้ใหม่ว่า ถ้าเห็นตรงกัน ความจริงมีประเด็นเรื่องว่าควรมีวุฒิสภา หรือไม่ควรมีวุฒิสภาด้วย ผมอยากสรุปว่าเราต้องมีวุฒิสภาได้ไหมครับ ไม่อย่างนั้นมันเปลี่ยนเยอะเลย ประเด็นเรื่องควรมี ไม่ควรมี นี่ขออนุญาตสรุปว่ามีเลยนะครับ แต่ว่าไป Debate กัน เรื่องที่มาจากที่มาจะเป็นอย่างไรบ้าง สรรหาจะทำอย่างไร องค์กสรรหาจะเป็นอย่างไรบ้าง เพราะถ้าเปลี่ยนไปสู่เรื่องว่าไม่ควรมี เปลี่ยนโครงสร้างรัฐธรรมนุญหลายสิบมาตราเลย แล้วร่างยากมากครับ ผมอยากให้ได้ข้อสรุปตรงนี้เลยว่าเราจะมีวุฒิสภา เพราะผมฟังดูนี้เข้าใจว่า คนที่ไม่อยากให้มีนี้ มีน้อย อาจจะ Debate บ้าง ๒ - ๓ คน แต่อย่างน้อยอยู่นะครับ เข้าใจว่าเสียงส่วนใหญ่สัก ๗๐ - ๘๐ เปอร์เซนต์เห็นตรงกันว่าควรมีวุฒิสภาครับ

ประธาน : เชิญท่านธนพิชญ์ครับ

นายธนพิชญ์ มุลพฤกษ์ : ขอบคุณท่านประธานครับ ผมขออนุญาตสอบถามนิดเดียวว่า ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อจากองค์กรภาควิชาการ ภาครัฐนี้ ข้าราชการเสนอได้ไหมครับ หรือภาควิชาการแล้วจะเป็นวุฒิสภาได้ไหมอันนี้ครับ

ประธาน : เชิญท่านนุรักษ์ครับ

คณะกรรมการการยก่างรัฐธรรมนูญ

ภาวดี ๑๑/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายนุรักษ์ มาประณีต : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม นุรักษ์ มาประณีต ผมติดใจ
อยู่นิดเดียวตรง มาตรา ๑๐๗ ที่คณะกรรมการสรรหาจะมีอยู่ ๗ ท่านนะครับ ผมติดใจท่านที่ ๕ คือ
ประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนนะครับ ซึ่งประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนอยู่ในองค์กรอื่น
ตามรัฐธรรมนูญนะครับ ผมว่าน่าจะติดต่อออกนะครับ เพราะว่าอีก ๔ ท่าน ส่วนใหญ่จะอยู่ในองค์กรอิสระ
โดยให้ประธานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาแทน เพราะว่าผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาที่จะบัญญัติใหม่
ตามมาตรา ๒๔๓ ก็จะมี ๕ คน แล้วก็มีประธาน ๑ คน ก็น่าจะให้ประธานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา
แทนประธานกรรมการสิทธิมนุษยชน

เลขานุการ : รับไว้พิจารณานะครับ ไป Debate กันที่บางแสนนะครับ ท่านพิสิฐใช้ใหม่
ครับเมื่อสักครู่เห็นยกมือ ประธานโทษครับท่านประธาน

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม
สิ่งที่ท่านประธานและกรรมการหลายท่านได้ยกขึ้นมา ผมเห็นด้วยนะครับ แล้วก็เราควรจะไปพูดกันที่
บางแสน แล้วก็เห็นด้วยกับท่านประธานว่าควรจะต้องดูเสียงจากประชาชน ถึงแม้ว่าจะไม่ได้มีคะแนน
ที่ชัดเจนก็ตาม แต่อย่างน้อยก็สะท้อนให้เราได้รับทราบ

ที่นี้มีอีกประเด็นหนึ่งที่กระผมได้ขอท่านประธานกรอบที่ ๒ ไว้ นะครับ ก็คือว่า ในกรณีนี้
ในเรื่องของการสรรหา ซึ่งในหลักการเราอาจจะยอมรับกันนะครับ แต่ถ้าเกิดด้วยเหตุผลใดเราไม่สามารถ
ดำเนินการตามนี้ได้ เราก็ต้องมีระบบเลือกตั้งเป็นสำรองรับ ในการรองรับอันนั้นเราก็ควรจะต้องมี
การเขียนทางเลือกไว้ Alternative เหมือนกับที่ท่านทำในเรื่องของ Party list ตรงนั้นนะครับ ควรจะต้อง
มีตารางเป็นกรอบไว้ว่ามีสักอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณสมบัติของ ส.ว. ควรจะต้องมีเขียนเอาไว้ให้
นะครับ อย่างเช่นว่า ถ้าหากว่ามี ส.ว. แล้วเราจะให้มีการหาเสียงได้ในงวดนี้ เป็นต้นนะครับ ซึ่งประเด็น
เหล่านี้ผมเข้าใจว่าในคณะอนุกรรมการกรอบที่ ๒ นี้เราได้มีการเขียนไว้พอสมควรนะครับ ขอให้โปรด
ให้ฝ่ายเลขานุการได้ช่วยบรรจุข้อมูลเหล่านั้นลงไปในเรื่องนี้ด้วยนะครับ

เลขานุการ : คือถ้าเปลี่ยนระบบเลือกตั้งทั้งหมดก็ไม่ใช่ไรนะครับ ก็ไปใช้ของรัฐธรรมนูญ
ปี ๒๕๔๐ เลยนะครับ ผมเตรียมไว้อยู่

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : คือของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ มันจะมีหลายข้อที่ได้มีการเสนอว่า
ให้เปลี่ยน อย่างเช่นเรื่องให้ ส.ว. หาเสียงได้ เป็นต้น หรือเรื่องของสามปี ภรรยา ซึ่งอันนี้ที่จริงก็อยู่ในเรื่องของ
ส.ส. ไปแล้ว อันนี้ก็ควรจะต้องมีการเขียนให้ชัดด้วย เพราะฉะนั้นมันจะมีความแตกต่างจากระบบเดิม
พอสมควรครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ภาวดี ๑๑/๒

เลขานุการ : ผมหมายความว่าถ้าเรากลับไปสู่ระบบเลือกตั้ง สมมุติที่ประชุมมีมติว่ากลับไปสู่ ฝ่ายเลขา ก็จะเอาร่างปี ๒๕๕๐ มาตั้งนะครับ แล้วก็ขอถามเป็นประเด็นเลยว่าจะแก้ปี ๒๕๕๐ เรื่องอะไรบ้าง เช่น ๑. ให้หาเสียงได้ ๒. ไม่ให้ญาติสนิทไปสมัคร จะกลับมาดูทั้งหมดนะครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : วิธีกระผมยกขึ้นมาก็คือเพื่อจะได้ไม่เสียเวลาในอนาคต ช่วยเตรียมไว้เลยนะครับ

เลขานุการ : โอ.เค. ได้ครับ

ประธาน : เชิญท่านไพโรจน์ครับ

นายไพโรจน์ พรหมสาส์น : ผม ไพโรจน์ พรหมสาส์น ครับ ผมเห็นด้วยกับที่ท่านประพันธ์ เสนอนะครับ แล้วก็คิดว่าผลการรับฟังความคิดเห็นนั้นอยากจะได้ทุกรูปแบบนะครับที่เรารับเข้ามา ไม่ว่าจะเวที ๗๖ จังหวัด จากที่ส่งตรงมายังท่านประธานคณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ ส่งตรงมายังท่านประธานสภาการรัฐธรรมนูญนะครับ รวมทั้งเมื่อวานนี้เราก็ฟังจากเพื่อนกรรมการของเราที่รับฟังจากองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ก็มีข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ คือเอาความเห็นทั้งหมดเลยที่รับมาประมวลไว้ในที่เดียวกัน แล้วจะดูเป็นภาพรวมทั้งหมด แล้วไม่เฉพาะประเด็น ส.ส. ส.ว. เท่านั้นนะครับ มันมีประเด็นเรื่องอื่นอีกที่สำคัญ ๆ เพื่อจะได้มาประกอบการพิจารณาและการตัดสินใจของเราในขั้นสุดท้าย ก่อนที่ร่างแรกนี้จะเสร็จสิ้นไปนะครับ ซึ่งคิดว่าอันนั้นจะเป็นประโยชน์อย่างมากแล้วเราสามารถที่จะอธิบายได้ว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้นครับ

เลขานุการ : ท่าน ผอ. พรรณิภา ช่วยรับนะครับ เรื่ององค์กรทั้งหลายที่ข้อมูลมาว่า ประเด็นทั้งหลายของเรานี้ เดี่ยวผมกำหนดประเด็นให้อีกที่ว่าประเด็นอะไรที่เราอยากจะดู อาจจะเอาประเด็นสำคัญ ๆ นะครับ ถ้าอย่างนั้นไม่มีอะไร ผมขออนุญาตอย่างนี้ได้ไหมครับว่า เมื่อก็อ่านมาตรา ๑๐๖ ไปแล้วนะครับ แต่ว่าผมขออนุญาตผ่านมาตรา ๑๐๗ มาตรา ๑๐๘ มาตรา ๑๐๙ ไปเลยนะครับ เป็นเชิงเดียวกันนะครับ ไปที่มาตรา ๑๑๐ ได้ไหมครับ เชิญเลยครับฝ่ายเลขา

นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์ : มาตรา ๑๑๐ บุคคลผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้เป็นผู้มีสิทธิสมัครหรือได้รับการเสนอชื่อเพื่อเข้ารับการสรรหาเป็นสมาชิกวุฒิสภา

๑. มีสัญชาติไทยโดยการเกิด
๒. มีอายุไม่ต่ำกว่าสี่สิบปีบริบูรณ์ในวันสมัครหรือในวันที่ได้รับการเสนอชื่อ
๓. สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือได้รับประกาศนียบัตรรับรองจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐว่าเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในสาขาใดสาขาหนึ่ง

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เบญจกุล ๑๒/๑

(๔) ผู้สมัครเข้ารับการสรรหาของจังหวัดต้องมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตามมาตรา ๙๓ (๔)

(๕) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมือง หรือเคยดำรงตำแหน่งและพ้นจากการดำรงตำแหน่งใด ๆ ในพรรคการเมืองมาแล้วยังไม่เกินสองปีนับถึงวันสมัครหรือวันที่ได้รับการเสนอชื่อ

(๖) ไม่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือเคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และพ้นจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาแล้วยังไม่เกินหนึ่งปีนับถึงวันสมัครหรือวันที่ได้รับการเสนอชื่อ

(๗) ไม่เป็นสมาชิกวุฒิสภาหรือเคยเป็นสมาชิกวุฒิสภา และพ้นจากการเป็นสมาชิกวุฒิสภา มาแล้วยังไม่เกินสองปีนับถึงวันสมัครหรือวันที่ได้รับการเสนอชื่อ

(๘) เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งตามมาตรา ๙๔ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๑) (๑๒) (๑๓) หรือ (๑๔)

เลขานุการ : ฝ่ายเลขานุการอนุญาตเรียนชี้แจงอย่างนั้นนะครับ มาตรา ๑๑๐ นี้เป็นบทหลัก แต่จะมีบทเฉพาะกาลนะครับ หมายความว่าคนที่ เป็น ส.ส. สมัยที่แล้ว คนที่เป็น ส.ว. สมัยที่แล้วจะเขียนบทเฉพาะกาลให้ลงได้นะครับ ไม่ได้กีดกันใครนะครับ จะใช้หลักนั้นนะครับ ที่ประชุมเห็นชอบนะครับ ผมไปต่อมาตรา ๑๑๑

นายอัศวิน สุมาวงศ์ : ท่านประธานครับ ผม อัศวิน สุมาวงศ์ สงสัยใน (๓) สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า อันนี้ไม่มีปัญหา แต่ข้อความต่อไปนะครับ หรือได้รับประกาศนียบัตรรับรองจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐว่าเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในสาขาใดสาขาหนึ่ง ใครเรียนถามท่านประธานอนุกรรมการ กรอบที่ ๒ นิดๆ มีความหมายอย่างไร และประสงค์อะไร

นายจรัญ ภัทธีรานกุล : ข้อนี้ทางกรอบ ๒ ไม่ได้ยืนยันมา

เลขานุการ : เข้าใจว่ามากรอบ ๒ ครับ แต่ถ้าไม่ยืนยัน ผมตัดทิ้งเลยนะครับ ดัดทิ้งนะครับ

ประธาน : เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลีธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม นายพิสิฐ ลีธรรม ครับ (๑๐) ที่ท่านเลขาสมาคิดได้ชี้แจงเมื่อสักครู่นี้หมายถึงวุฒิสมาชิกในรอบที่แล้วหรือว่าทุก ๆ สมัยในอดีตที่ผ่านมาครับ

เลขานุการ : ทุกกรอบครับ การเลือกตั้งคราวแรกผมคิดว่าอาจจะไม่ค่อยเป็นประเด็นใหญ่เหมือนกัน เพราะว่าเรามีเจตนามาตลอดว่าวุฒิสภาให้เป็นสมัยเดียววนะครับ รอบที่แล้วยังพอเห็นใจได้ว่าเขาอยู่แค่ไม่กี่เดือนก็อาจจะเปิดโอกาสได้ แต่ก่อนหน้านั้นก็เป็นมานานแล้ว และก็ก่อนเป็นเขาก็มีเจตนาชัดเจนว่าเขาจะเป็นแค่รอบเดียวในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ถ้าเรามาเปิดตรงนี้นั้นจะกลายเป็นว่าเรื่องของ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

เบญจกุล ๑๒/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

วาระของวุฒิต่อไปจะเป็นที่วาระนี้ก็เป็นดาบเปิดแล้ว ซึ่งผมคิดว่าขัดกับเจตนารมณ์ที่ท่านประธาน
กรอบ ๒ ได้ประชุมกันมาว่า เรายังประสงค์จะให้วุฒิเป็นแค่ครั้งเดียว เป็นวาระเดียว

เลขานุการ : คือคราวที่แล้ว ปี ๒๕๔๐ ห้ามไม่ให้ติดกันเท่านั้นท่านครับ ไม่ได้ให้เป็น
สมัยเดียว ก็คือหมายความว่าเขาเว้นไปแล้ว นี่เราถือว่าเขาเว้นไปแล้ว

นายพิสิฐ ลีธรรม : คือวงนี้คนที่ เป็นเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา เราถือว่าช่วงนั้นเป็น
ช่วงวิกฤตินะครับ เป็นช่วงผิดปกติก็เหมือนหนึ่งว่าเขาไม่ได้เป็น ก็เหมือนหนึ่งไม่ได้เป็นก็คือย่นเวลา
กลับไป มันน่าจะเห็นว่าชุดแรกนี้พูดง่าย ๆ ก็คือต้องยังมีผลอยู่ เพราะมีฉะนั้นแล้วนี้ถ้าเกิดว่าเราเปิดหมด
เลย แล้วก็เจตนาของการที่จะเป็นวุฒิไม่เกิน ๑ สมัยต่อเนืองนี้มันก็จะขัดแย้งกันต่อไปในอนาคตได้

เลขานุการ : ผมไม่มีอะไรนะครับ จะเอาตามท่านพิสิฐได้ไหมครับ คือท่านพิสิฐบอกว่า
สมัยที่แล้วตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ มี ส.ว. บางคนอยู่ครบ ๖ ปีแล้ว และตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ
ปี ๒๕๔๐ มันควรจะเว้นไป ๖ ปีก่อน จนถึงบัดนี้ชุดนั้นยังเว้นไม่ถึง ๖ ปีนะครับ ก็จะห้ามชุดนั้นแต่ไม่ได้ห้าม
ชุดที่อยู่เดือนหนึ่งนี่ อันนี้ไม่ห้ามนะครับ

ประธาน : ท่านเดชอุดมครับ

นายเดชอุดม ไกรฤทธิ : ท่านประธานครับ กราบขอบพระคุณครับ ผม เดชอุดม ไกรฤทธิ
กรรมการครับ ผมเห็นด้วยกับ ขออนุญาตเอ่ยชื่อท่าน ท่านพิสิฐนะครับ ว่าในประเด็นความต่อเนืองนี้
อยากจะให้ทางฝ่ายเลขานำไปเขียนไว้โนบตเฉพาะกาลครับ ขอบพระคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ใน (๗) นี่นะครับ ที่บอกว่า ไม่เป็นสมาชิกวุฒิสภา นี่จำเป็นต้อง
มีค่านี้อะไรครับ เพราะว่าอันนี้เป็นผู้มาสมัคร หรือสรรหาเป็นสมาชิกวุฒิสภาอยู่แล้ว (๗) นี่ครับ ไม่เป็น
สมาชิกวุฒิสภา นี่ตัดออกได้ไหม เอาแค่ เคยเป็นสมาชิกวุฒิสภา นี่พอไหมครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

วชิราภรณ์ ๑๓/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ผมไปคิดดูก่อนนะครับ แต่คิดว่าน่าจะได้นะครับ

นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์ : ผมก็คิดเร็ว ๆ เหมือนกัน ผมคิดว่าใส่ไว้จะไม่เสียหาย เพราะว่ามันอาจจะมีกรณีตำแหน่งว่างตำแหน่งหนึ่ง ตำแหน่งว่างในวุฒิสภา ๑ ตำแหน่ง อุดรวิมาสมัคร ความจริงไม่มีปัญหา แต่เถียงแล้วไม่ใช่กรณีนั้น ฉะนั้นมีไว้ไม่เสียหาย

เลขานุการ : รับได้นะครับ

นายไพโรจน์ พรหมสาส์น : ท่านประธานครับ ผมมีนิดเดียวครับ มันจะอธิบายยาก เหมือนกันว่า ทำไมที่กรณีผู้แทนราษฎรเราบอกว่าเป็นมาแล้วไม่เกิน ๑ ปี พอวุฒิสมาชิกเราบอก ๒ ปี มันจะตอบคำถามนี้ได้ไหม ทำไมไม่เป็น ๒ ปีเหมือนกัน ผมไม่แน่ใจเพราะเราว่าไม่ได้พูดละเอียดในกรอบนะครับ

เลขานุการ : ผมไม่ทราบครับ เอา ๒ ปี เท่ากันใหม่ครับ หรือ ๑ ปี เท่ากัน

นายจรัญ ภักดีธนากุล : ผมอยากใช้ ๑ ปี ครับ เท่ากันกับ ส.ส. แล้วก็จะได้ไม่ไปติดอะไร ใครด้วย

เลขานุการ : ความจริงเจตนารมณ์ของ ปี ๒๕๔๐ ไม่ใช่เว้น ๑ ปี เท่านั้นนะครับ มันต้องเว้นไป ๑ สมัย ไม่อย่างนั้นถ้าเขียน ๒ ปี หรือ ๑ ปี นี้ ผมเป็นวุฒิสมาชิกมา ๖ ปีแล้ว แล้วก็ให้คนอื่นลาออกแทนผมได้นะครับ แล้วผมก็ไปสวมเสื้อตั้งใหม่ จะเอาตามหลักเดิม ปี ๒๕๔๐ ใหม่ละครับ คือคุณต้องเว้นไป ๑ สมัย อีก ๖ ปี ไม่ใช่เว้นแค่ ๑ ปี หรือ ๒ ปี เฉพาะ (๗) ไขใหม่ครับท่านรองเลขานุการ

ประธาน : เชิญท่านนุรักษ์ครับ

นายนุรักษ์ มาประณีต : ผม นุรักษ์ มาประณีต ครับ ผมว่าสมัยเดียวก็พอ นะครับ คือท่านเป็นสมัยเดียวแล้วก็หยุดเลยครับ ไม่ต้องเว้นวรรค ให้คนอื่นเข้ามาทำหน้าที่นี้บ้างนะครับ น่าจะเป็นสมัยเดียว แล้วก็น่าจะเขียนไว้ให้ชัดด้วยว่าคนที่ เป็น ส.ว. เมื่อ ปี ๒๕๔๐ แล้ว ที่เป็นสมัยแรกแล้วหยุด ๖ ปี ก็ห้ามมาสมัครนี้ด้วยนะครับ ส่วนที่เลือกตั้งครั้งใหม่นั้นผมก็ถือว่ายังไม่ได้เป็นครับ ยังไม่ได้รับการเลือกตั้ง แล้วก็ยังไม่เข้าปฏิบัติหน้าที่ เพราะฉะนั้นน่าจะห้าม ส.ว. เมื่อ ปี ๒๕๔๐ ทั้งหมด แล้วก็บุคคลที่เป็น ส.ว. ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ก็เป็นได้ครั้งเดียว ไม่ต้องไปเว้นวรรคหรืออย่างใด เป็นครั้งเดียวก็พอแล้วครับ ขอขอบคุณครับ

นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์ : ท่านประธานครับ ผม อัศววิทย์ สุมาวงศ์ คือผมมองมาตรา ๑๑๐ เราต้องดูในลักษณะที่ว่าเป็นบทบัญญัติที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้มีสิทธิสมัคร หรือ ได้รับการเสนอชื่อเป็นสมาชิกวุฒิสภา สำหรับรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ซึ่งเราหวังว่าจะได้ใช้ไปยาวนาน แล้วก็จะมี การเลือกตั้ง สรรหาอะไรครั้งเดียว ฉะนั้นอันนี้เป็นหลักทั่วไป ส่วนเรื่องของสมาชิกวุฒิสภาตามรุ่นแรก หรือ ที่เพิ่งเลือกกันเมื่อปีที่แล้วนั้นจะได้สิทธิรับเลือกหรือไม่ น่าจะเป็นอยู่ในเรื่องของบทเฉพาะกาล ที่นี้ในเรื่อง ของวาระเดียวที่ท่านพูดกัน ที่ท่านกรรมการพูดกันนี้อยู่ที่ มาตรา ๑๑๔ ซึ่งถึงตรงนั้น ผมเองผมก็มี

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

วชิราภรณ์ ๑๓/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ความรู้สึกว่าเขียนวาระเดียวมันจะถูกหรือไม่ถูก มันน่าจะเป็นกรณีที่เขาจะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินกว่า ๑ วาระ ไม่ได้มากกว่า ไม่ใช่ว่าชาตินี้เป็นที่เดียวแล้วเลิกกัน เพียงแต่เราไม่ให้เขาติดต่อกันเกิน ๒ วาระ อย่าง เป็นวาระนี้แล้วคราวหน้าคุณจะสมัครอีกไม่ได้สำหรับการเลือกตั้งครั้งต่อไป แต่ว่าถ้าเว้นไป ๖ ปีแล้วจะไป ห้ามเขาเลยตลอดชาติผมว่ามันมากไปหน่อย

เลขานุการ : จากเรื่องก็วาระไป มาตรา ๑๑๔ ได้ใหม่ครับ แต่ผมอยากสรุปประเด็น เรื่องห้ามของ ปี ๒๕๕๐ อันนี้ตรงกันใช่ไหมครับ ห้ามชุดแรกนะครับ ชุด ๒ ไม่ห้ามนะครับ แต่ไปเขียนในบท เฉพาะกาลนะครับ

ประธาน : เชิญท่านวิทยากรครับ

นายวิทยา งานทวี : ท่านประธานครับ ผม วิทยา งานทวี ผมคิดว่า (๗) เนื่องจากว่า เราเปลี่ยนแปลงวิธีการที่มาของวุฒิสมาชิก ผมเลยคิดว่าเพื่อไม่ให้มีปัญหา นะครับ ไม่ว่าจะ เป็น ปี ๒๕๕๐ หรือปีที่เพิ่งเลือกตั้งไปนี้ไม่ควรไประบุเลย เพราะว่าอย่างไรเราต้องเชื่อความมีวุฒิของที่มาของผู้จะเป็น ผู้สรรหา ผมว่าอย่าให้เป็นประเด็นที่ปวดหัวเลย เพราะว่า จะตีความกันวุ่นวาย -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นิวกา ๑๔/๑

โดยเฉพาะเรื่องของคนที่ยังได้รับตำแหน่ง เพราะเขาได้รับเงินเดือนไปแล้ว การรับเงินเดือนนี้ถือว่ารับตำแหน่งหรือเปล่า เดี่ยวต้องมาตีความกันในส่วนต่าง ๆ ผมเลยคิดว่าถ้าไม่เป็นสาระขอให้เลิกได้ไหม (๗) นี่ครับ เพราะผมคิดว่ามันคงจะเป็นเฉพาะของปี ๒๕๕๐ กับที่เพิ่งเลือกตั้งนี้เข้ามาเท่านั้นเอง แล้วผมก็คิดว่าถ้าเขาเป็นคนที่มีความสามารถจริงก็จะได้หมดปัญหาไป แล้วก็ในส่วน สสร. เรามีหลายท่านที่ใน ๑๐๐ มาจากปี ๒๕๕๐ ด้วย ผมว่าเดี๋ยวก็ได้มีการค้ำกันอยู่พอสมควร ก็ขออนุญาตว่าถ้าไม่จำเป็นผมว่าให้ยกเลิกได้ไหมครับ

เลขานุการ : เสียงส่วนใหญ่ให้ยื่นนะครับ ก็คือไปเขียนในบทเฉพาะกาลว่าปี ๒๕๕๐ ชุดแรกไม่ให้ลง ปี ๒๕๕๐ ชุดที่ ๒ ให้ลงได้

นายวิทยา งานทวี : ท่านตีความอย่างไรครับว่าเขาไม่ได้เป็นวุฒิสมาชิก

เลขานุการ : ไม่ได้เขียนอะไรเลยครับ จะเขียนห้ามเฉพาะ ปี ๒๕๕๐ ชุดแรกเท่านั้น เพราะเขาอยู่มา ๖ ปีแล้วครับ เสียงส่วนใหญ่ว่าอย่างนั้นครับ

นายวิทยา งานทวี : ผมคิดว่าประเด็นคือมันไม่แฟร์กับคนที่ปี ๒๕๕๐ ถ้าเป็นคนที่ฝ่ายสรรหาเขาจะให้ป็นนะครับ ตอนนี้นั้นอยู่ที่ที่มา เพราะว่าฝ่ายสรรหาเขาคงคิดว่าคนที่มาทั้งหมดมันมีศักยภาพอย่างไร ผมคิดว่ามันเป็นประเด็นมากกว่า เพราะที่มาไม่เหมือนเดิมแล้วนะครับ

เลขานุการ : ประเด็นคืออย่างนี้ครับ เขาอยู่มา ๖ ปีแล้ว แล้วเขาก็จะรู้แต่แรกตามปี ๒๕๕๐ ว่าเขาต้องไม่เป็นอีก ๖ ปี ณ วันนี้จนถึงวันนี้เขาก็ยังไม่ถึง ๖ ปีอยู่ดี ถ้าเอาเจตนารมณ์ของปี ๒๕๕๐ เป็นตัวตั้งนี่เขารู้แต่แรกว่าเขาไม่ควรลง

นายวิทยา งานทวี : คือมาไม่เหมือนเดิมแล้วนะครับ เมื่อก่อนมันเลือกตั้ง เทียบนี่เป็นการสรรหาทางอ้อมแล้วนะครับ

เลขานุการ : ใช่ครับ แต่ผมเข้าใจว่าเสียงส่วนใหญ่เป็นอย่างนี้ใช่ไหมครับ ไม่ทราบนะครับ เสียงส่วนใหญ่เป็นอย่างที่ผมสรุปนะครับ

นายวิทยา งานทวี : ตอนนี้เราพูดในที่นี้ครับ ที่ผมฟังอยู่ใน สสร. ๑๐๐ ไม่ใช่ครับ

นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์ : ท่านประธานครับ ผม อัศววิทย์ สุมาวงศ์ ขอนิดเดียวครับ คือถ้าเรายื่นมาตรา ๑๑๐ ให้เช่นนี้ ความหมายก็คือจะเป็นวุฒิสมาชิกรุ่นแรกที่ได้รับการเลือกตั้งมา หรือวุฒิสมาชิก รุ่น ๒ ที่เพิ่งเลือกตั้งที่แล้ว ทั้งคู่ก็จะพ้นจากการเป็นสมาชิกวุฒิสภาไปแล้วไม่เกิน ๒ ปี เข้าหลักที่จะเป็นไม่ได้ทั้งคู่ ทั้ง ๒ กลุ่มเลย แต่ที่เราพูดกันขณะนี้พูดกันว่า สำหรับกลุ่มสุดท้ายที่เข้ามาไม่กี่เดือน ถ้าเราเห็นใจเขา จะไม่ให้อยู่ภายใต้บังคับของ (๗) เราก็เขียนยกเว้นไว้ในบทเฉพาะกาล ส่วนรุ่นแรกนั้นไม่ต้องเขียนอะไรเลย เพราะมันจะเข้าอยู่ในความหมายของ (๗) อยู่แล้ว ฉะนั้นเขียนเฉพาะรุ่นหลังในบทเฉพาะกาล ขอบคุณครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นิวกา ๑๔/๒

เลขานุการ : เทคนิคทางกฎหมายคงอย่างนั้น เดียวไปดู

ประธาน : มีท่านพิสิฐกับท่านศรียาชาครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม
ที่จริงท่านเลขานุการสมคิดได้ตอบไปชัดเจนแล้วครับ

ประธาน : เชิญท่านศรียาชาครับ

รองศาสตราจารย์ศรียาชา เจริญพานิช : กราบขอบพระคุณท่านประธาน ผม ศรียาชา
เจริญพานิช ผมเองผมเห็นอย่างนี้ว่า วุฒิสมาชิกตามรัฐธรรมนูญฉบับที่แล้วกับที่เลือกตั้งไปแล้วยังไม่ได้
ปฏิบัติหน้าที่นี้ครับ มาจากการเลือกตั้ง เพราะฉะนั้นที่มาต่างกัน ผมเองผมยังคิดว่าน่าจะเปิดกว้างไปเลย
รัฐธรรมนูญฉบับนี้เราก็อำนาจของเราไปใหม่ เราจะไปเกรงว่าจะต้องใช้กติกาในรัฐธรรมนูญฉบับเก่ามาเชื่อมโยง
กับรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ กระผมด้วยความเคารพต่อความเห็นหลายท่าน ผมเองผมไม่เห็นด้วย เพราะว่า
ที่มาต่างกัน เมื่อที่มาต่างกันเราจะเปิดมิติใหม่อย่างนี้ ผมว่าเปิดไปเลยจะได้ไม่มีปัญหา แล้วผมเชื่อว่าตรงนี้
ถ้าเมื่อไปเข้า สสร. ใหญ่จะเป็นประเด็นที่ Hot มาก เพราะว่าอย่างน้อยมี ๓ ท่าน แต่ที่พูดอย่างนี้ไม่ได้
หมายความว่ากลัวนะครับ แต่หมายความว่าจะเป็นปัญหายืดเยื้อที่กว่าจะผ่านได้ก็คงสาหัสสากรรจ์ ผมเอง
ผมคิดว่าอย่างนี้ครับ เมื่อเราจะสร้างมิติใหม่ว่าเป็น สสร. สรรหา เพราะฉะนั้นอันนี้ผมคิดว่าน่าจะเปิดไปเลย
ไม่ต้องไปล็อกอะไรทั้งสิ้น ไม่ต้องมีบทเฉพาะกาล กราบขอบพระคุณครับ

เลขานุการ : เสียงส่วนใหญ่ยังอยากให้ ปี ๒๕๕๐ ชุดแรกไม่นานนะครับ ผมฟังอย่างนั้น
จะสรุปอย่างนั้นนะครับ เดียวไปเขียนบทเฉพาะกาล ส่วน สสร. ๑๐๐ คน ผมเข้าใจว่าเขาจะแปรญัตติ
หลายเรื่องครับ ไม่ใช่เฉพาะเรื่องนี้หรอกครับ อะไรที่เขาคิดว่าทำได้ต่าง ๆ ก็แปรญัตติครับ คงไม่ใช่เฉพาะ
ประเด็นนี้เท่านั้นครับ เราคงไม่เป็นไร เอาเสียงส่วนใหญ่ของเราเป็นตัวตั้ง ขออนุญาตอย่างนั้นนะครับ

ประธาน : ท่านเจริญครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

วาระที่ ๑๕/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายจรัญ ภักดีธนากุล : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตเรียนถามทางท่าน อาจารย์สมคิดว่า ในตอนที่เราเขียนปี ๒๕๕๐ เราเปลี่ยนระบบที่มาของสมาชิกวุฒิสภา แล้วเราก็ให้ท่านเป็นสมัยเดียว ติดต่อกันไม่ได้ เราเขียนบทเฉพาะกาลสำหรับวุฒิสภาเอาไว้ว่าอย่างไร ผมว่าตรงนั้นเป็นรูปแบบที่เราอ้างอิงได้ ไม่ว่าจะทำให้ใครได้ประโยชน์ เสียประโยชน์ เขาก็ทำอะไรเราไม่ได้ เพราะว่าเรามีรูปแบบอยู่ แต่ผมไม่แน่ใจว่าเขาเขียนบทเฉพาะกาลหรือเปล่า

เลขานุการ : คือไม่ได้เขียนเลย แต่ว่าวุฒิสภาก่อนหน้านั้นเป็นวุฒิสภาแต่งตั้งและเป็นวุฒิสภามีอำนาจหน้าที่น้อย ไม่ได้มีบทบาทในเรื่องการถอดถอนหรืออะไรก็แล้วแต่ แต่ว่าเจตนารมณ์ของปี ๒๕๕๐ มันชัด และผมยังเชื่อว่าวุฒิสภาชุดแรกก็ชัดเพราะเขารู้แต่แรกว่าเขาลงอีก ๖ ปีไม่ได้ คือผมยังเข้าใจว่าที่เราทำแบบนี้มีเหตุผลอธิบายได้เลยนะครับ ไม่ได้มีปัญหาอะไรมากมายนัก เพียงแต่ว่าคนไม่เห็นด้วย เขาคงต้องแปรญัตติมาหรือทำอะไรก็แล้วแต่ที่เขาอยากจะทำ แต่ว่าคำอธิบายเราผมคิดว่ามีเหตุผลอยู่พอสมควรว่าเขายังไม่พ้น ๖ ปี ตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐

นายชงทอง จันทรางศุ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม ชงทอง จันทรางศุ กรรมการธิการ ผมนั่งอยู่ใน สสร. ปี ๒๕๕๐ กับเพื่อนกรรมการในที่นี้หลายท่าน ขออนุญาตที่จะเรียนเป็นหลักฐานไว้เพื่อที่จะได้บันทึกการประชุมก็แล้วกัน กระผมว่าระบบวุฒิสภาในบ้านเรา ก่อนหน้าปี ๒๕๕๐ นั้นเป็นระบบแต่งตั้งต่อเนื่องกันมายาวนาน แล้วก็โดยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญก่อนหน้านั้น ไม่ได้มีข้อห้าม ไม่ได้มีข้อจำกัดในเรื่องการรับการแต่งตั้งซ้ำ หรือแม้กระทั่งตรงรอยต่อระหว่างรัฐธรรมนูญก่อนหน้านั้นมาต่อเข้าตรงปี ๒๕๕๐ นั้น ก็ไม่ได้มีข้อกำหนดว่าผู้ที่เป็นสมาชิกวุฒิสภามาแต่ก่อนนั้นจะเข้ามาสู่ตำแหน่งตรงนี้ได้ ผมเข้าใจว่าเพราะเหตุว่าคนที่อยู่ก่อนหน้านั้น เขาเข้าใจมาแล้วว่าเขาอาจจะเป็นได้อีก คือคนที่ เป็นวุฒิสภามาก่อนปี ๒๕๕๐ เขาเข้าใจดีว่าเขาอาจจะเป็นได้อีกก็รอบก็ได้ เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ได้จำกัดตามสิทธิเขาที่เขาจะมาลงสนามเลือกตั้ง แม้เปลี่ยนวิธีการแล้ว คือเปลี่ยนจากแต่งตั้งมาเป็นระบบเลือกตั้ง เขาก็สมัครได้ แต่ถ้าเมื่อไรก็ตามที่คนเข้าสู่กติกาปี ๒๕๕๐ แล้วสมัครรับเลือกตั้งเป็นวุฒิสภา และได้รับเลือกนั้น ผู้ที่เข้าสู่สนามเลือกตั้งวุฒิสภาในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ย่อมมีความตระหนักดีว่าผมหรือฉันจะต้องยกเว้น เว้นระยะไปอย่างน้อย ๖ ปี เพราะเหตุว่าวาระของวุฒิสภาตามปี ๒๕๕๐ มันมีวาระ ๖ ปีอยู่ ถ้าเป็นหลักอย่างนี้ ในการเลือกตั้งวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ มีเลือกตั้งมา ๒ ครั้ง วุฒิสภาชุดแรกนั้นผมเข้าใจว่าเลือกตั้งอยู่ที่ประมาณปี ๒๕๔๒ แล้วก็มาพ้นวาระที่ประมาณปี ๒๕๔๘ ในความเข้าใจอย่างนี้แล้ว ท่านเหล่านั้นย่อมมีความตระหนักดีแล้วว่าในเวลาที่ท่านพ้นตำแหน่งปี ๒๕๔๘ การที่ท่านจะมาเป็นวุฒิสภาภายในรอบ ๖ ปีจากปี ๒๕๔๘ มาถึงปี ๒๕๕๔ เลยนะครับ ผมคิดว่าท่านมีความเข้าใจดี ตั้งแต่ท่านตัดสินใจลงสมัครรับเลือกตั้งเมื่อปี ๒๕๔๒ แล้ว ส่วนวุฒิสภาที่เลือกตั้ง

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
 วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

วาระที่ ๑๕/๒

เมื่อปี ๒๕๔๘ ซึ่งคาราคาซังกันมาตั้งแต่ต้นปี ๒๕๔๙ แล้วก็ยังไม่ได้ทำหน้าที่ ถึงแม้ว่าจะรับเงิน รับอะไรต่ออะไร เป็นการทำหน้าที่ซึ่งยังไม่สมบูรณ์เต็มเม็ดเต็มหน่วย แล้วก็ยังไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ครบ ๖ ปี ตามที่ว่ำนี่ ถ้าหากว่าโดยเนื้อแท้แล้ว ผมเห็นว่าท่านเหล่านี้ยังไม่ได้เริ่มทำงานจริงจังเลย ก็ควรที่จะได้รับโอกาสที่จะเข้าสู่สนามของการปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่นี้ ถ้าหากว่าเราเห็นพ้องต้องกันในแนวทางอย่างนี้ สำหรับวุฒิสภาที่ได้รับเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ครั้งแรก คือวุฒิสภาชุดปี ๒๕๔๒ นั้น ก็ควรจะต้องมีบทเฉพาะกาลกำหนดวันพรรคไ้ นะครับ

ประธาน : เชิญท่านคมสัน

นายคมสัน โพธิ์คง : เรียนท่านประธานครับ ผม คมสัน กรรมการ ในประเด็นของท่านอาจารย์รัฐที่ได้กล่าวเมื่อสักครู่เกี่ยวกับเรื่องบทเฉพาะกาล ความจริงในมาตรา ๓๑๕ พรรคสี่เขียนเรื่องนี้ไว้ แต่เขียนในเชิงของการยกเว้นเรื่องของคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามในมาตรา ๑๒๖ (๒) (๓) ของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เดิม คือหมายความว่าไม่นำบทบัญญัติในเรื่องของการที่เคยเป็นวุฒิสภาในครั้งก่อนมาเป็นเหตุในการที่จะเป็นคุณสมบัติต้องห้ามไม่ให้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา นั่นคือประเด็นหนึ่ง คือมาตรา ๓๑๕ พรรคสี่ เขียนรับรองไว้ให้เขาสามารถลงได้

ส่วนในประเด็นเมื่อสักครู่ พอดีท่านอาจารย์ธงทองได้กล่าวไปแล้ว ผมคิดว่ามีประเด็นที่เป็นข้อนาสังเกตอยู่ในเรื่องของสมาชิกวุฒิสภาที่ได้รับการเลือกตั้งเมื่อปี ๒๕๔๔ - ๒๕๔๙ ที่ผ่านมา

คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญ

สิริพร ๑๖/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ผมคิดว่าเรื่องนี้ตรงบทเฉพาะกาลต้องเขียนให้ชัด เพราะว่ามีปัญหาอยู่ตรงที่ว่า จริง ๆ แล้วเขาเป็นสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญฉบับเดิมแล้ว เพราะว่าได้ผ่านกระบวนการรับรองของ กกต. มาแล้ว ถึงแม้จะยังไม่ครบจำนวนของวุฒิสภาที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่หมายความว่าตัวเขาไปดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกวุฒิสภาแล้วในขณะนั้น เพราะฉะนั้นในบทเฉพาะกาล ถ้าประสงค์จะยกเว้นคนกลุ่มนี้ ซึ่งยังไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่เนื่องจากวุฒิสภายังทำหน้าที่ไม่ได้ก็ต้องมีการวางบทบัญญัติให้มีความชัดเจนในเรื่องนี้ด้วย เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนเสนอทั้ง ๒ ประเด็น พอดีท่านอาจารย์จัญญ์ได้ถามถึงว่าควรจะต้องเขียนบทเฉพาะกาลอย่างไรหรือไม่ ก็เรียนว่าในมาตรา ๓๑๕ ได้เขียนเรื่องนี้ไว้ แต่ว่าเป็นวุฒิสมาชิกที่มาจาก การแต่งตั้งในสมัยปี ๒๕๓๔ ซึ่งตรงนี้ก็ถือว่าเป็นวุฒิสภาคนละวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญนี้ นอกจากนี้ในรัฐธรรมนูญเอง ในมาตรา ๑๒๖ (๓) เขียนว่า เป็นหรือเคยเป็นสมาชิกวุฒิสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ในอายุของวุฒิสภาคราวก่อนการรับสมัครรับเลือกตั้ง อันนี้ก็เป็นการบอกว่าต้องเป็นตามรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ ซึ่งถ้าจะเอาเนื้อความลักษณะเช่นนี้ไว้ ผมก็คิดว่าบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ก็น่าจะเดินตาม Wording เดิมที่เคยเขียนในมาตรา ๑๒๖ ก็น่าจะใช้ถ้อยคำอย่างนั้นได้ครับ

ประธาน : เชิญท่านวิจิตรครับ

นายวิจิตร สุระกุล : เรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิจิตร สุระกุล ครับ เรื่องวุฒิสภา มันเป็นเรื่องพูดง่าย ๆ ว่าจำเป็นจะต้องมี มันควรจะต้องมีไว้ แต่ว่าการสรรหามันจะเกิดปัญหาว่าคนสรรหามันจะมีคุณสมบัติตามที่เราคิดหรือไม่ ในครั้งที่แล้วในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เราเขียนวุฒิสภาขึ้นมาตามหลักของ Nonpartisan election คือ Nonpartisan election ในอเมริกาเขาใช้สำหรับคัดเลือกผู้พิพากษา ไม่ต้องมาหาเสียง ห้ามมาหาเสียง เพราะว่าไม่เป็นฝักเป็นฝ่ายกับใคร เราเอาหลักการนั้นมาใช้ในประเทศไทย เมื่อปี ๒๕๔๐ โดยไม่ต้องหาเสียง ห้ามหาเสียง ห้ามหาอะไรทั้งสิ้น ซึ่งมันผิดธรรมชาติของการเลือกตั้ง การเลือกตั้งมันต้องหาเสียง ทีนี้ในมาเลเซียเองก็ดูเหมือนว่าคล้าย ๆ กับเราตามรัฐธรรมนูญที่กำลังจะเขียนใหม่ ในมาเลเซียมี ๑๓ รัฐ ๑๓ รัฐนี้ให้มี ส.ว. รัฐละ ๒ คนมาจากการเลือกตั้ง แล้วก็ให้กัวลาลัมเปอร์ได้ โควตาอีก ๒ คน แล้วหมู่เกาะลาบาวอีก ๑ คน รวมเป็น ๒๙ คน ๑๓ รัฐ ๒๖ กับอีก ๓ เป็น ๒๙ แล้วส่วนอีก ๔๐ นั้น ๔๐ ของมาเลเซียให้อาಂಗแต่งตั้งเองโดยเฉพาะก็ไม่ต้องมีใครสรรหา ให้พระราชอาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งเอง แล้วกฎหมายรัฐธรรมนูญมาเลเซีย นายกจะยุบสภาผู้แทนราษฎรไม่ได้ ถ้าไม่ได้รับความเห็นชอบจากอาอง อันนี้คือหลักของเขา ทีนี้ของเราจะมาเป็นกรรมการสรรหาก็น่าเป็นห่วงอยู่เหมือนกันว่า มันจะเกิดความเชื่อถือได้อย่างไรว่ากรรมการสรรหาจะมีความบริสุทธิ์ยุติธรรมจริง ๆ หรือเปล่า ผมคิดว่า ถ้าหากว่าเราทำอย่างประเทศมาเลเซีย ในแต่ละจังหวัดมี ส.ว. ได้ ๑ คน แต่ ส.ว. ได้ ๑ คนนี่ถือหลักตามอเมริกาว่า อเมริกาใช้หลัก Principle of state equality คุณไม่ว่าจะรัฐเล็ก รัฐใหญ่แค่ไหนก็แล้วแต่ คุณมี ส.ว. ได้ ๒ คนเท่านั้น ทีนี้ถ้าเราจะถืออย่างนั้น เราก็จะได้เป็น ส.ว. รวมเขตจังหวัด จังหวัดละ ๑ คน ก็รวม

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

สิริพร ๑๖/๒

เป็น ๗๒ จังหวัด หรืออาจให้กรุงเทพมหานครนี้ใหญ่เลย ก็เพิ่มกว่านั้นนิดหนึ่ง ส่วนที่เหลือนั้นเราก็ใช้วิธีการ
สรรหา แต่ว่าการสรรหาก็ต้องใช้ความระมัดระวัง ผมเห็นด้วยว่าถ้าใช้ ๒ หลักอันนี้ผสมกัน มันจะได้ทั้งสิ่งที่
ประชาชนเขามีสิทธิเลือกเองส่วนหนึ่งกับส่วนที่เราเห็นว่าเป็นผู้มีคุณวุฒิจริง ๆ อีกส่วนหนึ่ง ขอขอบคุณครับ

- ๑๗/๑

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นำพร ๑๗/๑

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมกำลังคล้อยตามข้อสรุปของท่านอาจารย์สมคิดนะครับ แต่ผมยังไม่ค่อยแน่ใจว่า (๗) เขา ๒ ปีมาจากที่ไหน คือเราก็ต้องอ้างอิง ผมยังนึกที่ว่ามันเหมือนกับจงใจเขียนกีดกันเขา แล้วก็ไม่ได้เป็นมติของอนุกรรมการ กรอบที่ ๒ อันนี้ผมรับไปดูนะครับ หากที่มาให้

เลขานุการ : ได้ไหมครับ เข้าใจว่าได้เอกสารมาจากอนุกรรมการ กรอบที่ ๒ แต่ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวรับไปดูครับ ผมขออนุญาตไป มาตรา ๑๑๑ ได้ไหมครับ

นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์ :

มาตรา ๑๑๑ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙๕ มาใช้บังคับกับการสรรหาสมาชิกวุฒิสภาด้วยโดยอนุโลม โดยให้ยื่นหลักฐานแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน และแสดงสถานะทางภาษีภายในวันรับสมัครหรือวันที่ได้รับการเสนอชื่อ แล้วแต่กรณี

เลขานุการ : อันนี้ก็แขวนไว้ นะครับ เพราะว่าไปโยงกับเรื่องสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งผู้สมัครเมื่อวานมีการพูดประเด็นนี้ครับ เข้าใจว่าอาจารย์วุฒิสภาขอแขวนไว้ นะครับ ไปคุยกัน นะครับ น่าจะเหมือนกัน มาตรา ๑๑๒ ได้ไหมครับ

นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์ :

มาตรา ๑๑๒ สมาชิกวุฒิสภาจะเป็นรัฐมนตรีหรือข้าราชการเมืองอื่นมิได้

บุคคลผู้เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกภาพสิ้นสุดลงมาแล้วยังไม่เกินหนึ่งปี เว้นแต่พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๑๑๖ (๑) จะเป็นรัฐมนตรีหรือข้าราชการการเมืองอื่นมิได้

เลขานุการ : อันนี้เหมือนเดิม นะครับ ไปมาตรา ๑๑๓ ครับ

นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์ :

มาตรา ๑๑๓ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๗๗ และมาตรา ๒๗๘ มาใช้บังคับกับการกระทำอันต้องห้ามของสมาชิกวุฒิสภาด้วยโดยอนุโลม

เลขานุการ : ไปมาตรา ๑๑๔ นะครับ

นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์ :

มาตรา ๑๑๔ สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภามีกำหนดคราวละหกปี นับแต่วันแต่งตั้ง และให้ดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระเดียว

ในวาระเริ่มแรกเมื่อครบกำหนดสามปีนับแต่วันที่ทรงโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภาให้วุฒิสภาประชุมกันเพื่อดำเนินการจับสลากให้สมาชิกวุฒิสภาประเภทละกึ่งหนึ่งของจำนวนวุฒิสภาทั้งหมดพ้นจากตำแหน่ง และให้ถือว่าการพ้นจากตำแหน่งโดยการจับสลากดังกล่าวเป็นการสิ้นสุดสมาชิกภาพตามวาระ

ให้สมาชิกวุฒิสภาซึ่งสิ้นสุดสมาชิกภาพตามวาระ อยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จนกว่าจะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมแต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภาขึ้นใหม่

เลขานุการ : พรรคแรกเมื่อสักครู่นี้ Debate กันไปนะครับ เรื่องจะให้วาระเดียวหรือจะให้ เว้นพรรคได้นะครับ เข้าใจว่ามีทั้งสองฝ่ายครับ

นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์ : ท่านประธานครับ ผม อัศววิทย์ สุมาวงศ์ คงจะเป็นสิ่งที่ท่าน ได้กล่าวถึง คือว่าเป็นเรื่องของการดำรงตำแหน่งของสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งจะมีปัญหาว่าจะให้ดำรงตำแหน่งได้ เพียงวาระเดียวตลอดไป หรือว่าเจตนาจะให้ไม่ดำรงตำแหน่งติดต่อกัน ผมคิดว่าการเป็นสมาชิกวุฒิสภา น่าจะห้ามเพียงแค่ห้ามไม่ให้ดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินกว่า ๑ วาระ แต่ถ้าเขาเว้นไปวาระหนึ่งแล้ว หรือ ๒ วาระแล้ว เขาก็น่าจะมียุทธวิธีที่จะกลับมาเป็นสมาชิกวุฒิสภา ถ้าเขายังประสงค์อยู่ ฉะนั้นตรงนี้น่าจะ แก่ที่ว่า ให้ดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระเดียวเป็นว่า จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินกว่า ๑ วาระไม่ได้มากกว่า

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม จรัญ ภัคดีธนากุล ครับ โดยส่วนตัวก็เห็นคล้อยตามข้อเสนอของท่านรองประธานคนที่หนึ่ง เพราะว่าผมมองในแง่ที่ว่าวุฒิสมาชิก คล้าย ๆ กับเป็นผู้ใหญ่ในบ้านเมือง เป็นผู้อาวุโสของประเทศที่จะคอยกำกับเรื่องการใช้อำนาจของรัฐบาล กิติ ของสภาผู้แทนราษฎรที่ดี ให้มันกลมกล่อมให้มันอยู่ในร่องในรอย แล้วจะต้องเชื่อมต่อกับประวัติศาสตร์ หรือความเป็นมาของประเทศด้วย เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อเราบอกว่าแต่ละคนเป็นได้ครั้งเดียว เราก็จะได้คนใหม่ มาเสมอเลย แล้ววุฒิสภาแทนที่จะเป็นหลักเป็นเกณฑ์ให้บ้านเมืองต่อเนื่อง มันก็จะไม่สมประโยชน์นี้ แล้วที่เราใช้วิธีใน พรรคสอง ต่อไปว่า ให้ออกทีละครึ่งสมัย ก็เพื่อที่จะให้ต่อเนื่องกระบวนการทำงานของ วุฒิสภามันจะต้องต่อเนื่อง อันนี้ก็เป็นความจำเป็นของการบริหารปกครองประเทศเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ถ้าเพียงแค่ว่าจะดำรงตำแหน่ง ๒ วาระติดต่อกันมิได้ ก็น่าจะค่อนข้างจะแข็งพออยู่แล้ว ถ้าเมื่อตัดให้ทำได้ เพียงวาระเดียวจริง ๆ อย่างนี้ ต่อไปก็อาจจะหมดคนเหมือนกัน หรือคนที่เข้ามาก็จะเปลี่ยนทุก ๆ ช่วง ทุก ๆ สมัย กลไกอื่น ๆ ที่รองลงไปก็จะปรับตัวกันไม่ทันตามการเปลี่ยนแปลงของวุฒิสภา ขอบพระคุณครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

จรรยา ๑๖/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ประธาน : เชิญท่านคมสัน แล้วก็ท่านวิจิตรครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : ขออนุญาตท่านประธานครับ พอดีมีประเด็นที่เชื่อมโยงกับมาตรา ๑๑๒ วรรคสอง ผมคิดว่าเป็นประเด็นที่มันโยงอยู่กับมาตรา ๑๑๔ พอสมควรเรื่องของวาระเดียว ผมขออนุญาตกราบเรียนอย่างนี้ครับท่านประธานว่า ในมาตรา ๑๑๒ วรรคสอง เมื่อสักครู่ผ่านไปค่อนข้างเร็ว บอกว่า บุคคลผู้เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกภาพสิ้นสุดลงมาแล้วยังไม่เกินหนึ่งปี เว้นแต่พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๑๑๖ (๑) จะเป็นรัฐมนตรีหรือข้าราชการการเมืองอื่นมิได้ ผมยังไม่ค่อยเคลียร์กับ Wording เท่าไรในตัวนี้ท่านประธานครับ บุคคลที่เคยสิ้นสุดลงมาแล้วยังไม่เกินหนึ่งปี เว้นแต่พ้นจากหมายความว่าคนที่พ้นเกินหนึ่งปีสามารถเป็นรัฐมนตรีหรือข้าราชการอื่นได้ใช่หรือไม่ อันนี้คือคำถามนะครับ แล้วก็ไม่ใช่การออกตามวาระ ถ้าเป็นการลาออกก็หมายความว่าสามารถเข้าเป็นรัฐมนตรีได้อย่างนั้นหรือไม่ อันนี้คือคำถาม ผมไม่ค่อยแน่ใจในตัวมาตรา ๑๑๒ วรรคสอง ที่นี้ในแง่ของมาตรา ๑๑๔ ผมค่อนข้างจะเห็นด้วยกับท่านอาจารย์อัศววิทย์ที่ได้กล่าวว่า จริง ๆ ถ้าให้ดำรงตำแหน่งวาระเดียว วรรคสองในเรื่องของการจับออก ผมคิดว่าจะไม่ควร เพราะว่าเขาเป็นได้แค่วาระเดียว ถ้าเกิดจับออกครั้งหนึ่ง ๓ ปี เท่ากับว่าอีก ๓ ปีที่เป็นวาระอยู่เขาต้องมีการสรรหาเข้ามาใหม่ แล้วคนที่จะเป็น ๓ ปีถัดไปก็จะมีอีกวาระหนึ่ง เพราะฉะนั้นหมายความว่าสิทธิของคนตรงนี้จะแตกต่างกับสมาชิกคนอื่นอีกหลายคนที่อยู่ครบวาระ ถ้าจะเอาออกครั้งหนึ่งน่าจะเป็นไปตามหลักการที่ว่าน่าจะไม่ใช่สมัยที่ติดต่อกัน ที่นี้คำถามก็มีอีกครับ ถ้าเกิดถูกจับออกครั้งหนึ่ง ๓ ปี แล้วเว้นไป ๓ ปี จะถือว่าเป็นวาระหนึ่งหรือไม่ อันนี้ก็คำถาม เพราะว่าอายุสภายังอยู่ในช่วงของวาระนั้น ๖ ปี ผมคิดว่าประเด็นนี้เราต้องพิจารณาให้ถี่ถ้วนครับ เพราะว่าการนับวาระของวุฒิสภาในลักษณะเช่นนี้ผมคิดว่ามีปัญหาในการนับและการตีความค่อนข้างมาก ขออนุญาตท่านประธานเพียงเท่านี้ก่อนครับ

ประธาน : ท่านวิจิตรครับ

นายวิจิตร สุระกุล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิจิตร สุระกุล เรื่อง ส.ว. มีการศึกษากันมามากแล้วว่ามันมีประโยชน์อะไร เมื่อสักครู่นี้ท่านเจริญ ขอโทษที่ต้องเอ่ยนามนะครับ ท่านพูดไว้อย่างถูกต้องว่า ส.ว. มีความจำเป็นมาก เนื่องจากว่าจะเป็นผู้ที่มีความรู้เป็นอาวุโสหน่อย แล้วก็มากขึ้นก็ปี ๆ ก็เกิดจากว่าให้มันเกิดความต่อเนื่อง ความต่อเนื่องนี้อเมริกาให้ ๖ ปี ส.ว. ๖ ปี แต่ว่า ๒ ปีต้องออก ๒ ปีต้องออกหนึ่งในสามตลอดเวลานะครับ ของมาเลเซียเขาให้ ส.ส. อยู่ตำแหน่ง ๕ ปี แต่ว่าให้ ส.ว. อยู่ ๓ ปี แล้วก็สมัครได้ไม่เกิน ๒ ครั้ง ที่นี้ที่เขาทำอย่างนี้ก็เนื่องจากว่าให้มันเกิดความต่อเนื่องอย่างที่พูดเมื่อสักครู่นี้ ของเราก็เหมือนกันถ้าหากว่าเราให้ ส.ว. อยู่ในตำแหน่ง ๓ ปีก็พอ แล้ว ส.ส. อยู่ ๔ ปี มันก็อยู่ต่อเนื่อง เมื่อ ส.ว. พ้นไปหรือ ส.ส. เลือกตั้งเข้ามาใหม่ มันก็อยู่ต่อเนื่องตลอดเวลา ดีกว่าที่จะมาให้ ๖ ปีตลอด อันนี้มันเป็นเรื่องซึ่งดูแล้วมันก็ไม่ค่อยจะดีนัก ก็เห็น ๆ กันอยู่แล้ว ถ้าหากว่าเราให้ ๓ ปี แล้ว ส.ส.

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนูญ

จรรยา ๑๘/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

๕ ปี ความต่อเนื่องมันก็จะเกิดขึ้น แล้วก็พูดง่าย ๆ ว่ามันจะดูดีกว่าการที่จะให้อยู่ ๖ ปีตลอด แล้วก็ไม่เกิน ๑ เทอม หรือ ๒ เทอม ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านวุฒิสภาครับ

- ๑๙/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ครับ ผมมีข้อสงสัยข้อแรกคล้าย ๆ ท่านอาจารย์คมสันนะครับว่าโยงกับมาตรา ๑๑๒ ข้อห้าม เรื่องของดำรงตำแหน่งทางการเมือง ทำไมจึงยกเว้น มาตรา ๑๑๖ (๑) นะครับ จริง ๆ ผมคิดว่าความหมายมันเหมือนกัน

ประการที่ ๑ ในมาตรา ๑๑๔ ผมขออนุญาตกราบเรียนถาม ผมไม่ค่อยเห็นด้วยกับเรื่องให้วาระเดียว นะครับ แล้วก็ห้ามเป็น เนื่องจากเราต้องการวุฒิสภาในความหมายนี้อำนาจในทางการเมืองไม่มาก แต่เป็นอำนาจทางที่ปรึกษาและอำนาจให้ความเห็นทางข้อกฎหมาย ผมคิดว่าการคงไว้ของการให้โอกาสที่จะกลับเข้ามาใหม่โดยเว้นระยะน่าจะจะมีประโยชน์กว่า นะครับ

ประการที่ ๒ คือในมาตรา ๑๑๔ วรรคสอง คืออ่านด้วยความเข้าใจของผมเองนะครับ ผมอ่านแล้วเหมือนกับว่าจับสลากออกครึ่งหนึ่ง ออกหนึ่งเดียว แล้วมันจะไม่มีการบวกรับต่อเนื่อง แต่ผมเข้าใจว่าความหมายจริง ๆ คือเมื่อจับออกครึ่งหนึ่งแล้วก็มีกระบวนการสรรหาเข้ามาใหม่ แล้วก็พอครบ ๖ ปี ส่วนที่เหลืออยู่ก็ออกไป แล้วก็เข้ามา แต่ว่าผมอ่านจากวรรคสองมันไม่ค่อยสมบูรณ์นะครับ ว่ามันให้สรรหาเข้ามาใหม่หรือเปล่า มันเหมือนกับออกไปเฉย ๆ แล้วก็หายไปเฉย แล้วก็มาเป็นวรรคสามเลยว่าสถานการณ์ยังอยู่นะครับ อันนี้คือเชิงข้อความที่ผมคิดว่าอ่านแล้วมันสับสนนะครับ

ประการที่ ๓ ผมยังขอสงวนความเห็นนิดหนึ่งว่าจริง ๆ เรื่องการเอาออกครึ่งหนึ่ง ผมเห็นด้วยนะครับ แต่ว่าถ้าเป็นกระบวนการที่เกิดมีการผสมระหว่างจังหวัดแล้วก็มีการเลือกตั้ง คือหมายความว่าให้ประชาชนลงคะแนน ผมคิดว่ากลุ่มนั้นไม่ควรเอาออกครึ่งหนึ่ง ถ้ามีการลงคะแนนนะครับ แต่ถ้าเป็นการสรรหาล้วน ๆ เอาออกได้ แต่ว่าถ้าเมื่อไหร่แล้ว เพราะว่าถ้าเป็นตัวแทนจังหวัด แล้วกรณีนี้บอกว่ถ้าถึงหนึ่ง ผมเข้าใจว่าถึงหนึ่งคือ จังหวัดถึงหนึ่ง มันก็จะหมายความว่าขึ้นอยู่กับว่าการสรรหาของจังหวัดมาอย่างไรนะครับ อาจจะไม่ขาดทุนเพราะว่าก็จะมีคนทดแทน แต่ว่ากระบวนการถ้ามาจากการเลือกตั้งผมคิดว่าควรให้เขาอยู่ยาว แต่ถ้ามีกระบวนการของการสรรหาโดยคณะกรรมการ อย่างนี้ออกครึ่งหนึ่งผมเห็นด้วย ผมขอเป็น Caution ไว้แบบนี้ นะครับว่าถ้าที่มาของวุฒิสภามันเปลี่ยนตรงนี้ก็อาจจะต้องเปลี่ยนเรื่องการเอาออกครึ่งหนึ่งของทั้งหมดนะครับ

เลขานุการ : ท่านประธานครับ ขออนุญาตอย่างนี้นะครับ มาตรา ๑๑๒ ที่ตามกันนะครับ เว้นแต่ตามมาตรา ๑๑๖ (๑) อันนี้มาตราเดิมของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ นะครับ เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ คือ ถ้าเขาอยู่ครบวาระเขาก็ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีหรือข้าราชการการเมืองอย่างอื่นได้ แต่ถ้าเขาลาออกเพื่อไปเป็นรัฐมนตรี หรือข้าราชการการเมืองอื่นห้าม ต้อง ๑ ปี อันนี้เจตนารมณ์คือแบบนี้ นะครับ ผมคิดว่าน่าจะคงไว้ได้ มาตรา ๑๑๔ ที่พูดกันนะครับ ผมเข้าใจว่าเสียงส่วนใหญ่มีไปในทิศทางว่าให้เว้นวรรคหนึ่งสมัย อย่างน้อยหนึ่งสมัย ส่วนเรื่องจับสลากออกครึ่งหนึ่งมันมีปัญหายุ่งยากอยู่คนเดียวแค่นั้นเองครับ ที่อาจารย์วุฒิสารสงวนไว้คงสงวนไว้ได้ แล้วไปดูอีกทีหนึ่ง ส่วนเรื่องจับสลากออกแล้ว

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

สุภาภรณ์ ๑๙/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

วุฒิสภาที่อยู่ ๓ ปีแรก คำถามมีว่าเขาจะมาต่อสมัยที่สองอีก ๖ ปีได้ไหมนะครับ มี ๒ ทางเลือกเท่านั้นเองครับ คือ ๑. ให้เขาต่อได้เป็น ๙ ปี กลุ่มนี้ ๙ ปี กับ ๒. คือเขาต้องเว้นไป กลุ่มนี้คือกลุ่มที่เสียประโยชน์นะครับ เขาก็เว้นไป ๖ ปี จริง ๆ เขาไม่ได้เว้น ๖ ปีครับ เขาต้องเว้น ๙ ปีเลย เพราะว่าเว้นไปอีก ๖ ปี ก็ไม่มีการเลือกแล้ว เพราะว่ามันเลือกชุดที่ ๒ มาแทนแล้ว คำถามคือ เราจะใช้สูตรเดียวแบบกรณีขององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญใหม่ ซึ่งรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ บอกนะครับว่า ให้เขาอยู่มาครึ่งสมัยใหม่ครับ ชุดแรกอยู่ครึ่งสมัย แล้วก็ถัดไปเขาอยู่ได้อีก ถ้าสูตรนี้ก็หมายความว่าวุฒิสภาชุดแรกที่จับสลากออก ๓ ปี พอมีการเลือกตั้งถัดมาอีก ๓ ปี เขาลงสมัครได้เลย มี ๒ สูตรนะครับ ไม่ทราบจะเอาสูตรไหน ท่านเจริญ ประธานโทษ เอาเฉพาะประเด็นนี้ก่อนได้ไหมครับ

นายเจริญ ภักดีธนากุล : ตอนที่คุยกันในกรอบที่ ๒ เลือกไปในทางให้ประโยชน์กับคนที่จับสลากออกครึ่งหนึ่งเราก็ถือว่าถ้าเขาเป็นคนดีจริงนะครับ มีการได้รับการสรรหากลับเข้ามาอีกนะครับ ก็ให้เขาอยู่ได้อีกวาระหนึ่ง คือให้ประโยชน์เขา เขาก็จะมีโอกาสได้ ๙ ปี แต่ว่าผมก็ยังคิดว่าคณะกรรมการสรรหาที่ไม่ง่ายที่จะเลือกคนกลุ่มนี้กลับเข้ามาอีกนะครับ -----

คณะกรรมการข้าราชการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

พหุมติ ๒๐/๑

เว้นแต่ว่าต้องโดดเด่นจริง ๆ ที่นี้ถ้าหลังจากนั้นแล้วพอครบ สมมุติว่า ๓ ปี ชุดนี้ออกไป ต้องเขียนให้ชัดว่า ต้องสรรหาเข้ามาให้ครบ แล้วคนเก่าอยู่ต่อไปพอ ๖ ปีก็ต้องสรรหา พอ ๖ ปีตัวนี้ออกไปไซ้ใหม่ครบก็ต้อง สรรหาเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง แต่คนที่สรรหาเข้ามาครั้งแรกตอนรอบสองแทนครั้งแรกที่ออกไปเขาก็อยู่ต่อไปได้ อีก ๓ ปี เพราะฉะนั้นทุก ๆ ๓ ปีจะมีการสรรหาครั้งหนึ่งออกครั้งหนึ่ง สรรหาครั้งหนึ่งทุก ๆ ๓ ปี กลไกอย่างนี้ ฝ่ายทางวิชาการบอกว่ามันจะทำให้วุฒิสภามีกระบวนการที่ต่อเนื่อง

เลขานุการ : ประเด็นนี้คงไม่มีใครขัดแย้ง ท่านพิสิฐ ผมคิดเดี่ยวเท่านั้นเอง เอาประเด็นนี้ ให้จบได้ไหมครับว่า กลุ่มแรกอยู่ ๓ ปีแล้วลงสมัครได้อีก ลงได้อีก ประเด็นนี้จบแล้วนะครับ ท่านไม่เห็นด้วย เอาประเด็นนี้ครับ ขอประทานโทษครับ

นายพิสิฐ ลีธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลีธรรม ผมขอกลับไปที่เจตนารมณ์ของการมีวุฒิสภานะครับ ว่าการที่เรามีวุฒิสภาขึ้นมาเพื่อให้เป็นองค์กรอิสระ อันหนึ่งที่ช่วยดูแลประเทศ เป็นตัว Check balance กับทางฝ่ายบริหาร ขณะเดียวกันวุฒิสภาก็มีบทบาท ในการตั้งองค์กรอิสระ มีบทบาทในการที่จะอภิปรายต่าง ๆ พุดต่าง ๆ ณ เวลานี้ถ้าเกิดวุฒิสภามาจากการ สรรหา วุฒิสภาก็จะตั้งโดยองค์กรอิสระ มันจะมีความเอื้อต่อกันระหว่างตัวแทนจากองค์กรอิสระทั้ง ๗ หรือทั้งหมดก็แล้วแต่กับวุฒิสภา แล้วถ้าเราให้วุฒิสภาสามารถถูกองค์กรอิสระเหล่านี้คัดมาได้อีกทีหนึ่ง ผมเป็นห่วงว่าระบบก็จะมีการเอื้อต่อกัน ผมอยากจะทำให้มีการขาดช่วงเลยนะครับ ขอเสนอว่าวุฒิสภาน่าจะ เป็นกลุ่มบุคคลที่เราจะเอาเขามาเพื่อจะมาช่วยเป็นตัว Check balance เพราะฉะนั้นผมเชื่อว่าเมืองไทย มีคนดี ๆ เยอะไม่ต้องห่วงหรอกครับ เพราะถ้าเกิดคนกลุ่มนี้ไม่อยู่คนกลุ่มอื่นก็เข้ามาดูแลได้ เพราะฉะนั้น ด้วยเจตนารมณ์อันนี้ผมคิดว่าเราควรต้องตัดใจว่าเขาควรจะมาอยู่ในสมัยเดียวแล้วก็ไม่ควรจะต่อ นั้นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งก็คือ ในมาตรา ๑๑๒ ผมเห็นด้วยกับอาจารย์คมสันนะครับ ว่า มาตรา ๑๑๖ (๑) ผมยอมรับว่าผมลืมประเด็นนี้ไป จริง ๆ เจตนารมณ์เราไม่ต้องการให้วุฒิสภาพ้นจาก ตำแหน่งวุฒิสภาแล้วก็เป็นรัฐมนตรีโดยทันทีเลย ซึ่งมันไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น เราต้องการเอาคนที่เป็น วุฒิสภามาช่วยขัดตาทัพดูแลแล้วก็เมื่อสุดท้ายแล้วก็ต้องเว้นวรรคไป เพราะฉะนั้นผมคิดว่าประเด็นนี้น่าจะ เป็นเรื่องที่จะต้องดูให้รอบคอบครับ

เลขานุการ : มาตรา ๑๑๒ เดียวกลับมาใหม่ครับ ผมเอาประเด็นนี้ให้จบนะครับ อาจารย์คมสัน ประธานโทษ ก็เถียงกันอยู่นะครับว่าวาระเดียวหรือห้ามดำรงตำแหน่งติดต่อกัน ผมเข้าใจว่า เสียงส่วนใหญ่จะให้ห้ามดำรงตำแหน่งติดต่อกันนะครับ ผมสรุปอย่างนั้นครับ

ส่วนเรื่อง ๓ ปีแรกแล้วก็ต่อได้ไหม ผมสรุปว่าต่อนะครับ เอาตามท่านประธานกรอบ ๒ นะครับ ด้้นะครับ เขียนบทเฉพาะกาลอย่างนั้นครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนุญ

พหุมติ ๒๐/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เรื่อง มาตรา ๑๑๖ (๑) ยังไม่มีข้อเสนออะไรนะครับ ท่านพิสิฐเสนอว่าไม่ควรยกเว้น
 มาตรา ๑๑๖ (๑) ใหม่นะครับ ที่ประชุมมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือเปล่าครับ ไม่มีก็ตัด มาตรา ๑๑๖ (๑)
 ทิ้งนะครับ คือคุณอยู่ครบ ๖ ปีปุ๊บคุณก็ไปเป็นรัฐมนตรีเป็นข้าราชการการเมืองไม่ได้ คุณก็ต้องเว้นไปอีก
 ๖ ปี หรืออะไรก็แล้วแต่ เว้นไป ๑ ปีใหม่นะครับ เว้นไป ๑ ปี ถูกต้องครับ เชิญท่านคมสัน

นายคมสัน โพธิ์คง : เว้นไป ๑ ปี ผมก็ยังมีข้อสังเกตอยู่ที่นะครับ ขออนุญาตอย่างนี้ครับ
 คือถ้าหลักการอย่างที่ท่านอาจารย์พิสิฐได้กล่าวถึงว่าต้องการประสงค์ให้วุฒิสภามีลักษณะค่อนข้างเป็น
 อิสระ ปราศจากพรรคการเมืองเข้ามาครอบงำหรือแทรกแซง เพราะว่าอาจจะเกี่ยวข้องกับเรื่องของ
 กระบวนการในการสรรหาองค์กรอิสระอยู่ ผมคิดว่าในมาตรา ๑๑๒ วรรคสอง ต้องตัดออกนะครับ เพราะว่า
 ไม่เช่นนั้นถ้าพ้นวาระปีไปเป็นรัฐมนตรีทันที ปัญหาการตอบแทนกันระหว่างพรรคการเมืองกับขณะที่
 ดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาและดำเนินการสรรหาองค์กรอิสระมันก็จะวนกลับเข้ามาอีก ทีนี้ถ้าพ้น ๑ ปี
 แล้วสามารถไปเป็นได้ ผมก็คิดว่ายังมีปัญหานะครับ กราบเรียนอย่างนี้ครับว่า ถ้าลองดูในวาระของวุฒิสภา
 กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ๖ ปีกับ ๔ ปี ถ้าพ้นวาระ ๖ ปีไปเว้น ๑ ปีไปเป็น ส.ส. กระบวนการมันจะ
 ต่อกันพอดี หรือว่าถ้าเป็น ๓ ปีนี่นะครับ พ้นไป ๑ ปี พ้นวาระครึ่งหนึ่งแล้วเป็น ๑ ปี เว้นไป ๑ ปี ก็จะไปต่อ
 กระบวนการของ ส.ส. พอดี -----

คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

พรเทพ ๒๑/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ก็หมายความว่า ตัวคุณนั้นเราจะเว้นก็จริง แต่ว่ามีเหตุเกี่ยวกับเรื่องของทางพรรคการเมืองอยู่ในช่วงระยะเวลานั้น ผมคิดว่าระยะเวลาตัวนี้น่าจะขยาย มากกว่า ๑ ปี ในความเห็นของกระผมนะครับ ในเรื่องของที่ไปเกี่ยวข้องกับพรรคการเมือง หรือไปดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่น

เลขานุการ : จะต้องเสนอปีเลยครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : ผมเสนอ ๓ ปี ครับ

ประธาน : มีท่านไพบูลย์ กับท่านวุฒิสาร และท่านพิสิฐ

เลขานุการ : ผมขอประเด็นนี้ได้ไหมครับ เอาให้จบประเด็นนี้ได้ไหมครับ ท่านวุฒิสาร

ประเด็นนี้หรือเปล่าครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : ผมเห็นท่านเลขานุการประเด็น มาตรา ๑๑๔ พรรคสอง

เลขานุการ : ขอมาตรา ๑๑๒ ก่อน แล้วเดี๋ยวเรากลับมา มาตรา ๑๑๔ อีกทีหนึ่ง ขอมาตรา ๑๑๒ ได้ไหมครับ ท่านไพบูลย์ประเด็นนี้หรือเปล่าครับ ท่านคมสันเสนอ ๓ ปี ครับ ที่ประชุมว่าอย่างไรครับ

นายจรัญ ภักดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม จรัญ ภักดีธนากุล ครับ ผมคิดว่า ๓ ปี ไม่มีที่อ้างอิง ต้องขอยกยท่านอาจารย์คมสันนะครับ ผมอยากจะขอล้างอิงนิดหนึ่งครับ เพราะว่าเราห้ามไม่ให้ท่านไปเป็น ส.ส. ไม่ให้ ส.ส. มาเป็น ส.ว. นั้นเราเว้นวรรค ๑ ปี ในที่ผ่านมานะครับ แล้วตรงนี้หลักการเดิมเขาก็ ๑ ปี ความเสียหายตรงนี้ผมคิดว่าไม่ปรากฏชัด แล้ว ๑ ปีนี้ ความผันผวนทางการเมืองมากพอที่จะไม่ให้มีการคงค้ำมั่นสัญญาตอบแทนอะไรกันถึงขนาดอย่างนั้นได้ เพราะฉะนั้นผมยังคิดว่า ถ้าจะเปลี่ยนเป็น ๒ ปี หรือ ๓ ปีนี้ อยากจะขอล้างอิงให้ผมนิดหนึ่ง จะได้อธิบายได้ว่า เราไม่ได้เอาตามความรู้สึก ขอบพระคุณครับ

เลขานุการ : เราตัด มาตรา ๑๑๖ (๑) ไปแล้วนะครับ ผมคิดว่าน่าจะรับได้ เอา ๑ ปี นะครับท่านคมสัน ตัด เว้นแต่ เป็นต้นไปนะครับ แต่ว่า ๑ ปี นี้คงไว้ พรรคสองนี้ บุคคลผู้ได้ดำรงตำแหน่งยังไม่เกิน ๑ ปี นี้คงไว้ แต่ที่เหลือนี้ตัดทั้งหมดนะครับ

นายจรัญ ภักดีธนากุล : ขออนุญาตครับ ถ้าตัดพรรคสองทั้งหมดจะไม่มีผลห้ามเขาเลยนะ จะเข้ามาหมดเลย

เลขานุการ : ขอตามนั้นครับ ไปที่ มาตรา ๑๑๔ ได้นะครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : ไม่เป็นอะไรครับ ผมจะคงไว้ ผมขอสงวนเรื่องระยะเวลาไว้ก่อนครับ

เลขานุการ : มันคุยให้ตกได้ไหมท่านคมสัน เพราะว่าเรื่องสงวนนี้มันเรื่องใหญ่ ผมไม่อยากจะสงวนเป็น ๑๐๐ ประเด็น ไปคุยกันวันที่ ๑๐ นั้น มันเป็นไปได้ ผมฟังนี้ที่ประชุมก็ไม่มีใครเอาตามอาจารย์คมสันนะครับ ขอคงอย่างนั้นครับ ไม่สงวนนะครับท่านคมสันครับ ผมไป มาตรา ๑๑๔ นะครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

พรเทพ ๒๑/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายเจริญ ภักดีธนากุล : ท่านเลขา ท่านประธานครับขออนุญาตนิดหนึ่ง ที่ท่านอาจารย์ พิสิฐยังตั้งใจมาตั้งแต่คุยในกรอบ ๒ ก็คือ การเกาหลีให้กันระหว่างวุฒิสภา กับองค์กรอิสระนี้ ผมอยากจะ คลี่คลายปัญหานี้ โดยการเติมข้อห้ามในวรรคสองของ มาตรา ๑๑๒ นี้ คือห้ามไม่ให้ไปดำรงตำแหน่งใน องค์กรอิสระด้วย คือแกจะได้ขาดออกจากกัน

เลขานุการ : เป็นเรื่องวงนี้น่าจะรับได้นะครับ คือไม่ใช่เฉพาะรัฐมนตรี ข้าราชการ การเมืองด้วย ต้องเป็นองค์กรอิสระด้วยทั้งหลาย อันนี้น่าจะถูกตัด เมื่อสักครู่นี้มีอาจารย์วุฒิสภาใช้ใหม่ครับ ท่านพิสิฐ มาตรา ๑๑๔ ใช้ใหม่จะกลับมา เชิญครับ มาตรา ๑๑๔ ครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสภา ดันไชย : มาตรา ๑๑๔ ตกลงวาระเดียวนี้เราแก้แล้วใช้ใหม่ครับ วรรคแรก ครับ

เลขานุการ : แก้แล้วครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสภา ดันไชย : ผมตั้งใจ วรรคสอง อย่างเดียวครับ อย่างท่านเลขาว่า คำพูดนี้มันอธิบายกระบวนการทั้งหมด

เลขานุการ : ไม่ใช่ ผมรับแล้วนี้ครับจะไปดูครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสภา ดันไชย : โอ.เค. จะแก้ันะครับ โอ.เค. ครับ

เลขานุการ : ผมรับไปดูครับ จริง ๆ มันเขียนไว้ใน มาตรา ๑๑๗ ที่ท่านพูดนั้นะครับ เพราะถ้าพ้นจากตำแหน่งที่ไม่ใช่ครบวาระ เราก็จะเอามาตราอื่น ๆ มาใช้วันอีกทีหนึ่ง ท่านพิสิฐใช้ใหม่ครับ มาตรา ๑๑๔ ครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๑๑๔ เมื่อสักครู่นี้ตกลงที่ เขียนในจอนี้เขียนว่า ให้เป็นวาระเดียวใช้ใหม่ครับ

เลขานุการ : ไม่ครับ เอาตามที่แก้เป็นว่า ให้เว้นวรรค

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ให้เว้นวรรค แล้วกลับมาถึงจะเข้าไปใหม่ได้อีกวาระหนึ่งใช้ใหม่ครับ

เลขานุการ : ไม่จำกัดวาระ ก็เว้นวรรคไปเรื่อยครับ ท่านมาสมัยที่ ๒ ก็เว้นไปอีก ๖ ปี สมัยที่ ๓ ก็เว้นไปอีก ๖ ปี

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ที่นี้ผมยังตั้งใจ วรรคสอง นะครับ ที่ท่านประธานเจริญได้ยกขึ้นมา ว่า ถ้าเป็น ๓ ปีแล้วนี้ และถูกจับสลากออกนั้นก็ให้กลับเข้ามาใหม่ได้ ตรงนี้ที่ผมยกขึ้นมาว่า มีความน่าเป็นห่วง เพราะว่าในช่วงที่เป็นนี้ท่านก็มีบทบาทในการคัดสรรองค์กรอิสระ แล้วองค์กรอิสระนี้ก็อาจจะกลับให้ท่านมาเป็นต่อได้ในติดต่อกัน ตรงนี้จะมีจุดที่จะถูกห่วงดิ่งได้ครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

อุทัยวรรณ ๒๒/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : คือพูดถึงชุดแรกเท่านั้นเอง ท่านจรัญรับได้ไหมครับ ที่ท่านบอกว่าให้ ๓ ปีแล้วผ่านไปเลย

นายจรัญ ภักดีธนากุล : ผมไม่ติดใจ

เลขานุการ : เพราะรอไป ๖ ปี

นายจรัญ ภักดีธนากุล : ผมเรียนตามที่คุยกันในกรอบที่ ๒ แต่ตัวผมเองว่าจะเอาตัดหรือจะเอาบวกก็ไม่ติดใจ ถ้าท่านพิสิฐติดใจตรงนี้ผมค่อยตามได้ครับ

เลขานุการ : ได้ไหมครับ ที่ประชุมครับ คน ๓ ปีแรกนี้จะเสียประโยชน์หน่อย คน ๓ ปีหลังอยู่ไป ๖ ปี คน ๓ ปีแรกอยู่แค่ ๓ ปี แล้วเว้นไป ๖ ปี ซึ่งหมายความว่าลงสมัย ๒ ไม่ได้นะครับ เอาอย่างนั้นนะครับ ถ้าอย่างนั้นผมไป มาตรา ๑๑๕ ครับ

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ : ขอลดข้อจำกัดหนึ่งครับ ในวรรคสอง บรรทัดที่ ๓ กึ่งหนึ่งของจำนวนวุฒิสภา ตก สมาชิก ไปตัวหนึ่งครับ ของจำนวนสมาชิกวุฒิสภา

เลขานุการ : ขอบคุณครับ บรรทัดที่ ๓ ไป มาตรา ๑๑๕ ครับ

นางกาญจนาภรณ์ ลีวิโรจน์ :

มาตรา ๑๑๕ สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาเริ่มตั้งแต่วันที่ได้รับการแต่งตั้ง

เลขานุการ : รับได้ไหมครับ ไปมาตรา ๑๑๖ ครับ

นางกาญจนาภรณ์ ลีวิโรจน์ :

มาตรา ๑๑๖ สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาสิ้นสุดลง เมื่อ

(๑) ถึงคราวออกตามอายุของวุฒิสภา

(๒) ตาย

(๓) ลาออก

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามมาตรา ๑๑๐

(๕) มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑๒

(๖) กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๑๑๓

(๗) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๒๔๖ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง หรือศาลรัฐธรรมนูญ

มีคำวินิจฉัยให้พ้นจากสมาชิกภาพตามมาตรา ๔๗ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าสิ้นสุดสมาชิกภาพนับแต่วันที่วุฒิสภามีมติหรือศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย แล้วแต่กรณี

(๘) ขาดประชุมเกินจำนวนหนึ่งในสี่ของจำนวนวันประชุมในสมัยประชุมที่มีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบวัน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากประธานวุฒิสภา

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

อุทัยวรรณ ๒๒/๒

(๙) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก แม้จะมีการรอกการลงโทษ เว้นแต่ความผิดอันได้
กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

เลขานุการ : (๙) ก็จะแก้เป็นศาลรัฐธรรมนูญ (๙) ก็จะแก้ให้สอดคล้องกับเรื่อง ส.ส. ที่พูด
กันมาแล้ว ถ้าไม่มี ผมไปมาตรา ๑๑๗

นายอัศวิน สุมาวงศ์ : คือความจริงมันไม่น่าจะนั้น แต่ว่าอายุของวุฒิสภาเราคงคิดว่า
มี ๖ ปี ใช่ไหม มันอยู่ที่มาตรา ๑๑๔ หรือเปล่า คือมันไม่มีตรงไหนที่เขียนชัด ๆ อย่างนั้น มันมีแต่
สมาชิกภาพ มีกำหนด ๖ ปี อะไรนี่ แล้วก็ที่ถามนี่เพราะเป็นห่วงในเรื่องของมาตรา ๑๑๔ พรรคสอง
เหมือนกัน เพราะว่าพวกที่จับสลากออกนี่เราเขียนว่าให้ถือว่าการพ้นจากตำแหน่งโดยการจับสลาก
เป็นการสิ้นสุดสมาชิกภาพตามวาระ แล้วที่มีท่านพูดว่าพวกเหล่านี้จะใช้อะไรเวลาเลือกเพิ่มขึ้นมา จะใช้
มาตรา ๑๑๗ ว่า เมื่อตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาว่างลงเพราะเหตุอื่นใดนอกจากถึงคราวออกตามอายุของ
วุฒิสภา อายุของวุฒิสภาก็ออกตามวาระนี้มันตรงกันไหมหรือไม่ตรงกัน

เลขานุการ : ผมรับไปดูได้ไหมครับ ข้อสังเกตท่านมีเหตุผล ต้องไปดู เพราะเราไปบอกว่า
ออก จับสลากออกถือว่ครบวาระด้วย มันอาจจะไม่ลงล็อกกับ มาตรา ๑๑๗ มาตรา ๑๑๗ อาจจะต้องไป
เติมว่า กรณีอื่น และกรณีที่จับสลากด้วยอะไรอย่างนี้ ผมไม่แน่ใจ ไปดูคำแนะนำ มาตรา ๑๑๗ ครับ

นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์ :

มาตรา ๑๑๗ เมื่อตำแหน่งวุฒิสภาว่างลงเพราะเหตุอื่นใดนอกจากถึงคราวออกตามอายุ
ของวุฒิสภา ให้นำความในมาตรา ๑๐๗ มาตรา ๑๐๘ และมาตรา ๑๐๙ มาใช้บังคับกับการแต่งตั้งสมาชิก
วุฒิสภาแทนตำแหน่งที่ว่าง

เลขานุการ : อันนี้ก็เริ่มกระบวนการใหม่ รับได้นะครับ ไปมาตรา ๑๑๘

นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์ :

มาตรา ๑๑๘ ในการพิจารณาเลือก แต่งตั้ง ให้คำแนะนำ หรือให้ความเห็นชอบให้บุคคล
ดำรงตำแหน่งใดตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนุญนี้ ให้วุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง
ทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งนั้น รวมทั้ง
รวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานอันจำเป็น แล้วรายงานต่อวุฒิสภาเพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

การดำเนินการของคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามวิธีการที่กำหนด
ในข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

อุทัยวรรณ ๒๒/๓

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : รับผิดชอบครับ ผมไปส่วนที่ ๔ บทที่ใช้แก้สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา
ส่วนนี้ทั้งส่วน จะขออนุญาตท่านประธานว่าแก้เพียงเล็กน้อยในมาตรา ๑๑๙ มาตรา ๑๒๒ วรรคท้าย
แล้วก็มาตรา ๑๔๐/๑ จะขออนุญาตไม่อ่านเรียงมาตราได้ไหมครับ จะผ่านไปทั้งหมด ยกเว้นบางมาตรา
ที่ท่านจะอภิปรายได้ไหมครับ

- ๒๓/๑

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

ปิยาพัชร ๒๓/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายเจริญ ภักดีธนากุล : ท่านประธานครับ ผมตามท่านเลขาไม่ทัน ตอนนี้นำที่ส่วนที่ ๔ แล้วใช่ไหมครับ

เลขานุการ : ใช่ครับ

นายเจริญ ภักดีธนากุล : ผมอยากจะขอหารือด้วยคำในมาตรา ๑๑๙

เลขานุการ : ยังไม่ได้ไป ก็จะเริ่มมาตรา ๑๑๙ ฝ่ายเลขาจะขอไม่อ่านนะครับ เริ่มที่มาตรา ๑๑๙ ก่อน เชิญท่านเจริญครับ

นายเจริญ ภักดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม จริญ ภักดีธนากุล ครับ ในมาตรา ๑๑๙ กระผมอยากจะขอว่าเพิ่มข้อความอะไรให้แน่นชัดขึ้นอีกนิดเดียวครับ คือเราพูดถึงว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาเป็นผู้แทนปวงชนชาวไทย ไม่อยู่ในความผูกมัดแห่งอาณัติมอบหมายใด ๆ ผมอยากจะขอเพิ่มว่า หรือความครอบงำ ไม่อยู่ในความผูกมัดแห่งอาณัติมอบหมาย หรือความครอบงำใด ๆ เพื่อเน้นเท่านั้นครับ ไม่ได้มีอะไร เพราะว่าเราจะได้เป็นเหตุที่ ประเด็นให้เราพูด เวลาอธิบายเผยแพร่เรื่องร่างรัฐธรรมนูญของเรา แล้วเราอยากจะพูดตรงนี้ แล้วต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของปวงชนชาวไทย ขอเติมได้ใหม่ว่า โดยปราศจากผลประโยชน์ทับซ้อน ซ่อนเร้น คือที่ผ่านมาเราพบว่าท่านทำ แล้วมันมีเรื่องผลประโยชน์ทับซ้อน ซ่อนเร้น ไม่เป็นประเด็นเท่าไร ก็ได้แต่กันเท่านั้นละว่า อันนี้มีวาระซ่อนเร้น อันนี้ผลประโยชน์ทับซ้อน แต่มันไม่มีความผิดอะไร ในรัฐธรรมนูญ ผมก็อยากจะเน้นลงไปเลยว่า ถ้าทำอย่างนี้แสดงว่าผิดรัฐธรรมนูญ แล้วก็ไปเป็นเหตุของการถอดถอนได้ ในข้อหาว่าทำผิดรัฐธรรมนูญ ก็อยากจะขอเติมในตอนสุดท้ายต่อด้วยความว่า โดยปราศจากผลประโยชน์ทับซ้อน ซ่อนเร้น

เลขานุการ : ผมเรียนอย่างนี้ได้ไหมครับ มาตรา ๑๑๙ นะครับ เรื่องครอบงำน่าจะได้นะครับ ไม่น่ามีปัญหาอะไร ปราศจากผลประโยชน์ทับซ้อน ก็ขออนุญาตตัดคำว่า ซ่อนเร้น ได้ไหมครับ ท่านเจริญ คือผลประโยชน์ทุกอย่างจะซ่อนหรือไม่ซ่อน มันห้ามทับซ้อนหมดได้ไหมครับ ของท่านศรีราชา มาตรา ๑๑๙ หรือเปล่าครับขอประทานโทษ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : ก่อนมาตรา ๑๑๙ ครับ ซึ่งผมยกมือแล้ว ท่านประธานไม่เห็น

เลขานุการ : ผมนิดเดียวได้ไหมครับท่านศรีราชา มาตรา ๑๑๙ มีประเด็นอื่นไหมครับ ผมอยากสรุปให้ผ่านมาตรา ๑๑๙ แล้วเดี๋ยวจะย้อนกลับมา มาตรา ๑๑๙ จบนะครับ ไปที่ท่านศรีราชา ได้ไหมครับ เชิญครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ปิยาพัชร ๒๗/๒

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : ขอบพระคุณครับ กราบเรียนท่านประธานครับ คือผมเองผมได้เคยทำไว้ตั้งแต่ที่ประชุมที่ชะอำ ที่ผมอยากจะให้มันมีบทบัญญัติมาตราที่เขียนถึงอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาให้ชัดเจน แล้วก็อำนาจหน้าที่ของ ส.ส. เพราะเวลานี้ผมว่าเวลาพูดกันแล้วนี้ วุฒิสภาก็ดี หรือ ส.ส. ก็ดี ก็จะมี มั่ว ๆ กันไป มั่ว ๆ กันมาว่ามีอำนาจ เหมกว่าตัวเองมีอำนาจอย่างโน้นอย่างนี้ เสร็จแล้ว ความชัดเจนมันไม่มีครับ อย่างเช่น ส.ส. บอกว่า ตัวเองมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลทุกข์สุขประชาชน ลงพื้นที่ อะไรอย่างนี้ ซึ่งผมว่ามันเป็นการกล่าวอ้างกันที่ลอย ๆ คือถ้าเมื่อจะมีก็เขียนให้ชัดได้ใหม่ครับ หรือวุฒิสภาก็เหมือนกันว่า ควรจะต้องมีอำนาจหน้าที่อย่างไร เพราะเหตุที่ว่าตัวอำนาจหน้าที่ตรงนั้นมันโยงกับการที่จะได้มาโดยวิธีการเลือกตั้ง หรือวิธีการสรรหา หรือวิธีการแต่งตั้งอยู่เหมือนกัน เพราะว่าสภาพการณ์มันจะเปลี่ยนไป ผมกราบเรียนอย่างนี้ไม่ทราบว่าจะเหมาะสมหรือเปล่านะครับ เพียงแต่ว่าเท่าที่ผ่านมามันไม่มีใครเขียน แล้วไปดูนี้ครับ มันก็เกิดความไม่ชัดเจนว่า วุฒิสมาชิกมีอำนาจหน้าที่อะไรบ้าง ซึ่งตัวนี้มันก็จะลือไปถึงบทบาทที่ตัวเองจะต้องมี และก็ลือไปถึงการจะได้มาโดยวิธีการใดจึงจะเหมาะสมด้วยนะครับ อันนี้ผมขอเรียนไว้ตรงนี้นะครับ

เลขานุการ : ความจริงเข้าใจว่าอำนาจหน้าที่ มันกระจายตามมาตราต่าง ๆ แต่ไม่มี มาตราใดมาตราหนึ่งโดยเฉพาะ คือเราพิจารณาเรียงมาตราอยู่ ถ้าท่านศรีราชาจะให้เขียน ต้องขอความ กรุณาท่านศรีราชาเขียนมาเลยนะครับ แล้วไปดูกันที่บางแสนนะครับ ขออนุญาตท่านเขียนเลยครับว่าจะแทรกที่มาตราไหน อย่งไรบ้าง ขอคำด้วยนะครับ

ประธาน : เชิญท่านนุรักษ์ครับ

นายนุรักษ์ มาประณีต : กระผมขอย้อนนิดหนึ่ง เมื่อกี้ยกมือไม่ทันนะครับ มาตรา ๑๑๙ ผมสงสัยในข้อความที่ขีดเส้นใต้ โดยไม่อยู่ในความผูกมัดแห่งอาณัติมอบหมาย นี่เป็นหลักนะครับ สมมุติว่า พรรคการเมืองเขาบังคับให้ลงมติอะไร แล้วผมไม่ลงมติ เพราะว่าผมไม่อยู่ในความผูกมัดอาณัติมอบหมายนี้ จะถือว่าผมทำผิดหรือเปล่า ผมว่าไม่ผิดนะครับ ถ้าอย่างนั้น เพราะนี่คือกฎหมายรัฐธรรมนูญ มันต้องใหญ่กว่า พ.ร.บ. พรรคการเมืองหรืออะไรก็ตาม เพราะฉะนั้นอันนี้หมายความว่า ผมจะโหวต หรือผมจะมี มติ หรือจะพูดอะไรในสภาก็ได้ อย่างนั้นถูกไหมครับ

คณะกรรมการการยก่างรัฐธรรมนูญ

ภาวดี ๒๔/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ถูกต้องครับ แต่ว่าบทบัญญัติเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพรรคกับ ส.ส. ของพรรคนี้จะมีบทบัญญัติอีกมาตราหนึ่ง ว่าเรื่องอะไรบ้างที่พรรคมีบทบาทได้ เรื่องอะไรมีบทบาทไม่ได้ คงไปเขียนว่าไม่มีบทต่อ ส.ส. เลยนี้อาจไม่ได้ครับ เข้าใจว่ามาตราหลัง ๆ ไปเขียนว่าการลงมติทั้งหลาย มาตราเท่าไรครับฝ่ายเลข

นายอนุรักษ์ มาประณีต : คือถ้าอย่างนั้นมันก็จะไปขัดต่อรัฐธรรมนูญสิทธิ์ครับ

เลขานุการ : เพราะมันเขียนรัฐธรรมนูญด้วยกันเอง การเขียนในรัฐธรรมนูญ การไม่ได้เขียนในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ก็หมายความว่าอันหนึ่งเขียนกว้าง อันหนึ่งเขียนแคบ ก็ต้องตีความ ๒ มาตราไปพร้อม ๆ กันนะครับ ไปมาตรา ๑๒๐ ผมผ่านนะครับ

นายจรัญ ภักดีธนากุล : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตขอยกยจริง ๆ ครับ มาตรา ๑๑๔ ขอบุคคลอื่นใดเดียวครับ คือเวลาเราจะคัดคนเข้าตำแหน่งสำคัญในรัฐธรรมนูญนี้ เราให้มีคณะกรรมการทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติ ผมอยากจะขอเรียนว่าขอขยับนิดหนึ่ง ตรวจสอบประวัติและพฤติกรรมทางจริยธรรมของบุคคลนั้นได้ไหมครับ ไม่ใช่ความประพฤติธรรมดา ตรวจสอบประวัติและพฤติกรรมทางจริยธรรม

เลขานุการ : น่าจะได้ครับ ที่ประชุมรับได้ครับ

นายอัศวิน สุมาวงศ์ : หรือชนิดหนึ่งตรงนี้นะครับ ท่านประธาน ผม อัศวิน สุมาวงศ์ คือตรงนี้ที่ให้วุฒิสภาตรวจสอบ ในทางปฏิบัติที่ผ่านมามันมีปัญหาอยู่นิดหนึ่งว่า คณะกรรมการนั้นไป ขอบัญชีทรัพย์สินของบุคคลเหล่านั้นด้วย ซึ่งมันน่าจะไม่ต้อง เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่เขายื่นต่อ ป.ป.ช. เขามีกฎหมายป้องกันหมด แต่ยื่นต่อคณะกรรมการนี้ความคุ้มครองต่าง ๆ มันไม่ค่อยมี แล้วตรงนี้เป็นสิ่งที่พูดภายนอกกันมากกว่า มันน่าจะไม่ต้อง แต่ว่าก็ไม่อยากจะมีเรื่องมีราวก็ส่งให้ไปคุยกันข้างนอก ผมว่าตรงนี้ไม่ทราบว่าจะต้องไหม มีทางที่จะห้ามอะไรไว้ในส่วนนี้ไหม

ประธาน : ท่านธนพิชญ์ครับ

นายธนพิชญ์ มูลพฤกษ์ : ขอบุคคลท่านประธานครับ ผม ธนพิชญ์ ครับ ในมาตรา ๑๑๔ นี้ ผมคิดว่าควรจะกำหนดระยะเวลา เพราะคราวที่แล้วผมจำได้ว่า การแต่งตั้ง คตง. ใช้เวลาประมาณ เกือบปีในการตรวจสอบ ซึ่งมันนานเกินไปครับตรงนี้ มันน่าจะมียกรอบเวลาที่พอสมควรในการที่จะพิจารณา ตรงนี้ เพราะไม่อย่างนั้นเขียนได้ตรงนี้ ถ้าไม่ได้กำหนดเวลาไว้เลย มันก็จะอย่างที่ผมเรียนในที่ประชุม เมื่อสักครู่นี้ คตง. ประมาณเกือบปีนะครับ

เลขานุการ : เตียวลองไปเขียนนะครับ ไม่รู้ ถ้าไม่มีข้อเสนออะไร จะต้องเขียนว่า โดยเร็ว โดยพลัน อะไรอย่างนี้นะครับ แต่ว่าถ้ามีข้อเสนอก็จะเขียนว่าก็วัน แต่ว่าในทางปฏิบัติ มันจะมีปัญหาเยอะ

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ภาคที่ ๒๔/๑

ว่าขึ้นกับจำนวน ขึ้นอะไรต่าง ๆ นะครับ เกี่ยวกับเรื่องเวลารับนะครับ เรื่องพฤติกรรม จริยธรรม น่าจะรับได้
เรื่องไม่ให้กรรมการตรวจสอบทรัพย์สินแบบนี้ ที่ประชุมว่าอย่างไรครับ เห็นด้วยใช่ไหมครับ ไม่ให้ตรวจ
ใช่ไหมครับ ถ้าไม่ตรวจทรัพย์สินมันจะดูลำบากนะครับ ความจริงคนพวกนี้ต้องตรวจนะครับ ผมคิดว่า
จะต้องตรวจ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขออนุญาตครับ ผมว่าอันนี้เขาสามารถกำหนดในข้อบังคับ
ว่าเขาจะทำอย่างไรอยู่แล้ว ผมว่าถ้าใครไม่ยอมยื่นบัญชีทรัพย์สินเขาก็อาจจะต้องเสียสิทธิไปนะครับ
ก็เหมือนกับที่

เลขานุการ : จะเอาหลักใช่ไหมครับว่า ควรตรวจหรือไม่ควรตรวจ ที่ท่านถาม
ท่านประพันธ์เห็นว่าควรตรวจใช่ไหมครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : มันควรจะปล่อยให้เขาตรวจนะครับ ไม่เห็นมีอะไรจะต้องให้เขา
ตรวจ ไม่เห็นว่าจะอะไรจะต้องปกปิด

เลขานุการ : ผมยังเข้าใจว่าส่วนใหญ่อยากให้ตรวจนะครับ ก็จะคงดำเนินไว้ คงอย่างนี้
นะครับ ไม่ได้เขียนว่า ต้องตรวจหรือไม่ต้องตรวจนะครับ เขาไปเพิ่มเรื่องเวลา กับเรื่องจริยธรรม
ที่ท่านจรัญได้เรียนนะครับ มาตรา ๑๒๐ ผมผ่านนะครับ

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ : ขออนุญาตกราบเรียนนิดหนึ่งครับ ท่านประธานครับ
ขออนุญาตครับ ผม ไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ มาตรา ๑๑๘ ที่บอกว่า เลือก แต่งตั้ง ให้คำแนะนำ หรือให้
ความเห็นชอบให้บุคคลดำรงตำแหน่งใดตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนุญนี้ ซึ่งแต่เดิมเราระบุมาตราว่า
มันเป็นตำแหน่งใดบ้าง ถ้าเขียนไว้ในลักษณะกว้าง ๆ อย่างนี้ก็เกรงว่า อยากรณที่ประชุมใหญ่
ศาลปกครองสูงสุดเลือกมา แล้วให้วุฒิสภาให้ความเห็นชอบ มันก็จะมีปัญหาว่าตรงจุดนั้นมันยังไม่เด็ดขาด
ในบางกรณี สมมุติว่าเลือกตุลาการมา ตรงจุดนั้นก็คงต้องเขียนในลักษณะยกเว้นในบางประการว่า
ถ้าที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองเลือกให้วุฒิสภามันยุติแล้ว เพียงแต่ไปตั้งกรรมการขึ้นมาดูเพื่อแนะนำ
เท่านั้นเองนะครับ ไม่มีอำนาจที่จะไปให้ความเห็นชอบอีก

ตรงอีกประเด็นหนึ่งนะครับ ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนุญนี้มันจะแปลความไปใน
กฎหมายอื่นหรือไม่ครับ ที่ว่าถ้ามีการสรรหาบุคคลตามกฎหมายอื่น แล้วกฎหมายนั้นให้อำนาจวุฒิสภา
แล้ววุฒิสภาไปตั้งกรรมการในลักษณะอย่างนี้ -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เบญจกุล ๒๕/๑

เลขานุการ : ความจริงเข้าใจว่าถ้าเลือกมาเท่าจำนวน มันก็ไปเขียนในบทเฉพาะของ
แต่ละองค์กระฮิสระอยู่แล้ว แต่ว่าถ้าวุฒิสภาเขาอยากตรวจสอบคุณสมบัติ ผมคิดว่าเราต้องยอมให้เขาตรวจ
ได้นะครับ เราคงไม่ใช่ไม่ยอมเขา ผมคิดว่าต้องยอมให้เขาตรวจได้นะครับ เขาจะเอาหลักฐานนี้ครับ

มาตรา ๑๒๐ ผมผ่านนะครับ ไม่ต้องอ่านนะครับ มาตรา ๑๒๐ ผมขออนุญาตฝ่าย
เลขานุการ คำปฏิญาณของ ส.ส. ส.ว. มันไม่ตรงกับคำปฏิญาณของบางองค์นะครับ ผมจะขอให้ไปเช็ค
ให้ตรงกันหน่อยเท่านั้นเอง

มาตรา ๑๒๑ ผ่านนะครับ

มาตรา ๑๒๒ พรรคท้าย น่าจะรับได้ใช่ไหมครับ เรื่องใหม่ นะครับว่า ประธานและรองประธาน
สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นกรรมการบริหารหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองขณะเดียวกันมิได้
หมายความว่าถ้าคุณเป็นประธานสภาก็ต้องลาออกจากตำแหน่งในพรรค จะเป็น ส.ส. พรรคได้ แต่ห้าม
ดำรงตำแหน่งในพรรค เรื่องนี้รับได้นะครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ : มีประเด็นหนึ่งครับท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ
ผม ไพบูลย์ นะครับ มาตรา ๑๒๒ (๔) คงต้องเขียนให้เหมือนรัฐธรรมนูญ ต้องคำพิพากษาให้จำคุก นะครับ
ตรงนั้นมันเป็นมาตรฐานเดียวกันตามรัฐธรรมนูญฉบับที่แล้ว

อีกประเด็นหนึ่งครับ เมื่อสักครู่นี้เราเติม มาตรา ๑๑๙ ไป คราวนี้ในมาตรา ๑๑๙ มันจะ
ปรากฏในคำปฏิญาณใน มาตรา ๑๒๐ ซึ่งเขา Code มาตราที่ท่านอาจารย์เจริญ ขออนุญาตเอ่ยนาม เปิดไป
นะครับว่า ปราศจากผลประโยชน์ทับซ้อน ก็จะไปอยู่ในคำปฏิญาณด้วย เพราะมันเป็นคำล่อลงมานะครับใน
มาตรา ๑๒๐ ดึงมาตรา ๑๑๙ มาเกือบทั้งหมดครับ ขอบพระคุณครับ

เลขานุการ : ยังไม่เข้าใจที่ท่านพูดครับ ท่านต้องขอให้เปลี่ยนแก้คำปฏิญาณหรือเปล่า
ครับ ไม่ได้แก้ไขอะไรใช่ไหมครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ : คือเอาคำว่า โดยปราศจากผลประโยชน์ทับซ้อน ไปอยู่ในคำ
ปฏิญาณด้วย เพราะมันเป็นหลักเดียวกันใน มาตรา ๑๑๙ มาตรา ๑๒๐

เลขานุการ : ผมขออนุญาตอย่าไปแก้ได้ไหมครับ คำปฏิญาณนี้ ผมเข้าใจว่ามันลือ ๆ กัน
มาตลอดเลยนะครับ ถ้าอย่างนั้นท่านไพบูลย์ครับขออนุญาต คือถ้ามันไปแก้กันนี้ครับ อันนี้ คำปฏิญาณนี้
มันสำคัญ มาตรา ๑๒๐ ใช่ไหมครับ

ประธาน : เจริญครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ใช่ครับ ท่านประธานครับ ผม สุพจน์ ไข่มุกด์ ครับ ขอบปฏิญาณ
ปฏิญาณต่อหน้าอะไรครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

เบญจกุล ๒๕/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ในที่ประชุมครับท่านครับ สสร. พวกเรา ๑๐๐ คนก็ปฏิญาณมาแล้ว ต่อหน้า
ประธานครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ปฏิญาณต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือครับ ให้มีผลทางด้านจิตใจ
ขออนุญาตถามครับ เพราะว่าเราพูดถึงเรื่องจริยธรรมซึ่งเป็นนามธรรมมาตลอดเลย ขอบปฏิญาณต่อหน้า
ที่ประชุม ผมว่าถ้าเราพูดถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เขาเคารพอยู่นี้มันน่าจะมีผลทางจิตใจ อย่างน้อยที่สุดนี้ดีกว่า
ต่อหน้าที่ประชุมครับ ขออนุญาตถามความเห็นครับ

นายเจริญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานครับ กระผม จริญ ภัคดีธนากุล ครับ ผมเข้าใจว่า
จะมีองค์ประธานเสด็จมาเปิด แล้วเขาจะปฏิญาณตนกันตอนนั้นหรือเปล่า หรือไม่ใช่ครับ ไม่มีใช่ไหมครับ

เลขานุการ : ท่านวุฒิสารเชิญครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : ท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ต้นไชย ครับ ผมอยาก
ฝากฝ่ายเลขานุการว่า คำปฏิญาณนี้ผมอยากให้มันดูครอบคลุมถึงสาระที่เราอยากให้เราปฏิบัติ ไม่ใช่แค่
ชื่อสัตย์สุจริต เต็มเข้าไปแล้วก็ผมค่อนข้างเห็นด้วยกับท่านสุพจน์นะครับว่า น่าจะมีอะไรที่สะท้อนถึงว่าถ้า
เขาทำผิดจะเป็นอย่างไร อะไรอย่างนี้ คือให้มันดูเด็ดหน่อย ต้องเสนอเลยครับ เช่น ถ้าทำผิด เหมือนเรา
เวลาไปสอบแล้วอะไรอย่างนั้นครับ คือให้ดูมันมีความหมายมากกว่าแค่พูดไปลอย ๆ

เลขานุการ : ต้องเสนอครับ พิจารณาเรียงมาตราครับ ขออนุญาตคำ ที่ประชุมจะได้

พิจารณา

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : ก็นี่อย่างไรครับ ชื่อสัตย์สุจริตนะครับ แล้วก็ดำรงไว้
ซึ่งจริยธรรม ปราศจากผลประโยชน์ทับซ้อน แล้วก็รักษาไว้ซึ่งประโยชน์ตามรัฐธรรมนูญนะครับ และก็หาก
ไม่ปฏิบัติตามจะมีอะไรก็ว่าไปเลยครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

วชิราภรณ์ ๒๖/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายธงทอง จันทรางศุ : กราบเรียนท่านประธานครับ ระหว่างที่คณะกรรมการอาจจะยังคิดคำสาบานได้นะครับ ผมขอประทานโทษ ผม ธงทอง จันทรางศุ กรรมการครับ ขออนุญาตกราบเรียนว่า ปกติประเพณีในวันเสด็จพระราชดำเนินทรงเปิดสมัยประชุมหลังการเลือกตั้งทั่วไปนั้นมีพระราชดำรัสทรงเปิดสมัยประชุมเท่านั้น สมาชิกไม่ได้กราบบังคมทูลหรือปฏิญาณอะไร หลังจากนั้นจะมาที่ห้องประชุมของสภาเอง และก็การปฏิญาณนั้นปฏิญาณในที่ประชุมโดยที่เบื้องสูงสุดของที่ประชุมนั้นมีพระบรมฉายาลักษณ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวประดิษฐานอยู่ และก็คงเป็นการปฏิบัติที่ผ่านมา ขออนุญาตกราบเรียนเป็นข้อมูลครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ขอประทานโทษครับ อย่างประธานาธิบดีที่จะสาบานตัวตอนเข้ารับตำแหน่งก็มีคัมภีร์ไบเบิลซึ่งเขาเคารพสูงสุดทางด้านจิตใจ ผมว่าถ้าของเราทำได้โดยเอาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เขาเคารพนับถืออยู่มา ก็จะมีผลทางด้านจิตใจ อย่างน้อยที่สุดก็แสดงถึงว่าเขาต้องดำรงไว้ซึ่งจริยธรรมภายใต้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เขาเคารพอยู่ครับ ขอขอบคุณครับ

เลขานุการ : ผมบันทึกไว้ก็แล้วกันนะครับ ในเจตนารมณ์ว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น ผมเรียนตามนัดเดียวเท่านั้นว่ามาตรา ๑๒๐ เขาประเด็นแรกก่อนได้ใหม่ครับว่าอยากให้เปลี่ยนกันใหม่ มี ๒ ท่านขอให้เปลี่ยนนะครับ คำนี้เดี๋ยวอีกทีหนึ่ง ส่วนใหญ่จะให้เปลี่ยนหรือไม่ให้เปลี่ยนครับ

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ ผมคิดว่าในร่างมาตรา ๑๒๐ เป็นร่างที่บัญญัติอยู่เดิมใน พ.ศ. ๒๕๔๐ ในรัฐธรรมนูญ แล้วก็มีที่มาจากอีกหลายฉบับทำนองเดียวกัน ผมคิดว่าเหมือนกับเป็นประเพณีการปกครองในระบบประชาธิปไตยอย่างหนึ่งไปแล้วนะครับ ถ้าจะเปลี่ยนอะไรก็ควรจะต้องมีเหตุผลชัดเจนว่าเปลี่ยนเพราะอะไร ผมคิดว่าที่ยกร่างอยู่นี้ก็ดีแล้วนะครับ แม้กระทั่งในมาตรา ๑๑๙ ที่เพิ่มอะไรเข้าไป ครอบงำผลประโยชน์ทับซ้อน ผมยังเห็นว่าไม่มีความจำเป็นด้วยซ้ำ เพราะถ้อยคำในมาตรา ๑๑๙ ที่เขียนมามันชัดเจนอยู่แล้วนะครับ ชื่อสัตย์สุจริต ก็รวมถึงครอบงำผลประโยชน์อะไรทั้งหลาย มันชัดเจนอยู่แล้วนะครับ ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเวลาปฏิญาณตนนี้ปฏิญาณ ๒ อย่างแค่นั้น จะชื่อสัตย์สุจริตและรักษารัฐธรรมนูญ แค่นั้นเองครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : แต่ก็มีคัมภีร์ไบเบิลด้วยใช่ไหมครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ความจริงอเมริกาเขาแยกศาสนากับรัฐออกจากกัน เรื่องไบเบิลอาจจะเรียกว่าพอมมีคนทำแล้วก็เหมือนกับประเพณีปฏิบัติในการปกครองเขาอย่างหนึ่งเหมือนกัน

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ผมมองในแง่ที่ว่าเขายังมีสิ่งที่เขาเคารพนับถืออยู่ในใจ ถ้าเราต้องการให้ ส.ส. กับวุฒิสภาเขาต้องปฏิญาณ มันต้องมีอะไรที่อย่างน้อยที่สุดผูกมัดทางด้านจิตใจนะครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

วชิราภรณ์ ๒๖/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ไม่ใช่ปฏิญาณลอย ๆ ในห้องประชุมแล้วมันก็เลื่อนลอยไปเลื่อนลอยมานี้ คือว่าการที่เราจะบอกว่าเมื่อก่อนปฏิบัติอย่างไรก็ปฏิบัติอย่างนั้นต่อไป มันก็ไม่มีเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น หรือว่าทำอะไรให้มันรู้สึกว่ามันจะมีผลบังคับทางด้านจิตใจ ผมถึงเสนอขึ้นมาว่ามันควรจะมิปฏิญาณต่อหน้าใคร แล้วก็อย่างที่อาจารย์วุฒิสการว่านะครับ มันควรจะมิอะไรที่เป็นบทลงโทษ อย่างน้อยที่สุดทางด้านจิตใจนะครับ จะได้คำนึงว่าถ้าเราไม่ปฏิบัติตามนั้นจะมีผลต่อไปในอนาคต ขอขอบคุณครับ

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมขออภัยที่ความเห็นแตกต่างไปนิดหนึ่ง คืออย่างนี้ครับ เราแยกกันระหว่างสาบานกับปฏิญาณ อันนี้เป็นหลักการมา ในศาลก็คือปฏิบัติต่างกันมาอย่างนี้ ถ้าเราใช้คำว่า สาบาน จะต้องมีส่วนศักดิ์สิทธิ์ที่คนนั้น ๆ เชื่อก็คือ แล้วก็ต้องมีบทลงโทษ ส่วนศักดิ์สิทธิ์นั้นจะต้องลงโทษ แต่ถ้าเราใช้คำว่า ปฏิญาณ หมายความว่าเราถือเอาเกียรติยศและจริยธรรมของคน ๆ นั้นเป็นตัวตั้ง ไม่ได้มีส่วนศักดิ์สิทธิ์ข้างนอก เพราะคนจำนวนมากที่ไม่เชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ภายนอก ในกรณีนั้นเราไม่ให้เขาสาบาน เราก็จะให้เขาปฏิญาณโดย Integrity ของตัวเขา เพราะฉะนั้นถ้าเราเลือกใช้คำว่า ปฏิญาณตน นี้ถูกแล้ว เพราะฉะนั้นผมก็คิดว่าไม่ต้องอ้างอะไรมาอยู่ตรงหน้า ขอปฏิญาณต่ออะไรอย่างนี้ไม่มี ถ้าอย่างนั้นสาบาน แต่ถ้าสมมุติท่านอยากจะทำอย่างจริง ๆ ผมจะเผื่ออนุโลมไว้ เมื่อทิศทางจะเดินมาอย่างนั้น มีทางเดียวที่จะไล่ได้คือขอปฏิญาณต่อองค์พระมหากษัตริย์ อย่างนี้ยังพอทนได้ แต่ไม่ใช่คัมภีร์ไบเบิล ไม่ใช่พระไตรปิฎกนะครับ -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

นิเวศ ๒๗/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

แต่ที่ผมก็ยังคิดว่าไม่มีแบบนะครับ ปฏิญาณต่อใครนี่ไม่ใช่ ปฏิญาณจาก Dignity ของเขาเอง แล้วส่วน
ชุดที่ ๒ ที่ต้องต่อไปท่านอาจารย์ประพันธ์ครับ ผมคิดว่า ส.ส. ของเรากับประเทศตะวันตกยังไม่อยู่ในระดับ
เดียวกัน ผมคิดว่าอยากจะขอท่านว่า โดยปราศจากผลประโยชน์ทับซ้อน คงไว้ เพราะนี่คือจุดที่มัน
ปรากฏให้ประชาชนเห็นแบบซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขียนเอาไว้เขาก็ไม่รู้สึกหรอกครับ แต่มันเป็นประเด็นให้เราหยิบ
ขึ้นว่ากล่าวได้ ไม่อย่างนั้นเราก็หยิบขึ้นว่ากล่าวไม่ได้ครับ เพราะฉะนั้นขอไว้ แล้วถ้าเมื่อจะมาเพิ่ม ถ้าเมื่อ
ต้องเปลี่ยน ผมไม่เห็นว่าจะต้องเปลี่ยนคำปฏิญาณ แต่ถ้าจะต้องเปลี่ยนให้สอดคล้องกับมาตรา ๑๑๙ ผมก็
อยากจะเปลี่ยนเอามาสืบต่อจาก ข้อสัจธรรมจรัส ว่า ภายในกรอบแห่งจริยธรรม โดยปราศจากผลประโยชน์
ทับซ้อน เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประชาชนชาวไทย อะไรอย่างนี้ไปนะครับ ท่านอาจารย์สมคิดบอกขอ
ถ้อยคำ แต่ว่าจะควรประการใดอย่างไรก็ไม่ตั้งใจจะตั้งต้นอะไรครับ ขอบพระคุณครับ

ประธาน : ท่านนุรักษ์ครับ

นายนุรักษ์ มาประณีต : ผม นุรักษ์ มาประณีต ครับ ในมาตรา ๑๒๐ นี่นะครับ ถ้าจะให้
พลิกไปดูในมาตรา ๒๑๕ ในการปฏิญาณตนของผู้พิพากษาและตุลาการจะถวายสัตย์ปฏิญาณต่อหน้า
พระมหากษัตริย์ เพราะว่าเป็นตัวแทนของพระองค์ท่าน แล้วก็ทำในนามพระปรมาภิไธย ก็ต้องถวายสัตย์
ปฏิญาณต่อพระมหากษัตริย์ ทีนี้ในมาตรา ๑๒๐ ทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเขาเป็นตัวแทน
ของปวงชนชาวไทย ถ้าจะไม่ให้ปฏิญาณตนในที่ประชุมลอย ๆ เคว้งไปเคว้งมา ไม่รู้ต่อใครนะครับ ผมก็ใคร
จะขอให้เติมว่า ต้องปฏิญาณตนต่อปวงชนชาวไทยในที่ประชุมแห่งสภา แล้วก็ในข้อความที่จะปฏิญาณนี้
นะครับ ก็เป็นว่า “ข้าพเจ้า” (ชื่อผู้ปฏิญาณ) ขอปฏิญาณต่อปวงชนชาวไทยว่า ขอเติมคำว่า ต่อปวงชน
ชาวไทย นะครับ อย่างน้อย ๆ ก็ให้รู้ว่าเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทย ที่จะเติมก็เติมคำนี้นะครับ ซึ่งก็จะ
ดีกว่าประชุมลอย ๆ อยู่ในที่ที่ประชุม ไม่รู้ปฏิญาณตนต่อใครอย่างไรนะครับ อย่างน้อย ๆ ก็เป็นคำมั่น
สัตย์ต่อปวงชนชาวไทย เพราะเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทย ขอบคุณครับ

เลขานุการ : ผมอย่างนี้ได้ไหมครับ ท่านประธานขออนุญาต คือมาตรานี้มันปฏิญาณต่อ
ปวงชนชาวไทยอยู่แล้ว ไม่ต้องเติมได้ไหมครับท่านนุรักษ์ แล้วก็มาตรา ๑๒๐ ไม่ได้มีปัญหาอะไรเลยนะครับ
ในอดีตที่ผ่านมาถึงปัจจุบัน ขอความกรุณาผ่านเถอะครับ ได้ไหมครับ ผมไปมาตรา ๑๒๓ ถึงมาตรา ๑๒๗
ท่านมีปัญหาอะไรไหมครับ เติมหมดนะครับ

นายจรัญ ภักดีธนากุล : ท่านประธานครับ มาตรา ๑๒๒ (๔) ที่มีท่านกรรมการ
ท่านหนึ่งขอให้ปรับถ้อยคำให้ตรงกับ

เลขานุการ : จะรับไปดูครับ ท่านพิสิฐเชิญครับ

คณะกรรมการข้าราชการร่างรัฐธรรมนูญ

นิวรา ๒๗/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม
ผมอยากจะนำเสนอให้ท่านเลขาคัดประหยัดมาตราอีกนะครับ ผมคิดว่ามาตรา ๑๒๑ กับมาตรา ๑๒๒
น่าจะรวมกันได้ ขณะเดียวกัน มาตรา ๑๒๓ กับมาตรา ๑๒๔ ก็น่าจะรวมเป็นมาตราเดียวกันได้

เลขานุการ : ขอบคุณครับ เดี่ยวฝ่ายเลขารับไปดูนะครับ มาตรา ๑๒๓ ถึงมาตรา ๑๓๓
มีอะไรใหม่ครับ หน้า ๔๑ ของเดิมหมดนะครับ เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม
เช่นเดียวกันครับ มาตรา ๑๒๙ กับมาตรา ๑๓๐ แล้วก็มาตรา ๑๓๑ กับมาตรา ๑๓๒ ก็น่าจะรวมกันได้
เพราะว่าเป็นเนื้อความเดียวกัน

เลขานุการ : ได้ครับ รับไปดูครับ ผมผ่านไปหน้า ๔๒ ทั้งหน้าเลยนะครับ มาตรา ๑๓๔
มาตรา ๑๓๕ มาตรา ๑๓๖ หน้า ๔๓ ด้วยครับ มาตรา ๑๓๗ มาตรา ๑๓๘ มาตรา ๑๓๙ มาตรา ๑๔๐
ของเดิมหมดนะครับ เห็นด้วยนะครับ ขออนุญาตผ่านนะครับ ไปหน้า ๔๔ ครับ มาตรา ๑๔๐/๑ ความจริง
เข้าใจว่าเรื่องนี้ยาว จะขออนุญาตท่านประธานว่าไปถึงมาตรา ๑๔๐ ได้ไหมครับ แล้วเราอาจจะพักกันก่อน
ท่านประธาน เรื่องมาตรา ๑๔๐/๑ อาจจะยาว เดี่ยวกลับมาพูดใหม่อีกทีหนึ่งก็ได้ครับ มาตรา ๑๔๐ ครับ
ท่านประธาน ก็ถึงมาตรา ๑๔๐ มาตรา ๑๔๐/๑ เดี่ยวขอท่านธนพิชญ์กลับมาแล้วค่อยพูดกัน

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

วัชรวิ ๒๘/๑

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : บ่ายจะไปมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เลขานุการ : ได้ครับท่านประธาน มาตรา ๑๕๐/๑ เชิญครับ

นายจรัญ ภัคดีธนากุล : คือมาตรา ๑๕๐/๑ ผมเห็นเจตนาดีนะครับ แต่ผมเกรงว่าคือหลักการต้องให้อัยการเป็นองค์กรกิ่งตุลาการและมีอิสระ ถูกครอบงำโดยอำนาจทางการเมืองน้อยที่สุด ทุกวันนี้มี ก.อ. ซึ่งขบวนการเมืองไม่ให้เข้าไปแทรกได้ดีอยู่แล้ว ถ้าจะเพิ่มความอิสระก็ต้องไปเพิ่มความเข้มแข็งของ ก.อ. ให้มากขึ้น แต่ไม่ใช่เอากลับเข้ามาในสภา เพราะถ้ากลับเข้ามาในสภาในสภาเป็นการเมือง คือเราก็เชื่อว่าสภาน่าจะเป็นหลักให้บ้านเมือง แต่จริง ๆ สภากลายเป็น Partisan พอเป็น Partisan แล้ว เสียงข้างมากก็ครอบงำ พอเสียงข้างมากครอบงำ ก็ขึ้นอยู่กับฝ่ายรัฐบาล ซึ่งต้องคุมเสียงข้างมากในรัฐสภา เพราะฉะนั้นยังจะทำให้ใครอยากจะขึ้นเป็นอัยการสูงสุดหรือรองอัยการสูงสุดก็ต้องไปพึ่งกับฝ่ายการเมืองข้างมาก โดยเฉพาะฝ่ายบริหารแล้วก็มากไปทั้งระบบเลย ผมว่าเดี๋ยวจะยังทำให้การเมืองแทรก แต่ว่าทั้งนี้ด้วยความเคารพ ผมไม่ได้เชี่ยวชาญในเรื่องของอัยการจริงก็เรียนไว้เพราะว่าเป็นความรู้สึกแรกที่ห้วงเท่านั้น ขอบพระคุณครับ

เลขานุการ : ผมขออนุญาต เสนอญัตินายจรัญจะไป แต่ว่าเรื่องนี้ยาว ก็ขออนุญาตยังไม่ต้อง Debate ได้ไหมครับ จะได้พักก่อนครับท่านประธาน

ประธาน : ท่านสุพจน์ยังติดใจคำสาบานไหมครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ผมเพิ่งนึกขึ้นได้ เพราะว่าทหารเขาปฏิญาณตนต่อหน้าธงชัยเฉลิมพล ไม่ใช่สาบาน ปฏิญาณตนต่อหน้าธงชัยเฉลิมพล ขออนุญาตถามท่านอัยการ

พลเอก อัยการ เจริญพานิช : ครับ ก็อย่างที่กล่าวไว้ว่ามีสาบานกับปฏิญาณ ในหมวดว่าด้วยศาล ก็ใช้ถวายเป็นปฏิญาณต่อพระมหากษัตริย์

ประธาน : คือขอให้ทหารเก่าพูดหน่อย ทหารเขามีคำสาบาน แต่เขาเรียกสาบานธง แล้วต้องทำพิธีสาบานธง แต่ละเหล่าทำเลย แต่ถวายเป็นปฏิญาณ ต้องมีการถวายเป็นปฏิญาณต่อธงชัยเฉลิมพลต่อพระมหากษัตริย์ อันนี้เป็นการให้คำสัตย์นั่นเอง แต่ถ้าพูดถึงสาบานแล้วทหารเขามีเขาสาบานธง

ผมขอความกรุณาตอนบ่ายประมาณ ๑๕.๐๐ นาฬิกา อยากรู้ก็เวลาเราจำกัดก็อดทนอีกนิดเดียว สำหรับช่วงนี้ขอเชิญรับประทานอาหารก่อน ขอบคุณครับ

พักประชุมเวลา ๑๒.๓๐ นาฬิกา

คณะกรรมการอัยการยกร่างรัฐธรรมนูญ

สิริพร ๒๙/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๔.๑๐ นาฬิกา

ประธาน : เชิญท่านเลขานุการครับ

เลขานุการ : มาตรา ๑๔๐/๑ ขออนุญาตแขวนไว้ได้ไหมครับ แขนงนี้หมายความว่า ไม่ใช่เอาไปประชุมที่ไหนนะครับ ไม่ได้ไปไหนในวันที่ ๑๐ ด้วย หมายความว่า แขนงเพื่อเอาไปคุยกันทีเดียว ตอนพูดถึงอัยการ ในหมวดศาลหรือในหมวดองค์กรอิสระ เดี่ยวท่านธนพิชฌ์คงขออนุญาตแจกเอกสารด้วย เชิญเลยนะครับ ผมมา ส่วนที่ ๕ ได้ไหมครับ ส่วนที่ ๕ มีมาตรา ๑๔๑ มาตรา ๑๔๒ มาตรา ๑๔๓ ไม่ได้ แก่เลย แต่ขอคงตามนี้นะครับ เชิญท่านไพบูลย์ครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ มาตรา ๑๔๓ ในการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ให้นำบทที่ใช้แก่สภาทั้งสองมาใช้บังคับโดยอนุโลม บทที่ใช้แก่สภาทั้งสองมันเป็นไปตามรัฐธรรมนูญเดิม แต่คราวนี้ในฉบับนี้ได้แก้อยู่ในส่วนที่ ๔ เป็นบทที่ใช้แก่สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ถ้าทางฝ่ายเลขานุการใช้ว่า บทที่ใช้แก่สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา มาตรา ๑๔๓ ก็ต้องแก้ให้มันสอดคล้องกัน ไม่ทราบจะยืนยันอย่างเดิมไหมครับ บทที่ใช้แก่สภาทั้งสอง ถ้าไม่แก้เลย มันก็จะไม่ต้องอธิบายความ เพราะมันเข้าใจอยู่แล้วตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ นะครับ

เลขานุการ : จะขอคงเดิมแล้วบันทึกไว้ นะครับว่าเป็นอย่างที่ท่านว่า

ประธาน : เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ มาตรา ๑๔๒ มาตรา ๑๔๓ ก็อยากจะขอเสนอว่าควรจะจัดรวมกันได้ เพราะว่าเนื้อความมันไปทางเดียวกัน เรื่องการทำงานร่วมกัน แล้วก็กลับไปมาตรา ๑๓๓ กับมาตรา ๑๓๔ ก็น่าจะรวมกันได้ เป็นเรื่องเอกสิทธิ์

เลขานุการ : ขออนุญาตดู มาตรา ๑๔๒ มาตรา ๑๔๓ น่าจะพอรวมได้ ผมไป ส่วนที่ ๖ ได้ไหมครับ การตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ เชิญฝ่ายเลขานุการครับ

นายอัชพร จารุจินดา : มาตรา ๑๔๔ ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญจะตราขึ้นเป็นกฎหมายได้ ก็แต่โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา

ให้มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ดังต่อไปนี้

(๑) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และการสรรหาวุฒิสภา

(๒) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง

(๓) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง

คณะกรรมการสิทธิการขกร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

สิริพร ๒๙/๒

- (๔) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการออกเสียงประชามติ
- (๕) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ
- (๖) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา
- (๗) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง

ทางการเมือง

- (๘) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
- (๙) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน

เลขานุการ : อันนี้ก็คงเดิม เพิ่มของศาลรัฐธรรมนูญขึ้นมาจะครับ

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ : ท่านประธานครับ ขออนุญาตถ้อยคำนิดเดียวจะครับ

ผม ไพบุลย์ นะครับ

- (๑) การสรรหาวุฒิสภา ตก สมาชิก ไปครับ

เลขานุการ : ขอบคุณครับ มาตรา ๑๕๔ ผ่านไปได้ นะครับ เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ขอรบกวนท่านประธานครับ ผมอยากจะขอความชัดเจนว่าเหตุผลที่ต้องมีการออก พ.ร.บ. ลักษณะนี้ว่าต้องมาเขียนทุกครั้ง ๆ เสมอไป กับกรที่เราจะให้บางฉบับให้เป็นถาวรเลย ข้อดี ข้อเสีย จะต่างอย่างไร เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนี้แล้วต่อไปเราจะมีปัญหาเกี่ยวกับบุคคลบางท่าน อย่างเช่น ศาลรัฐธรรมนูญก็ดี หรือผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาที่ดี ถ้าเกิดมีการเปลี่ยนรัฐธรรมนูญ ก็จะมีสถานการณ์ที่ไม่มั่นคงเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นตรงนี้ไม่ทราบจะมีทางที่จะทำให้บางส่วนบางด้านที่น่าจะจำเป็น และเป็นประโยชน์ให้ถาวร อย่างเช่น เรื่องของการตรวจเงินแผ่นดิน มีความเชื่อว่าเรื่องปฏิวัติจะมี ไม่มี เรื่องตรวจเงินแผ่นดินก็น่าจะต้องให้เขาเป็นลักษณะที่ถาวร มากกว่าที่จะมาผูกโยงกับรัฐธรรมนูญ หรืออย่างกรณี ป.ป.ช. ก็เช่นกันน่าจะให้เป็นถาวรได้ ผมเลยอยากจะขออนุญาตตั้งประเด็นให้ได้รับความกระจ่างในเรื่องนี้ครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

หน้าพร ๓๐/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ความจริงก็ให้ถาวรอยู่แล้วนะครับ เพียงแต่ว่าการรัฐประหารทุกครั้งมันก็จะมีการตีความว่ากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญต้องยกเลิกไปหรือไม่ แล้วยังไม่ลงตัวในทางวิชาการ แต่เข้าใจว่าเสียงส่วนใหญ่เห็นไปในทิศทางว่าน่าจะยกเลิกตามไปด้วย เพียงแต่ว่าการยกเลิกมีการพูดกันว่ามันคงต้องยกเลิกส่วนของกรรมการไป แต่ส่วนของสำนักงานทั้งหลายยังคงอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป ผมเองก็ไปดูเทคนิคกฎหมายจะไปทำอย่างไรนะครับ มันก็ยังไม่ได้ ก็คิดว่าจะขออนุญาตอย่างนี้ว่าบันทึกในรายงานการประชุมไว้ว่า จริง ๆ แล้วเวลารัฐธรรมนูญล้ม กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญล้มตามไปด้วย เพียงแต่ว่าวิธีปฏิบัติของประเทศไทยเขาใช้วิธีการว่าฉบับไหนจะอยู่หรือจะไป คณะรัฐประหารเขาระบุโดยตรงอยู่แล้วว่าฉบับนี้ให้อยู่ ฉบับนี้ให้อยู่ การรัฐประหารเมื่อคราวที่แล้วก็ทำแบบนี้เหมือนกัน ว่าฉบับนี้อยู่ ฉบับนี้อยู่ แต่โดยหลักคงต้องบันทึกไว้ในเจตนารมณ์ว่าสำนักงานทั้งหลายอยู่ต่อไป ยกตัวอย่างเช่น ศาลรัฐธรรมนูญ อาจจะล้มไป แต่ว่าสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญยังคงอยู่ สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาายังอยู่ แต่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาอาจจะไม่อยู่ก็ได้แล้วแต่กรณี ความจริงเป็นข้อยกเว้นอย่างยิ่งนะครับ เพราะเราคงไม่อยากเห็นการรัฐประหารเกิดขึ้นอีก

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : คือผมไม่ได้ตั้งประเด็นนั้นนะครับ ผมตั้งประเด็นว่าทำอย่างไรจึงจะให้องค์กรอย่าง สตง. ยกตัวอย่างนะครับ เป็นองค์กรที่ตั้งเป็นแบบถาวรไปเลย แล้วไม่ต้องไปมีคำถามว่าเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญหรือไม่นะครับ หรือจะต้องเป็นการเกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ คือให้เขามีความเป็นตัวตนของเขาเอง ตรงนี้ที่คิดว่าน่าจะหาทางจัดตรงนี้ขึ้นมา จะโดยรัฐธรรมนูญฉบับนี้หรือว่าจะโดยต้องไปแก้กฎหมายต่อไปก็สุดแท้แต่นั้นครับ

เลขานุการ : ความจริงก็ไม่มีอะไร ก็เห็นตรงกัน แต่ว่าเทคนิคทางกฎหมายยังคิดไม่ออกว่าจะเขียนอย่างไรให้มันชัดเจน แต่ว่าเจตนารมณ์คงตรงกันอยู่แล้วว่า แม้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น สตง. ก็ยังอยู่ไปตลอด อันนี้เห็นตรงกันนะครับ ไม่ได้มีปัญหาอะไร

นายอัชพร จารุจินดา : เรียนท่านประธานครับ ความจริงถ้าจะเทียบกันก็เหมือนอย่างศาลเหมือนกัน ศาลซึ่งมันมีอยู่ในรัฐธรรมนูญ พอยกเลิกรัฐธรรมนูญคณะปฏิวัติก็ต้องเขียนรองรับเหมือนกันว่าให้บรรดาศาลและองค์กรอื่น ๆ ที่เคยมีอยู่นั้นคงอยู่ต่อไป เขาก็จะต้องรองรับอย่างนี้อยู่เสมอ เพราะว่าตอนที่เขียนอันนี้มันเขียนในความคิดที่ว่ารัฐธรรมนูญมันต้องอยู่ต่อไปตลอดกาล ก็ต้องมีองค์กรอีก ที่นี้ท่านจะเขียนแบบที่ท่านอาจารย์เสนอ นั้นอาจจะมีความปัญหาในการเขียนที่จะให้อยู่ได้

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ที่ท่านรองเลขานุการได้ยกเรื่องศาลขึ้นมา ผมไม่เห็นมีศาลอยู่ในนี้เลย ทำไมศาลจึงอยู่ได้ ส่วนที่ท่านว่าถ้าเกิดมีการเปลี่ยนรัฐธรรมนูญหรือมีการปฏิวัติจะมาให้พูดหรือไม่พูดนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ว่าประเด็นก็คือว่าทำไมศาลจึงไม่ได้อยู่ในนี้ เราจะให้องค์กรบางองค์กรอย่างเช่น สตง. เป็นอย่างศาลไม่ได้หรือ ก็คือถึงจะมีการเปลี่ยนรัฐธรรมนูญ หรือมีการปฏิวัติเขาก็ยังอยู่

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐

นำพร ๓๐/๒

ส่วนผู้ที่ปฏิบัติจะ Mention เขาหรือไม่ นั่นอีกเรื่องหนึ่ง อย่างตรงนี้ผมไม่เห็นมีศาลยุติธรรมอยู่เลยนะครับ
ใน ๙ ข้อนี้ ทำไม่จึงอยู่ได้

ประธาน : ท่านนครินทร์ครับ

รองศาสตราจารย์นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ : กราบเรียนท่านประธาน กระผม นครินทร์
เมฆไตรรัตน์ ครับ ผมเข้าใจว่าหลักของการเขียนเรื่องกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญมี ๒ หลัก คือ

๑. คือการที่กฎหมายรัฐธรรมนูญบัญญัติให้เป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ
เพราะฉะนั้นผมคิดว่าอย่างลำดับที่ (๑) ถึง (๙) เป็นเรื่องที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้เป็น คือตั้งใจจะให้
กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งถ้าเราใช้หลักอันนี้ ก็คือสามารถจะเอาเพิ่มได้อีก หรือเอาออกก็ได้
ผมคิดว่าไม่จำเป็นต้องเป็น ๙ อาจจะเหลือ ๗ อันนี้เป็นหลักที่หนึ่งนะครับ

แนวคิดที่ ๒ คือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ก็คือมันดูที่เนื้อหา ถ้าดูที่เนื้อหาก็คือ
คำถามอย่างที่ท่านพิสิฐถามนะครับ ความจริงถ้าเราดูที่เนื้อหาถ้ากฎหมายใดกฎหมายรัฐธรรมนูญตั้งใจ
จะให้มีความเห็นของผมก็คิดว่าน่าจะเป็นรัฐธรรมนูญประกอบเกือบทั้งหมด แต่ถ้าคิดแบบนี้ก็อาจจะมาก
เกินไป ความจริงแม้กระทั่งศาลด้วย แม้กระทั่งกฎหมายวิธีการงบประมาณแผ่นดินบางอย่างในบางลักษณะ
หรือแม้กระทั่งผมคิดว่ากฎหมายเรื่องการปกครองท้องถิ่น การกระจายอำนาจก็อาจจะเป็นกฎหมาย
ประกอบรัฐธรรมนูญด้วยซ้ำไป แต่เนื่องจากเราตั้งใจจะใช้หลักที่ ๑ คือหมายความว่ากฎหมายประกอบ
รัฐธรรมนูญคือสิ่งที่รัฐธรรมนูญตั้งใจจะบัญญัติให้เป็น ใจของผมก็คิดว่าไม่จำเป็นต้องเป็น ๙ นะครับ
อาจจะลงมาเหลือเป็น ๘ เป็น ๗ ก็ได้ครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

จรรยา ๓๑/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ตรงกันครับ เพียงแต่ถ้าไม่ให้ คตง. เป็นองค์กระอิสระตามรัฐธรรมนูญ ถ้าถามตัวเขาเองนะครับ ผมคิดว่าเขาน่าจะอยากเป็น เพราะว่าการเป็นองค์กระอิสระตามรัฐธรรมนูญมันได้ สิทธิพิเศษหลายเรื่อง ยกตัวอย่าง เรื่องงบประมาณ เรื่องโน้น เรื่องนี้ เรื่องนั้นนะครับ ความจริงเข้าใจ ประเด็นที่ท่านพิสิฐตั้ง แต่ว่ายังคิดวิธีการยังไม่ออกว่าจะทำอย่างไรดี

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ ที่อาจารย์นครินทร์ยกขึ้นมา สมมุติเราใช้หลักที่ ๑ ก็คือว่า มาดูว่ามีองค์กรไหนบ้างที่เราเห็นว่าควรจะไป ตามรัฐธรรมนูญหรือไปตามการเปลี่ยนแปลงการปกครองได้ อย่างเช่น เรื่องพรรคการเมืองก็ดี หรือแม้กระทั่ง พ.ร.บ. เกี่ยวกับเรื่องสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ดี อันนี้ผมคิดว่าควรต้องไปกับรัฐธรรมนูญ หรือก็ไปกับการปฏิวัติ แต่องค์กรบางองค์กร อย่างเช่น เรื่องของ สตง. หรือแม้กระทั่งผู้ตรวจการแผ่นดินของ รัฐสภา หรือแม้กระทั่ง ป.ป.ช. อันนี้ผมคิดว่าน่าจะถอดออกมาได้ และถ้าถอดออกมามันจะมีผลเสียหาย อะไรไหม ผมคิดว่าความเป็นองค์กระตามรัฐธรรมนูญน่าจะยังมีอยู่ เพราะเราบัญญัติไว้ในนี้ แต่ถ้าตรงนี้ เราบอกว่าไม่ต้องเป็น พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญ แล้วก็ถอดเขาออก เขาก็น่าจะยังอยู่ แต่เป็นองค์กระ อย่างที่เป็นอยู่ได้ ไม่ทราบถ้าเป็นอย่างนี้ทางกฎหมายรับได้หรือเปล่า

นายอัชพร จารุจินดา : เรียนท่านอาจารย์อย่างนี้ครับว่า การเขียนให้เป็นพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญ ความจริงความมุ่งหมายมีเพียงแต่ว่าวิธีการในการที่จะออกกฎหมายเหล่านั้นใช้ วิธีการที่แตกต่างจากกฎหมายปกติเท่านั้นเอง ส่วนการคงอยู่ขององค์กรเหล่านั้นหรือไม่ มันก็เป็นไปตาม บทบัญญัติรัฐธรรมนูญ ถ้ารัฐธรรมนูญถูกยกเลิกไปองค์กรเหล่านั้นก็จะหายไปหมดเหมือนกัน แล้วก็ต้อง รongรับอย่างที่ผมกราบเรียนแล้วว่าพอยกเลิกรัฐธรรมนูญคณะปฏิวัติจะต้องออกประกาศออกมาเลยว่า ให้บรรดาศาลทั้งหลายที่เคยมีอยู่นั้นคงเป็นศาลต่อไป เพราะถ้าไม่ประกาศอย่างนั้นเขาจะถูกยกเลิกเหมือน คณะรัฐมนตรี เหมือนสภาเหมือนกัน เขาเป็นองค์กรที่ถูกบรรจุอยู่ในรัฐธรรมนูญ พอรัฐธรรมนูญยกเลิกไป มันก็จะหายไปหมด ถึงแม้ว่าจะมีกฎหมายรองรับไว้ก็ตามนะครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ยังไม่ได้ตอบคำถามว่าทำไมศาลถึงไม่อยู่ในฉบับนี้

นายอัชพร จารุจินดา : เพราะว่าศาลที่ใช้กฎหมายคือประมวลกฎหมายต่าง ๆ กับวิธี พิจารณานั้นมันไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของตัวรัฐธรรมนูญที่จะต้องออกโดยวิธีพิเศษ ส่วนกฎหมายเหล่านั้น ที่ระบุชื่อนั้นเรามองเห็นว่าเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องอยู่กับองค์กรในรัฐธรรมนูญคือสภา กับคณะรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นกระบวนการที่ออกกฎหมายจึงต้องกำหนดไว้เป็นพิเศษ ที่เขียนไว้นี้ก็เพื่อจะใช้ในกระบวนการ ออกกฎหมายที่ให้แตกต่างจากการตราพระราชบัญญัติปกติ ความจริงมีแค่นั้นเองครับ

ประธาน : ท่านนุรักษ์ครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

จรรยา ๓๑/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายอนุรักษ์ มาประณีต : ผม อนุรักษ์ มาประณีต ที่ท่านพิสิฐสงสัยก็คือองค์กรทุกองค์กร ถ้าอยู่ในรัฐธรรมนูญเมื่อรัฐธรรมนูญล้มไปแล้วก็ต้องล้มไปหมด ศาลก็ต้องล้มไปด้วย แต่สิ่งแรกที่ คณะปฏิวัติทำก็คือต้องตั้งให้ศาลมีอยู่ เพราะว่าไม่อย่างนั้นบ้านเมืองจะเกิดความวุ่นวายไม่มีใครพิจารณาคดี แต่ส่วน พ.ร.บ. ตุลาการ ยกตัวอย่างใหม่ครับว่า ผู้พิพากษาจะเป็นใครมาอย่างไรเราออกเป็น พ.ร.บ. ต่างหาก เพราะฉะนั้นในเมื่อรัฐธรรมนูญล้มไป พ.ร.บ. นี้ก็ยังอยู่ แต่ตัวศาลซึ่งอยู่ตามรัฐธรรมนูญต้องไป เพราะฉะนั้นองค์กรอิสระที่อยู่ในรัฐธรรมนูญก็ต้องไปหมด เว้นแต่ว่าคณะปฏิวัติจะให้องค์กรอะไรอยู่ แต่ถ้าจะให้กฎหมายใดอยู่ก็ต้องไปออกเป็นพระราชบัญญัติต่างหาก ไม่ใช่เป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ เช่น ถ้าเราจะเอาวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญไม่ให้ เป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเราก็ออกเป็นพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญออกไปต่างหาก มันก็จะไม่ล้มไป ตามรัฐธรรมนูญ อย่างนั้นครับ คือต้องแยกออกไปต่างหาก เป็น พ.ร.บ. ต่างหากไป ซึ่งถ้าจะไปทำอย่างนั้น มันจะช้า แต่ถ้าคณะปฏิวัติเขาปฏิวัติแล้วเขาจะให้วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญอยู่ เขาก็ใส่ไปในประกาศก็ได้ใช่ไหมครับ มันก็จะยังอยู่ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ เรื่องพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญผมได้อภิปรายไว้ตั้งแต่ตอนแรกว่ากฎหมายนี้จะต่างกับกฎหมายธรรมดาพระราชบัญญัติปกติอย่างไร แล้วก็จริง ๆ แล้วพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญมีจุดอ่อนอย่างที่หลายท่านได้อภิปรายมาแล้ว -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

สุภาภรณ์ ๓๒/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ก็ไม่ได้จำแนกความแตกต่างระหว่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญกับพระราชบัญญัติปกตินะครับ อันนี้เราน่าจะพิจารณาดูว่าจำเป็นไหมว่าจะต้องมีบทบัญญัติว่าด้วยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญไว้โดยเฉพาะใน ส่วนที่ ๖ นี้ ถ้าไม่มีกลายเป็นพระราชบัญญัติปกติก็ตัดไปได้หลายมาตรา ซึ่งผมดูแล้วในบรรดาร่างกฎหมายที่อยู่ในร่างมาตรา ๑๔๔ ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด ๙ เรื่อง ผมคิดว่าน่าจะเป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเพียง ๓ เรื่องเท่านั้นนะครับ คือ

๑. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการสรรหาวุฒิสภา เพราะอันนี้เกี่ยวข้องโดยตรงกับตัวรัฐธรรมนูญนะครับ ฉะนั้นถ้าหากรัฐธรรมนูญไปพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้ง ส.ส. หรือ ส.ว. ก็ต้องไปด้วยนะครับ

อีกส่วนหนึ่งน่าจะเป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ก็คือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมืองกับอีกฉบับหนึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ฉบับอื่น ๆ ผมคิดว่าออกเป็นพระราชบัญญัติปกติก็น่าจะได้ นะครับ ผมว่าจริง ๆ แล้วพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญไม่น่าจะมีความจำเป็นต้องบัญญัติไว้โดยเฉพาะด้วยซ้ำครับ

เลขานุการ : ความจริงก็ Debate ได้เยอะนะครับ เพียงแต่ว่าฝ่ายเลขานุการก็คงจะไปตามเดิม ตามที่เสนอมาคือแบบนี้ ไม่อย่างนั้นจะไป Debate นะครับ ผมยกตัวอย่างเช่น ท่านประพันธ์ไม่ได้พูดถึง กกต. ถ้าตามความเห็นของคนทั่วไปก็จะบอก กกต. ต้องพ้นถ้ามีการรัฐประหาร ป.ป.ช. ต้องไปนะครับ ไม่ควรอยู่ ความจริงเหตุการณ์แบบนี้เป็นเหตุการณ์พิเศษมากที่ กกต. อยู่นะครับ ความจริงถ้ามีรัฐประหาร กกต. ต้องไปนะครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : เรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ จริง ๆ การที่จะมีการอยู่หรือไป ถ้าเกิดปฏิวัติจริงเขาก็สามารถจะออกคำสั่งประกาศคณะปฏิวัติ ก็เป็นกฎหมายอยู่แล้วนะครับ ถึงจะไม่เป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ถ้าเขามีคำสั่งให้เลิกก็เลิกได้อยู่แล้วนะครับ สมัยหนึ่งยังมีเรื่องของ ปว. เกี่ยวกับเรื่องของคนต่างด้าว ก็ออกมาประกาศได้เป็นคำสั่ง เป็นกฎหมาย เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคิดว่าถึงเวลานั้นถ้าเขาจะให้ใครอยู่ใครไปเขาทำได้อยู่แล้ว ไม่ต้องมาบัญญัติตรงนี้ แต่ถ้ามาบัญญัติตรงนี้ก็กลายเป็นผูกตัวเขาเข้าไป เพราะฉะนั้นสิ่งที่ท่านประพันธ์ยกขึ้นมาถ้าเราปลดเพียงบางองค์กรออกไปเสีย อย่างเช่นเรื่องของ สตง. เรื่องของ ป.ป.ช. ออกไปเสียก็จะคลายความกังวลในอนาคตว่าถ้าเกิดมีเหตุการณ์ที่ไม่ปกตินี้เกิดขึ้นเขาจะได้มีความมั่นใจว่าเขาอยู่ได้ แล้วก็ทำให้การตัดสินใจของผู้จะมาดำรงตำแหน่งในองค์กรเหล่านี้จะได้มีความมั่นใจด้วย อย่างกรณีขององค์กรอย่างศาลรัฐธรรมนูญก็มีปัญหาว่าคนจะมาอยู่ตรงนี้ก็ต้องลำบากใจแล้วว่าจะมาดีหรือเปล่า ถ้ามาแล้วเกิดเหตุการณ์ขึ้นมาเขาก็มีตัวอย่างที่เกิดขึ้นมาแล้ว ก็คือเขาก็หมดสภาพทันที เพราะตรงนี้ไปเขียนล็อกไว้แม้กระทั่งอย่างสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หลังจากที่มีปฏิวัติแล้ว ตัวเลขาธิการเองก็ยังไม่

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

สุภาภรณ์ ๓๒/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

บอกว่าไม่แน่ใจว่าองค์กรเขาจะอยู่ต่อไปได้หรือเปล่า เพราะว่ามีประเด็นเหล่านี้อยู่ เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคิดว่าความเข้าใจเราคงตรงกัน แต่ว่าอยากจะให้ฝ่ายเลขานุการนำไปลองพิจารณาดูว่าจะเขียนอย่างไรที่จะไม่มัดตัวเราเอง เพราะถ้าเขียนตรงนี้ ๙ องค์กร หมายถึงว่า ๙ องค์กรนี้ต้องไปเลย แต่เขียนอย่างไรที่จะไม่ให้เกิดปัญหานี้ขึ้นมา แล้วก็เอาเฉพาะที่เป็นตัวหลัก ๆ ๓ องค์กรที่ท่านประพันธ์ได้กล่าวขึ้นมาเมื่อสักครู่นี้ ผมคิดว่าน่าจะพอแล้ว

เลขานุการ : ๓ องค์กรคงไม่ได้ครับ กกต. ต้องไปครับถ้ามีการรัฐประหาร เพราะไม่มีการเลือกตั้งครับ ศาลรัฐธรรมนูญก็ต้องไปครับโดยธรรมชาติของเรื่อง ป.ป.ช. ก็ต้องไป แต่ ป.ป.ป. อาจจะไม่อยู่ เพราะว่าการตรวจสอบนักการเมืองมันไม่มีโดยสภาพ ผมถึงเรียนว่าถ้า Debate องค์กรนี้มันจะ Debate ได้เยอะนะครับว่าจะตัดองค์กรไหนทิ้ง ความจริงเราคงองค์กรทั้งหมดไว้แค่นั้นเอง เพียงเราอยากให้ศาลรัฐธรรมนูญมี พ.ร.บ. ของตัวเองเท่านั้นเองที่เราพูดกันนี้ ฝ่ายเลขานุการก็ไม่ได้ไปเต็มอะไรนะครับ เพียงแต่เต็มว่า มี พ.ร.บ. วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญเท่านั้นเอง

นายพิสิฐ ลีธรรม : คือเราน่าจะตั้งหลักว่าเขาจะไปหรือไม่ไปอยู่ที่ตัวผู้ปฏิบัติ จะส่งอย่างไรก็ส่งได้อยู่แล้วในอนาคต แต่ปัจจุบันนี้เราอย่าไปตั้งเงื่อนไขให้องค์กรเหล่านี้ต้องถูกลากโยงไปด้วย ทั้ง ๙ องค์กร เราน่าจะปลดตรงนี้ออกไปเสียแล้วก็ให้เขาอยู่ได้ ส่วนเขาจะอยู่หรือจะไป อนาคตจะเป็นเหตุการณ์ที่ผู้ที่อยู่ตรงนี้ต้องตัดสินใจเอาเองว่าจะลากไปด้วยหรือเปล่า

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

พหุมติ ๓๓/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ประธาน : เชิญท่านนครินทร์ ครับ

รองศาสตราจารย์นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ : ท่านประธานครับ ผม นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ ผมเข้าใจว่าคุณค่าของการมีบทบัญญัติเรื่อง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญ ผมคิดเร็ว ๆ สัก ๒ - ๓ เรื่อง คุณค่าประการที่ ๑ อันนี้เป็นแนวคิดใหม่ใช่ไหมครับ ซึ่งมันเริ่มมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ แล้วก็ ปี ๒๕๔๐ ก็ไม่ได้เป็นหมวดหมู่แบบนี้ แต่ครั้งนี้เป็นหมวดหมู่ชัดเจน ชัดเจนมากเลย เรียงแบบไม่ต้องตีความ เลยมันเรียง ๑ ๒ ๓ ถึง ๙ ผมเข้าใจว่าเมื่อแนวคิดนี้เป็นแนวคิดใหม่ มันจะเป็นแนวทางให้เกิดการพัฒนา เรื่องนี้ต่อไปในอนาคต ผมว่าอันนี้เป็นคุณค่าที่ ๑ นะครับ นักเรียนทางด้านนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ก็คงจะต้อง มานั่งคิดอธิบายเรื่องนี้ต่อไป

คุณค่าประการที่ ๒ คือเรื่องของการออก การตรากฎหมายซึ่งท่านรองเลขานุการอธิบาย แล้วว่ากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญนั้นมีวิธีการ หลักการตราเป็นพิเศษซึ่งต่างจากกฎหมายโดยทั่วไป เพราะฉะนั้นมันก็ต้องมีบทบัญญัติไว้ในเรื่องการตรา อันนี้เป็นการเฉพาะ

คุณค่าประการที่ ๓ ที่ผมยังคิดว่าสำคัญ แต่ความจริงเราได้ยกเลิกไปแล้วนะครับ ความจริงถ้ามองในเชิงของศักดิ์ของกฎหมาย กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญมันสูงกว่ากฎหมายปกติโดยทั่วไป แต่เราได้พิจารณาข้ามไปแล้วว่า การขัดกันทางกฎหมายเรายอมให้ขัดแต่เฉพาะรัฐธรรมนูญเรื่องเดียว ใจใหม่ครับ ขัดประกอบรัฐธรรมนูญเราไม่เอาเราลบส่วนนั้นไปแล้ว ผมคิดว่าก็เหลือแต่คุณค่า ๒ เรื่อง ๑. ก็คือเป็นแนวทางให้เกิดการพัฒนาเรื่องนี้ต่อไปในอนาคต กับเรื่องของการตราเท่านั้นเอง ที่ผมยังเห็นว่ามีคุณค่าอยู่ที่ยังคงหมวดเรื่องของ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญไว้ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนี้จริง ในใจของผมมันน้อย ดีกว่า อย่ามีมากครับ คือให้มีจำนวนน้อย กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญถ้ามีคุณค่าแต่เพียง ๒ เรื่อง ก็ให้มีไว้ในจำนวนที่น้อยดีกว่าที่จะมีจำนวนมากครับ

ประธาน : นี่เรากำลังพูดถึงปฏิวัติอีกคนหนึ่งหรือครับ ผมยังงง ๆ อยู่ครับ เชิญท่าน ประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ท่านประธานครับ คือประเด็นนี้เป็นประเด็นหลักอันหนึ่งนะครับว่าจะมีบทบัญญัติเรื่องพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญไว้โดยเฉพาะอย่างนี้ไหม เพราะดูแล้ว ความจำเป็นปี ๒๕๔๐ ก็ไม่มีนะครับ แล้วมันก็ไม่ได้มีความแตกต่างอะไรกัน เพียงแต่ว่าในการตีความทาง นักวิทยาศาสตร์ก็ต้องฟังระลึกเอาไว้ว่า ถ้าหากว่ากฎหมายพระราชบัญญัติธรรมดาขัดต่อกฎหมายประกอบ รัฐธรรมนูญ ต้องถือว่ากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเหมือนกับเป็นกฎหมายหลักในเรื่องนั้น จะต้องยึดถือ การตีความเรื่องนั้น แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญในลักษณะอย่างนี้นะครับ สั้นเปลืองเสียไป ๓ มาตรา ๔ มาตราเปล่า ๆ นะครับ ผมคิดว่าน่าจะตัดออกไป

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

หทัยกาญจน์ ๓๓/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายอัคร จารุจินดา : คือประเด็นอยู่ที่ว่าตัดออกไปของท่านอาจารย์ประพันธ์นั้น หมายความว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้จะไม่มีความหมายประกอบรัฐธรรมนูญ หรือยังมีแต่ตามของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ซึ่งเขียนพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญกับพระราชบัญญัติธรรมดาเหมือนกันหมด ทุกประการ เพียงแต่ว่าชื่อเท่านั้นที่ต่างกัน ซึ่งที่ผ่านมามีการถกเถียงกันอยู่เสมอว่าแล้วทำไมใช้ชื่อ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ในเมื่อทุกอย่างเหมือนกันหมด

นายประพันธ์ นัยโกวิท : จะเห็นว่าอันนี้จะไปพร้อมกับรัฐธรรมนูญเท่านั้นละครับ

เลขานุการ : ความจริงอย่างนี้ครับ ประเด็นเรื่องกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ใน ต่างประเทศที่มีกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเพราะต้องการบอกว่า กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญคือ กฎหมายที่ภาษาอังกฤษเรียก Organic law เมื่อรัฐธรรมนูญร่างองค์การตามรัฐธรรมนูญขึ้น รัฐธรรมนูญ ก็ต้องพยายามเขียนรายละเอียดให้น้อย แล้วไปเขียนรายละเอียดในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ แล้วก็ ต้องการให้แก้ไขยาก ถ้ามว่าทำไมต้องการให้แก้ไขยาก คำตอบคือ เพราะถ้าแก้ไขง่ายฝ่ายรัฐบาลซึ่ง คุมเสียงข้างมากในสภาก็จะไปแก้ไขกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งเนื้อหาใกล้ชิดกับรัฐธรรมนูญตาม ความต้องการของตัวเอง เขาจึงเขียนให้ยาก เพื่อให้แก้ไขได้ยากไว้ด้วย คือต้องการปกป้องคุ้มครองหลักการ ที่สำคัญที่อยู่ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเท่านั้น จะขออนุญาตคงไว้ตามเดิมมาตรานี้ก่อนได้ไหมครับ ไม่ได้เพิ่มอะไรใหม่ครับ อย่างที่ผมเรียนนะครับ แต่ว่าเรื่องที่ท่านพิสิฐเสนอ เดี่ยวเราไปดูนะครับว่าจะทำ อย่างไร ผมยังคิดไม่ออกนะครับว่าจะทำอย่างไร แต่ยังคงคิดว่า Logic มันเหมือนกันนะครับ ก็คือว่าฝ่ายหนึ่ง เห็นว่าให้คนรัฐประหารเขาไปคิดเองว่าจะล้มอะไร อีกฝ่ายหนึ่งบอกให้มันล้มไปแล้วคณะรัฐประหารก็มาคิด ว่าจะเอาอะไรอยู่ คือ Logic มันอันเดียวกัน วิธีคิดนะครับ เพียงแต่ว่าถ้าคุย Debate ที่ละองค์กร ผมคิดว่า ต้อง Debate หมดนะครับว่าใครอยู่ใครไป มันจะลงรายละเอียดมาก จะขออนุญาตคงไว้แบบนี้ตาม รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ แล้วก็เพิ่มวิพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญขึ้นมาใน (๕) ตามที่ได้หารือกันไว้แค่นั้นเอง ท่านไพฑูริย์ เชิญ

คณะกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญ

พรเทพี ๓๔/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ : ขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ เท่าที่ดูในส่วนนี้ที่มีปรากฏ มาตรา ๑๔๔ ถึง มาตรา ๑๔๗ นั้นมันจะมีหลักการอยู่อันหนึ่งที่ต่างจากพระราชบัญญัติธรรมดาก็คือว่า เมื่อสภาผู้แทนราษฎรไม่ให้ความเห็นชอบนะครับ มันจะทำให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ยังไม่ตกไป เมื่อคณะรัฐมนตรีเสนอเข้ามาใหม่ ตรงจุดนั้นมันเป็นหลักความแตกต่างของปี ๒๕๔๐ ในพระราชบัญญัติธรรมดา กับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญในสาระสำคัญ ก็คือว่าไม่ใช่ใช้เสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรปฏิเสธแล้วมันตกไปครับ มันจะยังไม่ตก คณะรัฐมนตรีก็เสนอเข้ามาใหม่ได้ มันก็คือทำให้การเสนอในเรื่องนี้มันผ่านได้ง่าย แล้วมันตกได้ยากนะครับ ซึ่งในปี ๒๕๔๐ ปรากฏในมาตรา ๑๗๓ ที่ว่า ร่างพระราชบัญญัติที่คณะรัฐมนตรีระบุไว้ในนโยบายที่แถลงต่อรัฐสภาที่จำเป็นต่อการบริหารราชการแผ่นดินนี้ ตรงนั้นก็ไม่ต้องครับ ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญมันมีอยู่ในจุดนี้ด้วยครับ

เลขานุการ : ท่านหมายถึงว่าให้เพิ่มเข้ามาใช่ไหม ให้เพิ่มเข้ามาตรงนี้ด้วย เดี่ยวไปดูตอนลงเนื้อ ผมอ่านมาตรา ๑๔๔ ได้ใหม่ครับ ไปมาตรา ๑๔๕ ครับ ฝ่ายเลขานุการ มาตรา ๑๔๕ มาตรา ๑๔๖ มาตรา ๑๔๗ เราไปทั้ง ๓ มาตราได้ใหม่ครับ จะได้ Debate กันเลย เพราะมันเป็นเซ็คเดียวกันนะครับ

นายอิศพร จารุจินดา :

มาตรา ๑๔๕ ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญจะเสนอได้ก็แต่โดย

(๑) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภามีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา หรือ

(๒) ศาลรัฐธรรมนูญ ศาลฎีกา หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้น

มาตรา ๑๔๖ การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาให้กระทำเป็นสามวาระ ดังต่อไปนี้

(๑) การออกเสียงลงคะแนนในวาระที่หนึ่งขึ้นรับหลักการ และในวาระที่สองการพิจารณาเรียงลำดับมาตรา ให้ถือเสียงข้างมากของแต่ละสภา

(๒) การออกเสียงลงคะแนนในวาระที่สาม ต้องมีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยในการที่จะให้ออกใช้เป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของแต่ละสภา

คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญ

พรเทพ ๓๔/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ให้นำความในหมวด ๖ ส่วนที่ ๗ การตราพระราชบัญญัติมาใช้บังคับกับการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔๗ เมื่อรัฐสภาให้ความเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
แล้ว ก่อนนำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อทรงลงพระปรมาภิไธย ให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา
ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญซึ่งต้องกระทำไปแล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่วินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้ข้อความที่ขัดหรือแย้งนั้นเป็นอันตกไป ในกรณีที่วินิจฉัยว่า
ข้อความดังกล่าวเป็นสาระสำคัญหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตาม
บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ให้ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้นเป็นอันตกไป

เลขานุการ : คือมาตรา ๑๔๕ มาตรา ๑๔๖ มาตรา ๑๔๗ นี้ คือความพยายามที่จะทำ
ให้การแก้ไขกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญทำได้ยากกว่ากฎหมายธรรมดาจนกระทั่ง ก็ทำ ๓ วิธี

วิธีที่ ๑ ก็คือ กำหนดจำนวนคนเสนอ ในมาตรา ๑๔๕ นะครับ ถ้าปกติ ส.ส. จะเสนอ
กฎหมายนี้ ๑ บวก ๒๐ อันนี้ต้องหนึ่งในห้าของ ส.ส. ซึ่งจำนวนมากกว่า

วิธีที่ ๒ ก็คือ ในมาตรา ๑๔๖ การจะผ่านมติเพื่อแก้ไขได้นี้ต้องใช้เสียงข้างมากกึ่งหนึ่งของ
จำนวนเต็มของสภา ไม่ใช่กึ่งหนึ่งของผู้มาประชุม

วิธีที่ ๓ ก็คือ ตามมาตรา ๑๔๗ ต้องส่งศาลรัฐธรรมนูญตรวจสอบก่อนประกาศใช้ เป็น
๓ วิธีการใหญ่ ๆ ที่ในต่างประเทศใช้นะครับ ก็ลองทดลองเขียนออกมาครับ ถ้าไม่มีผมผ่านนะครับ
ไปมาตรา ๑๔๘ ครับ

มาตรา ๑๔๘ ไม่ได้แก้อะไรเลย ผมขออนุญาตไปทั้งหมดเลยครับ ท่านติดใจมาตราไหน
หรือเปล่าครับ มาตรา ๑๔๘ ไปจนถึงมาตรา ๑๖๑

ประธาน : เชิญท่านนุรักษ์ครับ

นายนุรักษ์ มาประณีต : ผมมีข้อเสนอหนึ่งนะครับ คือปกติร่างพระราชบัญญัติใด
ที่จะเสนอต่อสภานั้นะครับ ถ้าโดยทั่ว ๆ ไปแล้วนี้ ประชาชนทั่วไปแม้แต่ผมเองก็จะไม่ทราบรายละเอียด
ในกฎหมายแต่ละฉบับที่เสนอเข้าสู่สภานะครับ -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ

อุทัยวรรณ ๓๕/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เป็นไปได้ไหมครับที่ว่าหากก่อนที่จะเสนอ ไม่ว่าจะตามมาตรา ๑๔๙ จะเสนอกฎหมายใดเข้าสภานี้เนะครับ จะต้องให้ประกาศหนังสือพิมพ์ให้ประชาชนทราบไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และให้ประชาชนมีสิทธิคัดค้านโดยผ่านผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาก่อนสิบห้าวัน แล้วให้เสนอให้สภาผู้แทนราษฎรทราบ ทั้งนี้เพราะว่าจะได้ให้ประชาชนทั่ว ๆ ไปทราบว่าจะมีกฎหมายใดเสนอเข้าสู่สภาบ้าง แล้วก็ประชาชนก็จะมีส่วนร่วมในการออกกฎหมายด้วยว่ากฎหมายใดที่จะเข้าสู่สภา มีการตรวจสอบว่าฝ่ายบริหารจะเสนอกฎหมายอะไรเข้าสู่สภา เมื่อมีการประกาศหนังสือพิมพ์แล้ว ประชาชนทั่วไปก็จะได้ทราบว่ามีการกฎหมายใดเข้าไปบ้าง และก็ถ้าจะคัดค้านอย่างไรก็ให้คัดค้าน การที่จะให้ประชาชนทราบได้ดี ก็คือลงประกาศหนังสือพิมพ์ประชาชนทั่วไป ทั่วประเทศก็จะได้ทราบ หนังสือพิมพ์ในที่นี้ผมก็มีความเห็นว่าควรจะเป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดขายอันดับ ๑ ถึง ๗ แล้วก็ลง ๓ ฉบับ ฉบับใดก็ได้ แล้วก็ลงไม่น้อยกว่า ๓ ฉบับ ให้ประชาชนทราบ ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่เรายังได้ทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบกฎหมาย ดีกว่าที่จะให้ประชาชนบางกลุ่มทราบ และก็มาประท้วงที่หน้าสภา ถ้าการประกาศกฎหมายทุกฉบับที่จะเข้าสู่สภาให้ประชาชนทราบก่อนก็น่าจะดีขึ้น นี่ก็เป็นข้อเสนอว่าจะสามารถใส่เข้าไปได้หรือไม่ อย่างไร ขอบคุณครับ

เลขานุการ : น่าจะเป็นข้อเสนอที่ดีเนะครับ เพียงแต่ว่ามีปัญหาทางปฏิบัติเล็กน้อย แค่นั้นเอง คือ ๑. ท่านหมายถึงตีพิมพ์ทั้งฉบับใช่ไหมครับ ร่างทั้งหมดเลยเนะครับลงหนังสือพิมพ์ และก็ ๒. คือกำหนดเวลา ๓๐ วันด้วย เวลาคงลำบากครับท่าน ลงเว็บไซต์ได้ไหม คือหลักก็คือให้เปิดเผยสู่ประชาชน หลักคือให้เปิดเผยสู่ประชาชน คือไม่ใช่ว่าเขาเป็นมุขมิบ ๆ แล้วมาเข้าสู่สภา แต่ว่ารายละเอียดให้เขาไปกำหนดว่าจะใช้วิธีไหน แต่หลักนี้ให้เปิดเผยสู่ประชาชน หมายความว่า ส.ส. รู้ว่ากฎหมายนี้เข้าสู่สภา ประชาชนรู้ด้วย เอาหลักนี้ได้ไหมครับ

นายอัคร จารุจินดา : คือให้เป็นหน้าที่ของสภา

เลขานุการ : ให้เป็นหน้าที่สภาที่ต้องเปิดเผยสู่ประชาชนว่ามีร่างกฎหมายอย่างไรเข้าสู่สภาด้วย ดิเนะครับอันนี้ ขออนุญาตท่านประธาน ท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ ผมขออนุญาตที่จะเสนอให้มีการเติมคำสัก ๒ ทีเนะครับ ใน (๑) มีการพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับภาษีหรืออากร ถ้าเกิดมีการยกเลิกหรือลดเปลี่ยนแปลงเงื่อนไข ผ่อนปรน จริง ๆ ไม่ทราบตรงนี้จะเพิ่มคำว่า การเงิน ไปด้วย มันจะทำให้เกิดความกว้างขวางขึ้นไหมครับ คือนอกจากภาษีอากรแล้วก็มีเรื่องการเงิน คือถ้าเกิดมีใครก็ตามที่จะเสนอกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องการเงินโดยตรง ผมยังไม่เห็น (๑) ถึง (๔) ที่จะคลุมตรงนี้ได้ ยกตัวอย่างเช่น การที่จะเสนอขึ้นเงินเดือนตัวเอง องค์กรตัวเอง ถ้าเกิดเสนอเข้ามามันเป็นเรื่องการเงิน อย่างนี้เป็นต้นเนะครับ ผมคิดว่า (๑) น่าจะขยายความไปได้

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

อุทัยวรรณ ๓๕/๒

ประเด็นที่ ๒ (๓) มีการพูดถึงการกู้เงิน การค้าประกัน การใช้เงินกู้ แต่ทุกวันนี้มันจะมี กลวิธีการบางอย่าง อย่างเช่น เรื่องการนำเอาหลักทรัพย์ของรัฐไปผูกพัน อย่างกรณีของกองทุนวายุภักษ์ ก็คือเอาหุ้นที่รัฐบาลถือนี้เอาไปผูกพันกับบุคคลภายนอกโดยที่ไม่มีกฎหมายรองรับ ตรงนี้ผมคิดว่า ไม่น่าจะถูกต้อง เพราะฉะนั้นตรงนี้น่าจะมีการเขียนดักเอาไว้จะครับ การกู้เงิน การค้าประกัน หรือการ ผูกพันหลักทรัพย์ หรือทรัพย์สินของรัฐ น่าจะเป็นอีกส่วนหนึ่งที่น่าจะอยู่ในข่ายที่ว่าต้องให้รัฐบาลได้ดูแล ตรงนี้ด้วย

นายอัชพร จารุจินดา : ขออนุญาตท่านประธาน เรียนท่านอาจารย์อีกนิดหนึ่งครับว่า ที่เดิมใน (๑) คำว่า การเงิน นั้น คืออันนี้กำลังอธิบายความหมายของคำว่า การเงิน อยู่แล้ว ร่างพระราชบัญญัติการเงินคืออะไร และถ้าในส่วนที่อธิบายเขียนเรื่องการเงินอีกก็จะยิ่งเข้าใจยาก ถ้าจะมีคำอะไรที่จะสื่อออกไปทางอื่น ส่วนอันที่ ๒ (๓) ท่านอาจารย์จะให้เดิมการกู้เงิน การค้าประกัน หรือการใช้เงินกู้

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

ปิยาพัชร ๓๖/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : การผูกพันหลักทรัพย์ หรือทรัพย์สินของรัฐ คือทุกวันนี้แทนที่จะเอาตัวรัฐบาลไปค้ำประกัน ซึ่งต้องอยู่ในขั้นตอนของกฎหมายนี่นะครับ ท่านก็ไม่ทำแล้ว ก็ใช้วิธีการเอาทรัพย์สินอื่น ๆ อย่างเช่น หลักทรัพย์ที่รัฐบาลถืออยู่ไปจำนำกับเขา โดยตั้งกองทุนวายุภักษ์ เป็นต้น แล้วก็ไม่มีกฎหมายรองรับ ซึ่งตรงนี้ผมคิดว่ามันไม่ถูกต้อง ควรจะต้องมีการปรับเป็น พ.ร.บ. ทางด้านนี้ขึ้นมา

นายอัคร จารุจินดา : คงจะเต็มเรื่องการผูกพันหลักทรัพย์ หรือทรัพย์สินของรัฐ ลงไปใน (๓) คงได้นะครับ ว่าถือว่าเป็นกฎหมายการเงินประเภทหนึ่งเพื่อไม่ให้ได้แย้งกัน ส่วนเรื่องการเงินอื่น ๆ นั้นเรียนหรือท่านอาจารย์ว่า มันมี (๒) เรื่องเกี่ยวกับการจ่ายเงินแผ่นดิน เพราะฉะนั้นอะไรที่มีการจ่ายเงินแผ่นดินทุกประเภทก็จะถือว่าเป็นกฎหมายการเงินอยู่แล้วในตัว แม้กระทั่งการขึ้นเงินเดือน มันก็ต้องจ่ายเงินแผ่นดิน มันจะตีความได้คลุมอย่างที่ท่านอาจารย์ต้องการ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ที่นี้ข้อโต้แย้งเขา ก็คือว่ามันอาจจะยังไม่ได้จ่าย คือเป็นแค่การไปสร้างอะไรขึ้นมาที่มันมีผลทางด้านอนาคต

นายอัคร จารุจินดา : คือตามปกติถ้าเสนอร่างกฎหมาย แล้วก็มามีบทบัญญัติส่วนหนึ่งส่วนใดที่จะพูดถึง จะต้องมีการจ่ายเงินของแผ่นดินในอนาคต เราจะถือว่าเป็นกฎหมายการเงินเสมอที่ผ่านมาก็ถืออย่างนั้นครับผม

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : เจตนาผมเอาไว้ เขียนให้ชัด

นายอัคร จารุจินดา : เรียนถามท่านอาจารย์นิติพันธุ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : ท่านประธานครับ ผม นิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย ครับ จริง ๆ ในสิ่งที่ท่านอาจารย์พิสิฐได้พูดถึงในเรื่อง (๓) นั้น อาจจะเป็นเรื่องของกรก่องหนี้โดยมีทรัพย์สินของรัฐผูกพัน คืออาจจะไม่ใช่เป็นเรื่องของการกู้เงินอย่างเดียว แต่ว่าอาจจะเป็นเรื่องกรก่องพันธะในรูปแบบอื่น ๆ ได้ คือนอกเหนือจากการกู้เงิน

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ต้องป้องกันไหมครับ อาจจะไม่ใช้ก่องหนี้ คือเอาทรัพย์สินของรัฐไปผูกพัน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : มันเป็นการก่องพันธะ คือมันมี Bonding ทรัพย์สินในการที่จะไปชำระหนี้อะไรบางอย่าง หรือไปใช้พันธะทางการเงินบางอย่าง

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ที่ท่านผู้ช่วยเลขฯ ได้เสนอก็น่าจะเหมาะสมแล้ว

นายอัคร จารุจินดา : รวมถึงการก่องหนี้ด้วย และอาจจะรวมถึงกรณีอื่นที่มีการผูกพันหลักทรัพย์ ถ้าไม่มีท่านกรรมการมีความเห็นเป็นอย่างอื่นจะขออนุญาตข้ามไปส่วนที่ ๔ เรื่องการควบคุมการตรากฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ขออนุญาตเรียนว่าส่วนที่ ๔

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

ปิยาพัชร ๓๖/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

การควบคุมการตรากฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น ในมาตรา ๑๖๒ กับมาตรา ๑๖๓ นั้น เป็นไปตามรัฐธรรมนูญปัจจุบันครับ คือมีการเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ ท่านอาจารย์พิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลีธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายพิสิฐ ลีธรรม ครับ ก่อนที่จะไปส่วนที่ ๔ นี้ครับ ผมขออนุญาตให้ท่านได้ดูส่วนที่ ๗ นะครับ ส่วนที่ ๗ บางที่ อย่างเช่น มาตรา ๑๕๒ เขียนไว้เพียงวรรคเดียวสั้น ๆ ผมคิดว่าอันนี้น่าจะไปอยู่ที่อื่นได้ครับ แล้วก็ในมาตรา ๑๕๕ กับมาตรา ๑๕๖ ผมขออภิปรายสักเล็กน้อยนะครับ ขอเวลาเล็กน้อยที่จะชี้ให้ท่านได้เห็น เกิดท่านจะได้มีข้อสังเกต ข้อชี้แจงได้ ในมาตรา ๑๕๖ มีเรื่องที่ว่า ถ้าเกิด พ.ร.บ. นั้น วุฒิสภาไม่เห็นด้วย ก็ให้รออยู่ ร้อยแปดสิบวัน นับแต่วุฒิสภาส่ง พ.ร.บ. นั้นคืนมา ที่นี้ประเด็นก็คือว่าถ้าเกิดวุฒิสภาใช้วิธีการไม่ส่ง ก็คือไม่เห็นด้วยกับกฎหมายนั้น แล้วก็สภาร่างรัฐธรรมนูญส่งมาแล้ว ท่านก็นั่งแชเอาไว้ แล้วท่านก็ไม่ส่งนี้ แล้วจะเกิดอะไรขึ้น เพราะว่าตรงนี้เราเขียนว่า นับแต่วันที่วุฒิสภาส่ง ไซ้ใหม่ครับ ถ้าไม่เห็นด้วยวุฒิสภาให้ส่ง แต่ถ้าเกิดท่านใช้วิธีการไม่ส่ง สิ่งที่เกิดขึ้นในมาตรา ๑๕๕ (๒) บอกว่า ถ้าไม่เห็นชอบกับสภาผู้แทนราษฎร ให้ยับยั้งร่าง พ.ร.บ. เอาไว้ก่อน และส่งร่าง พ.ร.บ. คืนมายังสภาผู้แทนราษฎร -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐

ภาวดี ๓๗/๑

แล้วในมาตรา ๑๕๖ ก็บอกว่า ให้สภาผู้แทนราษฎรมีสภานิติบัญญัติที่จะยกขึ้นมาได้หลังจากที่วุฒิสภาส่งมาแล้ว ร้อยแปดสิบวัน นั่นคือขั้นตอนใช่ไหมครับ ที่นี้ถ้าเกิดวุฒิสภาท่านไม่เห็นด้วย แล้วท่านก็ไม่ส่งจะเกิดอะไรขึ้น ผมอยากจะขอตั้งเป็นประเด็นถามทางกฤษฎีกาครับ

นายอัชพร จารุจินดา : เพราะฉะนั้นมันจะย้อนกลับไป มาตรา ๑๕๔ ครับ คือว่าวุฒิสภา นั้นพิจารณาไม่เสร็จ พอพิจารณาไม่เสร็จก็ถือว่าวุฒิสภาให้ความเห็นชอบไปแล้วร่างพระราชบัญญัติ นั้นก็นำขึ้นทูลเกล้าฯ ไปได้เลยครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ในวรรคที่เท่าไรครับ คือวุฒิสภาเขาไม่ได้บอกว่าไม่เสร็จ แต่ว่าเขาไม่เห็นชอบ แล้วเขาก็มีมติไม่เห็นชอบแล้ว เขาเสร็จแล้ว เพียงแต่ว่าเขาไม่ส่งมาให้สภาผู้แทนราษฎร คืออย่างนี้ต่างหาก

นายอัชพร จารุจินดา : คือถ้าดูในมาตรา ๑๕๔ วรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม ถ้าครบ กำหนดเวลาแล้ววุฒิสภาไม่ส่งร่างคืน จะถือว่าวุฒิสภายังพิจารณาไม่เสร็จ ถึงแม้วุฒิสภาจะบอกตัวเอง หรือบอกใครต่อใครว่าพิจารณาเสร็จแล้ว แต่ถ้าครบไต่ที่ยังไม่ส่งมาภายในเวลา ก็จะถือว่าไม่เสร็จ แล้วก็ถือว่าวุฒิสภาให้ความเห็นชอบ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : ท่านเขียน Wording ให้ชัดอย่างที่ท่านพูดได้ไหมครับ ใน มาตรา ๑๕๔ เพราะว่าถ้าอ่านตามมาตรา ๑๕๕ กับมาตรา ๑๕๖ แล้วตรงนี้มีมันมีไว้ได้ไว้ของวุฒิสภาอยู่ ก็คือไม่ส่ง เพราะที่เขียนรับไว้ตรงนี่คือให้ส่ง แล้วหลังจากนั้นอีก ๑๔๐ วันก็มีสิทธิเอามาดูใหม่ได้

นายอัชพร จารุจินดา : ผมจะขออนุญาตรับไปดูถ้อยคำให้ชัดอีกทีหนึ่ง

ประธาน : ท่านไพบุลย์ครับ

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม ไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ ตามที่ท่านพิสิฐได้กรุณาเสนอ ขออนุญาตเอ่ยนามนะครับ ตรงจุดนั้นยังเขียนได้อีกใน ลักษณะหนึ่งในข้อบังคับการประชุม ซึ่งเป็นเรื่องของการตราพระราชบัญญัติ ก็เป็นเรื่องของสภาว่า พิจารณาเสร็จแล้วต้องคืนไปอย่างไร ภายในกี่วัน ซึ่งไปกำหนดในข้อบังคับ วุฒิสภาจะไปทำผิดข้อบังคับ ก็ยอมไม่ได้ครับ อันนั้นเป็นประเด็นหนึ่ง

คราวนี้ในส่วนที่ ๔ ที่ท่านเลขานุการนำเสนอในชื่อส่วน การควบคุมการตรากฎหมายที่ขัด ต่อรัฐธรรมนูญ ผมคิดว่าถ้าดูในตัวเนื้อหาเกี่ยวกับตัวมาตรา ๖ มีคำว่า แย้ง ที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จะได้ ครบถ้วนครับ ก็คือการควบคุมการตรากฎหมายที่ขัด ขอเดิมนะครับ หรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ ครบถ้วนและสอดคล้องกับมาตรา ๖

อีกประเด็นหนึ่งครับ ในกรณีที่เคยเกิดปัญหา กรณีที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบร่าง พระราชบัญญัติแล้ว แล้วเป็นการชิงกันครับ ฝ่ายค้านก็ชิงที่จะเสนอศาลรัฐธรรมนูญ แต่ฝ่ายบริหารก็ชิงที่จะ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ภาวดี ๓๗/๒

นำขึ้นทูลเกล้าฯ อย่างนี้ครับ ในจุดที่เคยเกิดปัญหาในชุดของการบริหารราชการแผ่นดินเมื่อคราวที่แล้ว ตรงจุดนั้นก็จะมีกำหนดเวลาสักเล็กน้อยว่าหลังเห็นชอบ ๓ วัน ถ้าไม่ใช่เป็นเรื่องสำคัญ ตรงจุดนั้นจะมีกำหนดเวลาได้ไหม ก็คือว่าพรรคฝ่ายค้านเขาจะเข้าชื่อเสนอศาลเพื่อไปดูความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เสียก่อน ก่อนที่ฝ่ายบริหารจะขึงนำขึ้นทูลเกล้าฯ เพราะเคยมีกรณีอย่างนี้เกิดขึ้น มันเป็นปัญหาในเชิงของการที่จะนำเข้าสู่ศาล แล้วปรากฏว่าเรื่องนี้ไม่ได้เข้าสู่ศาล เพราะนำขึ้นทูลเกล้าฯ ไปแล้วนะครับ แล้วต่อมาทางสภาผู้แทนราษฎรเองก็ได้มีการวางในเรื่องของหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ว่า หลังจากเห็นชอบ ๓ วัน สมาชิกท่านใดเห็นว่ามันน่าจะขัดหรือแย้งให้เข้าชื่อไปต่อประธานสภา ท่านประธานจะยังไม่ส่งไปยังฝ่ายบริหาร ตรงจุดนั้นผมยังไม่ทราบว่าจะแก้ไขโดยการบริหาร หรือจะวางด้วยบทตรงจุดนั้นะครับ แต่ถ้าวางมันก็เป็นปัญหาอยู่เหมือนกันว่า ถ้าร่างพระราชบัญญัตินั้นต้องการจะประกาศใช้โดยเร็ว ระยะเวลาตรงจุดนั้นมันก็น่าคิดเหมือนว่าจะซ้ำไปไหม ผมฝากเป็นประเด็นหนึ่งครับ ขอบพระคุณครับ

นายอัชพร จารุจินดา : จะอยู่ในข้อบังคับจะดีกว่า แต่ว่าเขียนเป็นเจตนารมณ์ไว้เพื่อจะแสดงให้เห็น

ถ้าอย่างนั้นขออนุญาตต่อไป ส่วนที่ ๘ เรื่องการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ตรงนี้ ใน มาตรา ๑๖๔ มาตรา ๑๖๕ มาตรา ๑๖๖ และมาตรา ๑๖๗ นั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับการขอเปิดอภิปรายทั่วไปซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญปัจจุบันครับ ที่เพิ่มเข้ามาคือ มาตรา ๑๖๘ จะขออนุญาตอ่านเฉพาะใน มาตรา ๑๖๘ ที่เพิ่มเข้ามาใหม่

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

มาตรา ๑๖๘ ในกรณีที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีได้อยู่ในพรรคการเมืองในสภาผู้แทนราษฎรที่สมาชิกในสังกัดของพรรคนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีมีจำนวนไม่ถึงเกณฑ์เสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปตามมาตรา ๑๖๖ หรือมาตรา ๑๖๗ ให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าวเท่าที่มีอยู่ มีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเป็นรายบุคคลได้ เมื่อคณะรัฐมนตรีได้บริหารราชการแผ่นดินมาเกินกว่าหนึ่งปีแล้ว

อันนี้แก้ไขในมาตรา ๑๖๖ กับมาตรา ๑๖๗ ซึ่งต้องมีจำนวนคะแนนเสียงที่จะเข้าชื่อขอเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ

ประธาน : ท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการนโยบายสุดท้ายที่ว่า เมื่อคณะรัฐมนตรีได้บริหารราชการแผ่นดินมาเกินกว่าหนึ่งปีแล้ว ในที่ประชุมอนุกรรมการ กรอบที่ ๒ เคยพูดเหมือนกันว่าให้ผ่านมาสักครึ่งหนึ่งก็เปิดโอกาสให้อภิปรายได้หนึ่ง เพราะว่าจะคะแนนเสียงเขาไม่พอใช่ไหม ที่นี้มาเขียนหนึ่งปี มันจะสั้นไปหรือเปล่า รู้สึกที่ประชุมในกรอบที่ ๒ จะพูดหมายความว่าเขาทำงานสักครึ่งหนึ่งแล้วนี่นะครับ ครึ่งหนึ่งคือ ๒ ปีก็เปิดโอกาสให้ครึ่งหนึ่ง อันนี้เขียนหนึ่งปี ไม่ทราบว่าจะตรงกับที่กรอบที่ ๒ เสนอหรือเปล่า อันนี้เป็นประเด็นแรกนะครับ

แล้วที่นี้ถ้าเปิดให้อภิปรายนี้ ให้อภิปรายได้กี่ครั้ง เพราะว่าอันนี้ถ้าเขาบริหาร ๕ ปี หมายความว่าต่อไปก็เปิดได้อีกปีละครั้ง ๆ ใช่ไหม หรือว่าให้หนึ่งเดียวเท่านั้น

นายอัชพร จารุจินดา : ขออนุญาตท่านประธานครับหนึ่งปีคงเกิดขึ้นเนื่องจากการพอเอาเรื่องเข้ามาพูดกันในชั้นกรรมาธิการนี้ก็มีข้อเสนอความเห็นครับ ที่นี้ก็สุดแล้วแต่ว่าทางคณะกรรมการจะเห็นอย่างไร

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ตัวอย่างนั้นผมว่าเสนอสัก ๒ ปีดีไหมครับ เพราะว่าอันนี้ปกติเขาอภิปรายไม่ได้ใช่ไหมครับ เพราะว่าประชาชนเลือก ส.ส. มา แล้วก็เสียงเขาไม่พอ แต่อย่างไรก็ตามเพื่อให้มีการตรวจสอบได้นี่นะครับ ก็เปิดโอกาสว่าหากรัฐบาลเขาบริหารมาสักครึ่งหนึ่ง ถ้าเสียงไม่พอก็ให้โอกาสได้อภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีได้นะครับ ไม่อย่างนั้นถ้าหนึ่งปีมันจะสั้นไปไหมครับ ผมคิดว่าน่าจะสักสองปีให้เขาบริหารได้ครึ่งหนึ่ง เพราะเสียงคุณไม่พอเอง ประชาชนเลือกคุณมาแค่นั้น

นายอัชพร จารุจินดา : แล้วแต่ท่านกรรมาธิการครับ

ประธาน : เชิญท่านวิทยากรครับ

นายวิทยา งานทวี : ขอบคุณท่านประธานครับ ผมเห็นด้วยกับที่ท่านประพันธ์เสนอแนะครับ ผมคิดว่าการก็ควรเป็น ๒ ปี เพราะว่าถ้าตามปกติแล้วก็มีสิทธิทำได้ตามแต่ละปีอยู่แล้ว แต่ถ้าเนื่องจากเสียงไม่พอก็เป็นสิทธิ แต่ว่าควรจะดูให้เขามีโอกาสได้ทำงานไปก่อนสักระยะหนึ่ง ก็ควรจะเป็น ๒ ปีครับ

คณะกรรมการข้าราชการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เบญจกุล ๓๘/๒

นายอัชพร จารุจินดา : ถ้าไม่มีท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่นก็จะแก้จากหนึ่งปีเป็นสองปีนะครับ ส่วนที่ท่านอาจารย์ประพันธ์ถามถึงว่าครั้งหนึ่งแล้วจะเป็นครั้งต่อไปได้หรือไม่ คงจะใช้หลักเดียวกับกรณีปกติในมาตรา ๑๖๖ ซึ่งคงจะต้องเขียนให้เอามาใช้โดยอนุโลมด้วยว่าก็ลงมติ ถ้าเกิดคะแนนเสียงผ่านในสมัยนั้นก็ไม่ได้อีก ก็ต้องทำสมัยต่อไปครับ ถ้าอย่างนั้นขออนุญาตเลยไปมาตรา ๑๗๐ มาตรา ๑๖๙ นั้นเป็นของเดิมเปิดอภิปรายทั่วไปโดยไม่ลงมติ

ประธาน : เชิญอ่านครับ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อดิทัต ธีธัญญชัย : ต่อไปมาตรา ๑๗๐ นะครับ

มาตรา ๑๗๐ ในกรณีที่มีประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาเพื่อตั้งกระทู้ถามในเรื่องใดเกี่ยวกับงานในหน้าที่ หรือการอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีผู้ใด ให้เป็นหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีผู้นั้นเข้าร่วมประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาเพื่อชี้แจงหรือตอบกระทู้ถามในเรื่องนั้น เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นที่ไม่อาจเข้าชี้แจงหรือตอบกระทู้ แต่ต้องแจ้งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภาทราบก่อนหรือในวันประชุมสภาในเรื่องดังกล่าว

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ถ้านายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีผู้ใดไม่มาชี้แจงหรือตอบกระทู้เกินสามครั้งโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ถือเป็นเหตุแห่งการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ

บทบัญญัติในวรรคหนึ่งและวรรคสองมิให้นำมาใช้บังคับกับการตอบกระทู้ตามมาตรา ๑๖๕ หรือในกรณีที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีที่ถูกตั้งกระทู้ถามเห็นว่าเป็นเรื่องที่อยู่ในหน้าที่โดยตรงของรัฐมนตรีอื่นที่จะเป็นผู้ตอบกระทู้นั้นและได้มีการมอบหมายให้ตอบกระทู้แล้ว

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีอิสระจากมติพรรคการเมืองในการตั้งกระทู้ถาม การอภิปราย และการลงมติในการอภิปรายไม่ไว้วางใจ

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ แล้วท่านวุฒิสารครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณท่านประธาน ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการครับ คือในวรรคสุดท้ายนั้นครับ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็จะมีอิสระทั้งการตั้งกระทู้ อภิปราย ลงมติไม่ไว้วางใจ เพราะฉะนั้นอยากจะเรียนถามทางฝ่ายเลขานุการนิดหนึ่ง สรุปแล้วพรรคการเมืองจะดูแลหรือว่าจะทำอะไรได้บ้างครับ พรรคการเมืองไม่ได้มีสิทธิมีเสียงอะไร พรรคการเมืองก็ขาดความเข้มแข็งไปส่วนหนึ่ง แล้วที่นี่ทำอะไรครับ พรรคการเมืองก็ทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่างหนึ่ง เพราะที่เขียนวรรคสุดท้ายนี้เหมือนกับว่ามันหมดเลย พรรคเกือบจะไม่สามารถบริหารนโยบายพรรคได้เลย ไม่ทราบจะเหลืออะไรบ้าง

นายอัชพร จารุจินดา : เรียนท่านประธาน ส่วนที่เหลือก็คงจะเป็นเรื่องการลงมติรับร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งพรรคการเมืองก็คงจะต้องดูแลว่าเป็นไปตามนโยบายหรือไม่ แต่ส่วนในเรื่องนี้เป็นเรื่องการควบคุมการบริหาร ซึ่งทางท่านกรรมการหลายท่านต้องการให้เป็นอิสระ ไม่ให้ถูกครอบงำ เพราะฉะนั้นถ้าเรามองเห็นว่าตัวผู้บริหารพรรคนั้นทำตัวไม่ดี เขาก็ต้องมีอิสระที่จะตัดสินใจได้ สิ่งที่ต้องการเป็นอย่างนั้นครับ

ประธาน : ท่านวุฒิสารครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ดันไชย : ท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร กรรมการครับ ผมขออนุญาตถามเพื่อความเข้าใจนิดหนึ่งครับ คือในมาตรานี้วรรคสอง กรณีที่นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีไม่มาชี้แจงหรือตอบกระทู้เกิน ๓ ครั้งโดยไม่มีเหตุอันควรให้ถือว่าเป็นเหตุอันเกิดอภิปรายไม่ไว้วางใจได้ แต่พอวรรคสามเราก็บอกว่าไม่ใช่บังคับ ท่านนายกกับรัฐมนตรีมอบแล้ว มันคงไม่มีเหตุอันกระมังครับ ที่จะไม่บังคับครับ

ประการที่ ๒ ก็คือว่าการอภิปรายไม่ไว้วางใจก็ต้องใช้จำนวนสมาชิก ไม่ใช่เรื่องเหตุเรื่องเดียว มันต้องมีการรวบรวมจำนวนสมาชิกถูกไหมครับว่าต้องมีคนลงเท่าไร คือเหตุนี้เป็นเหตุของการถอดถอนหรือเหตุของการอภิปราย แต่ว่ามันก็ต้องอาศัยจำนวนอยู่ดี เพราะฉะนั้นการเขียนวรรคสอง

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

วชิราภรณ์ ๓๙/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

มันจะใช้ประโยชน์ได้จริงหรือเปล่า คือผมรู้สึกว่าการตั้งกระทู้ก็ตั้งง่ายนะครับ แล้วถ้านี้กว่าเหตุนี้จะกลายเป็นเหตุของการอภิปรายไม่ไว้วางใจ คือผมคิดว่ามันก็ไป Disserve การทำงานฝ่ายบริหารมากพอสมควรเหมือนกัน ผมอยากฟังว่ามันมีความหมายอย่างไรที่ผมเข้าใจหรือเปล่า เพราะว่าวรรคสองนี้เขียนแล้ว พอมาวรรคสามก็แก้ไขวรรคสองไปหมดแล้ว ก็คือมันต้องอธิบายได้อยู่แล้ว แล้วพอเป็นเหตุไม่ไว้วางใจ ที่สุดก็ต้องใช้จำนวนอยู่ดีจึงจะอภิปรายไม่ไว้วางใจได้ครับ

ประธาน : ท่านคมสันครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : ท่านประธานครับ คมสัน ครับ ในประเด็นวรรคท้ายของมาตรา ๑๗๐ ผมคิดว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปตามหลักการในเรื่องหลักความเป็นอิสระ ไม่อยู่ภายใต้อาณัติของพรรคการเมืองนะครับ ซึ่งได้วางหลักมา และผมคิดว่าในประเด็นเรื่องของการอภิปราย การตั้งกระทู้ถาม และการลงมติ ซึ่งเป็นการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งเป็นภาระหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรย่อมได้รับความไว้วางใจจากประชาชนในการที่จะมาควบคุมตรวจสอบการกระทำของฝ่ายบริหาร แล้วถ้าเราถือหลักการว่าต้องการให้พรรคการเมืองนั้นมีความเป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง หลักการในเรื่องของความเป็นอิสระไม่ตกอยู่ภายใต้อาณัติของพรรคการเมืองในกรณีของการปฏิบัติหน้าที่ในการควบคุมฝ่ายบริหารจึงเป็นหลักการสำคัญที่จะต้องให้เป็นอิสระจากพรรคการเมือง ในต่างประเทศนะครับ ในประเทศหลายประเทศ อย่างเช่นประเทศอังกฤษ นอกเหนือจากการอภิปรายไม่ไว้วางใจแล้ว ในการดำเนินการลงมติเกี่ยวกับเรื่องอื่น อย่างเช่นเรื่องของร่างกฎหมายที่สำคัญบางฉบับก็ปรากฏว่า ส.ส. ฝ่ายรัฐบาลไปเข้ากับ ส.ส. ฝ่ายค้านแล้วก็ Vote ลงมติ ทำให้ร่างกฎหมายของรัฐบาลตกก็เคยเกิดขึ้นหลายครั้งในประเทศอังกฤษ ในรัฐบาลชุดที่ผ่านมาก็เกิดขึ้นหลายหน -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

นิเวศ ๔๐/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

แม้แต่ในประเทศญี่ปุ่นเองก็เกิดเรื่องหลังสุด ก็คือเรื่องของการแปรรูปกิจการไปรษณีย์ที่ ส.ส. ฝ่ายรัฐบาลเอง ก็ไปเข้ากับ ส.ส. ฝ่ายค้านแล้วก็โหวต จนกระทั่งสุดท้ายนายกรัฐมนตรีก็นำมาดำเนินการยุบสภาเพื่อให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสิน อันนี้ก็แสดงว่า ส.ส. ของเขามีความเป็นอิสระในการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินพอสมควรโดยไม่อยู่ภายใต้อาณัติของพรรค ผมคิดว่าในประเด็นอันนี้ถ้าเราเลือกหลักการในการที่จะให้เขามีอิสระในการปฏิบัติหน้าที่กับเรื่องของการที่จะทำให้พรรคนั้นมีอำนาจเหนือตัว ส.ส. ผมคิดว่า เป็นสิ่งที่เราต้องเลือกแยกออกจากกัน คือต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนพรรคจะมีมติใด ๆ ผมคิดว่า พรรคการเมืองของประเทศไทยอยู่ภายใต้การควบคุมของกรรมการบริหารซึ่งอยู่ส่วนกลาง ทำให้หัวหน้าพรรคที่มีอำนาจเหนือ ส.ส. การที่ให้พรรคมีอำนาจอยู่เหนือ ส.ส. ในลักษณะเช่นนี้เป็นเสมือนกับการทำให้เจ้าของกิจการนั้นมีอำนาจเหนือกว่าลูกจ้างภายในบริษัท ในลักษณะเช่นเดียวกับที่ผ่านมา อย่างที่เคยเกิดขึ้นในรัฐบาลชุดต่าง ๆ ที่ผ่านมา ที่นี้ในต่างประเทศการทำให้พรรคมีอำนาจเหนือได้ ก็ต้องเป็นมติพรรค พรรคต้องมีที่มาของฐานของมวลชน เพราะฉะนั้นในประเด็นเรื่องของสาขาพรรคทั้งหลายที่จะนำไปสู่การแต่งตั้งกรรมการบริหารหรือการเลือกตัว ส.ส. ซึ่งจะเป็นประเด็นที่ผูกโยงกัน ในกฎหมายเลือกตั้งหรือกฎหมายพรรคการเมืองที่จะต้องไปร่างขึ้นนี่นะครับ ผมคิดว่าประเด็นตรงนี้ มันจะต้องวางรากฐานในเรื่องของการทำให้พรรคนั้นมีลักษณะเป็นพรรคมหาชน และเป็นพรรคของปวงชน ให้มากขึ้น เพราะฉะนั้นถ้าหลักเกณฑ์ตรงนั้นเป็นไปด้วยดี ส.ส. จะอยู่ภายใต้การควบคุมของระบบพรรค ภายใต้ระบบพรรคที่เป็นประชาธิปไตยได้ด้วยตัวเอง ผมคิดว่ามีหลายประเด็นครับนอกเหนือจากในเรื่องของการที่จะบอกว่าต้องเป็นอิสระจากพรรคการเมือง แล้วมันจะต้องมีประเด็นที่จะต้องผูกโยงกับประเด็น พรรคการเมืองอีกหลายประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในการที่เขียนให้มีอิสระจากมติตรงนี้เป็นประเด็นที่ถูกต้องแล้ว แล้วก็จะทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของ ส.ส. เป็นไปโดยอิสระ ขอบพระคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านสุพจน์ก่อนก็แล้วกัน แล้วท่านวุฒิสภา

นายสุพจน์ ไชยมุขต์ : ท่านประธานครับ ผม สุพจน์ ไชยมุขต์ พรรคสุดท้ายนี้หมายถึงเป็นอิสระจากมติพรรคการเมืองที่ตนเองสังกัดอยู่หรือเปล่าครับ ทำไมไม่เขียนให้ชัดเจนครับ ทำไมปล่อยให้ ลอย ๆ แล้วก็ที่อาจารย์ยกตัวอย่างเมื่อสักครู่ก็บอกว่าที่อังกฤษที่ว่ามีพรรคอีกฝ่ายหนึ่งไปเข้าข้างฝ่าย รัฐบาลกับฝ่ายค้านไปเข้าข้างอีกฝ่ายหนึ่ง แสดงว่ามันก็ไม่ใช่นะครับ ที่อาจารย์คมสันยกตัวอย่าง เมื่อสักครู่ครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : อันนี้ยกตัวอย่างคือแสดงถึงเรื่องของความเป็นอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ครับ คือรัฐบาลเสนอกฎหมายบางฉบับ รวมทั้งเสนอในเรื่องบางเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของสภา ก็ปรากฏว่า ส.ส. ฝ่ายรัฐบาลเอง สังกัดพรรคฝ่ายรัฐบาลเองมีความเห็นแตกต่างกับรัฐบาล ก็ไปลงมติ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

นิวรา ๔๐/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

แล้วก็ไปอภิปรายให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง เพราะฉะนั้นก็คือไม่รับตัวร่างกฎหมายที่ฝ่ายรัฐบาลได้เสนอ ที่นี้ในประเด็นนี้เป็นเรื่องของการตั้งกระทู้ถาม การอภิปราย แล้วก็การอภิปรายไม่ไว้วางใจ ก็เป็นลักษณะของการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินในลักษณะที่เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติหน้าที่ที่ต้องอาศัยความอิสระ เช่นเดียวกับการพิจารณาในเรื่องกฎหมาย ผมยกตัวอย่างตรงนั้นก็เคยเกิด ในอังกฤษก็เคยเกิดครับ ว่ามีการไปลงมติไม่ไว้วางใจไปอยู่ฝ่ายตรงข้ามก็มี แต่ยังไม่ถึงขนาดที่เป็นการแพ้ ในสภานั้นก็เคยเกิดขึ้นแล้วครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ตอนนี้อะเขียนให้ชัดไม่ได้หรือครับว่าเป็นมติพรรคการเมืองที่ตัวเองสังกัดอยู่ มันจะได้ชัดเจนลงไปเลยครับ

ประธาน : เชิญท่านวุฒิสารครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ผมต้องขอประทานโทษฝ่ายเลขานุการ ในมาตรา ๑๖๖ เรื่องไม่ไว้วางใจ คือผมจำได้ว่าเราเคยคุยกันเรื่องว่าประเด็นอภิปรายยื่นรัฐมนตรีคนหนึ่ง แล้วก็รัฐมนตรีคนนั้นก็ย้ายไปเป็นรัฐมนตรีอื่น อันนี้มันอยู่ในนี้หรือเปล่าครับ ผมอ่านดูมันจะไม่มีประเด็นนี้ คือเราอยากให้มีการอภิปรายได้ใช่ไหมครับ แต่ว่าเราจะป้องกันอย่างไร อันนี้ผมเข้าใจว่าดูในมาตรา ๑๖๖ จะไม่มีประเด็นนี้อยู่ ก็อยากฝากฝ่ายเลขานุการว่าไม่ทราบมีอยู่ไหม

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ที่อาจารย์วุฒิสารได้ยกขึ้นมาวันนี้ครับ ก็คือเราเจอสภาพการณืมาแล้วว่าเวลาที่ฝ่ายค้านขอยื่นอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีบางท่านที่อาจจะมียุติกรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสม -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐

วาระที่ ๕๑/๑

รัฐบาลก็แก้เกมโดยการย้ายออกจากตำแหน่งตรงนั้นไปอีกที่หนึ่ง ก็ทำให้การอภิปรายนั่นเองก็ล้มเหลว เพราะถือว่าอยู่อีกที่หนึ่งไปแล้ว เพราะฉะนั้นก็เลยเป็นประเด็นที่อาจารย์วุฒิสภาได้เคยยกขึ้นมาแล้วว่า น่าจะเขียนห้ามไว้ว่า ในกรณีที่รัฐมนตรีได้ถูกทางฝ่ายค้านเขาตีตราไว้แล้ว จะไปปกป้องโดยการย้าย เพื่อไม่ให้มืออภิปรายไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น

นายอัคร จารุงจินดา : มีการพูดกันครับ ตอนนี้อย่างไม่ได้ลงรายละเอียดในคราวนั้นว่า จะหมายถึงอย่างไร เพราะว่าสิ่งที่ผ่านมานั้นก็คือรู้ก่อนว่าฝ่ายค้านจะอภิปรายใครบ้าง แต่เขายังไม่ได้ยื่น ครม. ก็เปลี่ยนตำแหน่ง ซึ่งตรงนั้นคือจะไปเขียนห้ามก่อนยื่น มันเขียนไม่ได้ แต่ถ้ายื่นแล้ว แม้เราจะห้าม แค่ไหนว่าย้ายกระทรวงนั้นก็ยิ่งถือว่าอภิปรายได้ แต่ถ้าเขาพ้นจากตำแหน่งไปเลย ปรับออกไปเลยนั้นก็คงไม่ได้ เพราะเขาพ้นจากการเป็นรัฐมนตรีไปแล้ว เพราะฉะนั้นมันจะเอาแค่ไหน ตรงไหน ที่ยังไม่ได้พูดกันชัด

ประธาน : เชิญท่านศรีราชา

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : กราบขอบพระคุณท่านประธานครับ

ผม ศรีราชา เจริญพานิช ผมคิดว่าเมื่อฝ่ายค้านได้ยื่นญัตติที่จะอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีท่านใด ในกระทรวงใด ผมว่ามันต้อง Freeze ณ จุดนั้น แล้วก็รัฐมนตรีตรงนั้น ฝ่ายรัฐบาลก็จำเป็นที่จะต้องยินยอมให้อภิปรายด้วย ไม่อย่างนั้นก็เล่นเก้าอี้ดนตรีกัน พอผมอภิปรายรัฐมนตรี ก ไซ้ใหม่ครับ ซึ่งอยู่ในกระทรวง A ฝ่ายรัฐบาลก็จับ ก ไปอยู่กระทรวง B เสีย มันก็พัน ที่จริงมันก็เป็นการเล่นเอาเกิดเจ้าล่อ ความจริงผมคิดว่าที่จะเขียนน่าจะเขียนว่า ถ้าเมื่อสมมุติยื่นญัตติอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีท่านใด ณ กระทรวงใด ตัวพรรค ฝ่ายรัฐบาลก็ห้ามไม่ให้เคลื่อนย้ายรัฐมนตรีนั้นไปไหน คือจะต้องชี้แจงแถลงข้อเหตุนี้ให้มันเสร็จเสียก่อนว่าจะไว้วางใจ ไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีท่านนั้น ไม่อย่างนั้นแล้วมันก็ไม่มีทางอภิปรายได้ ก็ไล่ไปเรื่อย ๆ มันก็ทำให้ระบบการตรวจสอบควบคุมไม่เกิดผล ขอขอบคุณครับ

ประธาน : ท่านคมสันครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : ท่านประธานครับ ผมเห็นว่าประเด็นเรื่องของการเกิดขึ้นในช่วงที่แล้ว พอเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีท่านหนึ่ง ก็มีการย้ายไปอยู่กระทรวงอื่น ทำให้อภิปรายไม่ได้ ผมคิดว่าตรงนั้นเป็นประเด็นสำคัญ แต่การปรับออกไปแล้ว ผมคิดว่าคงจะอภิปรายอะไรไม่ได้ นอกจากจะเป็นการตั้งกระทู้ถามรัฐบาลว่าได้ดำเนินการอย่างไร เพราะตัวรัฐมนตรีคนนั้นไปแล้ว ไม่อยู่ในหน้าที่ ทีนี้ถ้าจะเอาหลักการว่าอภิปรายได้ทั้งกรณีที่ตัวพ้นไปแล้ว มันก็ลงมติไม่ไว้วางใจไม่ได้ อันนี้เป็นหลักการหนึ่ง กับอีกหลักการหนึ่งก็คือย้ายหน้าที่ ผมคิดว่าตรงย้ายหน้าที่ยังต้องถือหลักการว่าอภิปรายไม่ไว้วางใจคนนั้น ถึงจะเปลี่ยนหน้าที่ไปแล้วได้ แล้วก็ถ้าอภิปรายไม่ไว้วางใจมีผลอย่างไร ก็ต้องส่งผลให้รัฐมนตรีคนนั้นต้องรับผลในทางการเมือง ถึงแม้จะย้ายตำแหน่งไปแล้วก็ตาม และตัวก็ยังต้องตอบใน

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

วัชรวิ ๔๑/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ตำแหน่งนั้นอยู่ แต่มันต้องมีเงื่อนไขเวลาของการอภิปราย ไม่อย่างนั้นจะไปยับยอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้วมาอภิปรายในปีต่อมาซึ่งเปลี่ยนหน้าที่ ผมคิดว่าอันนั้นจะเป็นปัญหา ข้อมูลและข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นตรงนั้นจะมีปัญหาของความต่อเนื่องในเรื่องเหล่านี้ ถ้าจะเอาอย่างที่ท่านอาจารย์วุฒิสสารได้ตาม ในความเห็นผมอาจจะต้องมีระยะเวลากำหนดกรอบของการย้ายตรงนี้ หรือระยะเวลาในการอภิปรายให้พอสมควร เช่น ไม่เกิน ๙๐ วัน และได้มีการยื่นไปแล้ว และภายใน ๙๐ วัน ยังอภิปรายได้อยู่ ส่วนประเด็นพ้นไปแล้ว ถ้าพ้นจากตำแหน่งไปแล้ว อันนั้นในที่ประชุมจะถือหลักการใหม่ครั้นว่ายังอภิปรายได้อยู่ ถ้าถือหลักการนี้ ผมคิดว่าอันนี้ต้องหารือกันพอสมควร เพราะคิดว่าไม่มีประเด็นตรงนี้ได้พูดคุยกันมากนัก

ประธาน : เชิญท่านอัศววิทย์

นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์ : ขอขอบคุณท่านประธาน ผมค่อนข้างเห็นด้วยกับท่านศรีราชา ถ้าอย่างนั้นเรา Freeze เลยได้ใหม่ครับ ห้ามย้ายจนกว่าจะอภิปรายเสร็จ เพราะว่าถ้าสมมุติไม่ได้เป็นรัฐมนตรีแล้ว เขาก็จบ ซึ่งเราไม่ต้องการ เราต้องการให้เห็นว่าพรรคนี้เป็นอย่างไรใช้ใหม่ครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : ขออนุญาตอภิปรายเสริมหนึ่งครั้ง
ท่านประธาน คือผมเห็นว่าถ้าเพื่อสมมุติว่าเมื่ออภิปรายท่านใด มันต้อง Freeze ให้เขาอภิปราย เพราะมีฉะนั้นแล้วท่านย้ายไปกระทรวงอื่น ผมว่าน่าจะเป็นเหตุให้อภิปรายไม่ไว้ใจนายรัฐมนตรีได้ด้วยซ้ำ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

สิริพร ๔๒/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เพราะว่าที่จริงแล้วการที่รัฐมนตรีท่านใดไปกระทำการใด ๆ ก็ตาม มันหมายถึงว่าเป็นการกระทำในนามของพรรคการเมืองด้วย ในนามของคณะรัฐบาลด้วย เพราะฉะนั้นมันก็ต้องโดนด้วยครับ ไม่ใช่โดนเฉพาะรัฐมนตรีอย่างเดียว เพราะไม่อย่างนั้นแล้วการควบคุมการตรวจสอบอำนาจ มันก็จะไม่สัมฤทธิ์ผล มันก็จะไปเล่นเก้าอี้ดนตรีกันเหมือนอย่างที่ผ่านมา ซึ่งมัน Fail มันเป็นการใช้ Tactic ในทางการเมืองในการที่จะหลบเลี่ยงทุกวิถีการ แล้วเราก็ไม่สามารถที่จะไปจับผิดเขาได้ อันนี้ผมอยากจะเสนอให้เข้มงวดอย่างนี้ครับ

ประธาน : เชิญท่านวุฒิสารครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ครับ ผมขออนุญาตเรียนแสดงความเห็น ผมคิดว่าหลักผมค่อนข้างเห็นด้วยกับท่านกรรมการว่าถ้ายื่นอภิปรายแล้วต้องมีสิทธิได้อภิปรายด้วยเหตุผล ๒ ข้อ

ประการแรกจะยกขึ้นอีกคราวนี้ เพราะว่าผมหลุดจากรัฐมนตรีผมก็ยังคงเป็น ส.ส. อยู่ของเดิมผมหลุดจากรัฐมนตรี ผมขาลอย ผมก็อาจจะต้องเสียงน้อย แต่คราวนี้ผมกลับมาเป็น ส.ส. ผมสบายมาก ถ้าจะมองในภาพลบมาก ๆ นะครับ

ประการที่ ๒ ก็คือว่าการกระทำของรัฐมนตรีคนนั้นต่อตำแหน่งหน้าที่รัฐมนตรีที่กระทำ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความแคลงใจนี้มันมีผลอยู่ แม้ว่าตัวไม่อยู่ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าหลักนี้มันต้องสามารถอภิปรายได้ถ้าเห็นว่าเป็นเหตุของความผิด แต่ว่าจะใช้กลไกอย่างไร เช่นว่า มันจะมีเงื่อนไขอย่างนี้ว่า ปรึบออกจากความเป็นรัฐมนตรีเลย อันนี้ก็เป็นที่ประมาทหนึ่งแล้วที่จะอภิปรายได้ใหม่ นะครับ กับอันที่ ๒ ก็คือย้ายตำแหน่งรัฐมนตรี ผมคิดว่าทั้ง ๒ ประเด็นนี้ ถ้าเราคิดหลักว่าการกระทำหรือความรับผิดชอบ ในขณะที่เป็นรัฐมนตรีนั้น ผลของความรับผิดชอบนั้นยังอยู่ แล้วมีผลการใช้บังคับอยู่ การอภิปรายก็ควรต้องทำได้ แล้วถ้าปล่อยแบบนี้จะง่ายง่ายมากคราวนี้ เพราะว่าย้ายกลับไปเป็น ส.ส. ก่อนก็ได้สักพักหนึ่งแล้วกลับมาเป็นใหม่ เพราะว่ามันไม่หลุด เขาไม่ลอยเหมือนของเดิมนะครับ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธิตีพันธ์ เชื้อบุญชัย : ขออนุญาตครับ คือจริง ๆ ผมเข้าใจประเด็นที่ไม่ใช่เป็นปัญหา คือเขารู้ก่อนว่าจะอภิปรายใคร แล้วเขาก็ย้ายก่อนที่มีการยื่น ซึ่งตรงนี้สิ่งที่ท่านอาจารย์คมสันได้เสนอนั้น คือเหมือนกับลักษณะที่ถึงแม้จะมีการย้ายอย่างไรก็ตาม แต่เราก็ยังสามารถที่จะอภิปรายรัฐมนตรีท่านนั้นอยู่ เพราะเรากำลังอภิปรายความสามารถของรัฐมนตรี ตรงจุดนี้นะครับ เพราะฉะนั้นระยะเวลาเท่าไรที่เป็นประเด็นเท่านั้นเอง

ประธาน : เชิญท่านวิทยาครับ

นายวิทยา งานทวี : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผมคิดว่าในฐานะที่รัฐมนตรีบริหารบ้านเมือง ถ้าความบกพร่องหรือผิดพลาดมันเกิดขึ้น มันไม่ควรจะหลุดพ้นจากความรับผิดชอบอันนั้น เพราะฉะนั้นการอภิปรายหรือการทำ มันทำได้ในรัฐสภา เพราะว่ากฎหมายอื่นจะไม่ได้เข้ามาควบคุม

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

สิริพร ๔๒/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เพราะฉะนั้นคิดว่าในรัฐสภาอย่างไรก็ควรที่จะสามารถอภิปรายได้ อย่างน้อยก็ให้ประชาชนได้รับรู้ที่เกิดขึ้นอย่างไร ไม่ใช่พอผ่านไปสักระยะหนึ่งสมมุติว่ามีการออกจากรัฐมนตรี หยุดการอภิปราย แต่อีกสัก ๕ ปี ๖ ปี ก็กลับมาทำในเรื่องเดิม เกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า การที่เกิดการบริหารโดยถูกต้องหรือมีชอบ หรือการทำที่มันมีการขัดต่อกับความถูกต้อง ผมว่าอย่างไรก็ต้องมีการพูดนะครับ ต้องให้พูดให้ได้ จะอยู่จะไปก็ต้องพูดถ้ามีการยื่นญัตติแล้ว หรือความบกพร่องนั้นเกิดขึ้นทีหลัง ท่านไม่อยู่ก็ควรที่จะยื่นญัตติ เพื่อให้คณะรัฐมนตรีรับรู้ เพราะการทำงานไม่ใช่ว่ารัฐมนตรีท่านนั้นทำ ครม. ไม่รับผิดชอบก็ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นเพื่อที่จะให้ประสิทธิภาพของคณะรัฐมนตรีดีกว่าที่เป็นอยู่ ก็คือว่าทุกคนต้องรับรู้ อะไรที่รัฐมนตรีทำไป ต้องทำ เพราะว่าเป็นการทำในนามของคณะรัฐมนตรี แล้วท่านอื่นบอกว่าไม่รับรู้ ไม่รับชอบ ไม่ได้รับแต่ชอบ ไม่รับผิดชอบ ไม่ได้ครับ

ประธาน : ท่านธนพิชญ์ครับ

นายธนพิชญ์ มูลพฤกษ์ : ขอบคุณท่านประธานครับ ผมว่าการอภิปรายมันจะมีผลต่อคณะรัฐมนตรีด้วย แล้วก็พรรคการเมืองด้วย เพราะประชาชนจะได้รู้ว่ารัฐมนตรีคนไหนของพรรคนี้ได้ทำอะไรที่ไม่ถูกไม่ต้องไปบ้าง ผมว่าต้องอภิปรายได้ครับ

นายอัชพร จารุจินดา : เข้าใจว่าท่านกรรมการคงจะเห็นพ้องกันว่าถ้ายื่นอภิปรายแล้วสามารถอภิปรายรัฐมนตรีคนนั้นได้ แม้จะย้ายออกจากตำแหน่ง ปัญหาที่เหลือก็คือถ้าเขาออกก่อนยื่นต้องขออภิปราย จะให้อภิปรายต่อได้ภายในเวลาเท่าไรถึงจะก่อนหน้านั้น

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

น้ำพร ๔๓/๑

นายวิทยา งานทวี : ถ้ารัฐบาลเดิมนั้นอยู่หน้าครับ ผมคิดว่าควรจะให้อภิปรายได้ ไม่ใช่ไม่จำกัดหน้าครับ เพราะว่าความบกพร่องที่เกิดขึ้นก็อาจจะกลายเป็นว่ารัฐมนตรีนั้นเป็น Nominee ไปเลย พอออกไปเสร็จความถูกต้องก็เกิดกับรัฐบาลต่อ ซึ่งมันไม่ใช่ครับ เพราะว่าความบกพร่องนั้นเป็นทั้ง คณะรัฐมนตรี ท่านวิจิตรก็ยังไม่พูดว่าเกี่ยวข้องกับต่อมา ก็คือข้าราชการที่เข้าไปมีส่วนผูกพันในความรับผิดชอบ นั้น ซึ่งหลุดพ้นไปเลย ถ้าไม่มีการตรวจสอบหรือว่าโดยการควบคุมต่อไปนะครับ ฉะนั้นก็ผมคิดว่าอย่างไร ก็ต้องมีการอภิปรายมันไม่ควรจะหยุดหน้าการตรวจสอบอันนี้ครับ

ประธาน : เชิญท่านพิสิฐครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ เฝื่อนผมไปคิดถึงนายกรัฐมนตรีว่าจะต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ คือถ้าเกิดรัฐมนตรีทำไม่ถูกแล้วท่าน นายกรัฐมนตรีถือโอกาสย้ายนี่นะครับ นายกรัฐมนตรีต้องเป็นผู้ถูกอภิปรายแทนด้วย ถ้าเป็นอย่างนั้นนะครับ หรือไม่ก็รองนายกรัฐมนตรีที่กำกับดูแลอยู่ เพราะถือว่าผู้ตัวเองตั้งมาเขาถูกตัวเองย้ายไป เพราะฉะนั้นตัวเองก็ต้องรับผิดชอบในส่วนนี้ จะเป็นรองนายกรัฐมนตรีหรือท่านนายกรัฐมนตรีก็แล้วแต่นะครับ

นายอัชพร จารุจินดา : ย้ายเพื่อให้เขาเห็นว่าคนนี้มีวิแววว่าไม่จริง แต่ก็ย้ายไป ออกไป โดยไม่ได้คิดว่าจะอาจจะเป็นการเลี่ยงทางด้านการอภิปรายอย่างหนึ่ง แต่ท่านจะให้ท่านนายกรัฐมนตรี รับผิดชอบไปเลยหรือครับ ไม่ว่าจะกรณีใด

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : เพราะเป็นการตัดสินใจของตัวเองนายกรัฐมนตรีเองในการที่ตั้งเขาเข้ามาแล้วสร้างความเสียหายแล้วก็ยังไม่ให้อภิปราย แล้วตัวเองก็ตัดสินใจย้ายเขาออกนี้ ความรับผิดชอบ ต้องอยู่กับตัวนายกรัฐมนตรีเองที่ต้องดูแลในเรื่องนี้ มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดการที่จะเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกัน

ประธาน : เชิญท่านไพโรจน์ครับ

นายไพโรจน์ พรหมสาสน์ : ประเด็นที่อภิปรายกัน ผมคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ แต่เราก็มีเรื่องจริงเกิดขึ้นแล้วหน้าครับ มีปัญหาสุวรรณภูมิก็เอาคนหนึ่งออกไป อีกคนหนึ่งมาแทนก็เป็นเรื่องที่น่าจะต้องไปหาช่องว่าง ช่องโหว่ตรงนี้ คือถ้าชุดช่องว่าง ช่องโหว่ตรงนี้ฝากท่านฝ่ายเลขานุการไปแล้วเราไปว่ากันที่บางแสนดีไหมครับ แต่กระผมมีประเด็นด้านนี้รับไปเช่นนั้น ก็ขอเป็นมาตรา ๑๗๐ ได้ไหมครับ ผมตั้งใจตรงที่ว่าเจตนารมณ์ที่เราเขียนไว้ว่าให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีต้องมาตอบกระทู้ด้วยตนเองครับ เป็นเรื่องที่สำคัญและสำคัญมาก เพราะรัฐมนตรีบางคนไม่เคยเข้าสภาไม่เคยตอบมอบคนอื่น รัฐมนตรีว่าการหรือรัฐมนตรีช่วยว่าการก็แล้วแต่ หรือโดยเฉพาะนายกรัฐมนตรีคนไหนก็ไม่ทราบครับ ไม่เคยมาตอบกระทู้

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

นำพร ๕๓/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ในสภาเลย เพราะฉะนั้นที่เขียนเอาไว้ฉันว่ามันอ่อนไปนิดหนึ่ง เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่น อ้างได้ทั้งนั้น นะครับ แล้วก็แจ้งมา แล้วก็ไม่มานะครับ ผมอยากจะแก้ข้อความในมาตรา ๑๗๐ ในบรรทัดที่ ๓ นะครับ บอกว่า ในกรณีที่มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา เพื่อตั้งกระทู้ถามในเรื่องใดเกี่ยวกับงาน ในหน้าที่หรือการอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีผู้ใดให้เป็นหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีหรือ รัฐมนตรีผู้นั้น ต้อง ให้คำว่า ต้อง เลย ต้องเข้าร่วมประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาเพื่อชี้แจงหรือ ตอบกระทู้ในคำถามในเรื่องนั้น เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นไม่เอานะ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันมิอาจหลีกเลี่ยง ได้ ต้องแจ้งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภาทราบก่อนหรือในวันประชุมสภาในเรื่อง ดังกล่าวจะครับ เสร็จแล้ววรรคต่อมาเราก็มาว่า ไม่มีเหตุอันสมควรก็เป็นเหตุให้อภิปรายไม่ไว้วางใจได้ คือ อยากจะให้หนักแน่นกว่านี้สักนิดหนึ่งครับ ที่เขียนไว้มันอ่อนไปแล้วมีทางเลี่ยงได้ครับ

ประธาน : เชิญท่านวิจิตรครับ

นายวิจิตร วิชัยสาร : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วิจิตร วิชัยสาร ครับ ผมอยาก กราบเรียนผ่านท่านประธานไปสู่ท่านเลขานุการให้จบไปเลยได้ไหมครับ เพราะว่ามันกำลังชัดเจนแล้วก็ ความจำเป็นที่เราต้องเปิดเผยในเรื่องที่ประชาชนควรจะรู้ แล้วก็ต้องรับผิดชอบต่อสาธารณะชนนี้ต้อง ออกมาได้แล้วนะครับ เพราะฉะนั้นเห็นว่าการเห็นสอดคล้องแล้วผมคิดว่าน่าจะได้ออกมาได้ ไม่จำเป็นต้อง ไปบางแสนทุกอย่างนะครับ ผมขอโทษพีไอโรจน์ ขอขอบคุณครับ

นายอัชพร จารุจินดา : ท่านไพโรจน์หมายความว่าให้ผมไปเขียนข้อความแล้วไปให้ดูที่ บางแสน แต่หลักการก็คงจะเป็นอย่างที่ท่านกรรมการได้พูดกัน คือในอนุมาตรา ๑๖๖ นั้น คือกรณีที่ รัฐมนตรีคนใดที่ถูกยื่นอภิปรายไม่ไว้วางใจนั้นจะต้องถูกอภิปรายต่อไป แม้ว่าจะมีการย้ายออกจากตำแหน่ง หรือมีการย้ายออกจากตำแหน่งก่อนหน้าที่จะมีการยื่นอภิปราย แต่อันนี้ระยะเวลาอาจจะตั้งเป็นสมมุติฐาน ก็ได้ว่าสัก ๓ เดือนก่อนหน้านั้นก็ยังต้องรับผิดชอบอยู่

ประเด็นที่ ๒ ของท่านอาจารย์พิสิฐ ก็คือถ้ามีการย้ายลักษณะเช่นนั้นนายกรัฐมนตรีก็ต้อง รับผิดชอบและถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจในเรื่องนั้นไปด้วยนะครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

จรรยา ๔๔/๑

ประธาน : ท่านวุฒิสภานะครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสภานะครับ ดันไชย : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสภานะครับ ขออนุญาตไปมาตราเมื่อก็อีกนิดเดียวครับ ท่านเลขาสรุปใกล้เคียงความเห็นผมแล้วนะครับ เพียงแต่ที่ผมคิดว่าประเด็นของท่านพิสิฐผมคิดว่าดีก็คือว่าถ้าจะย้ายออก คือผมพูดแบบภาษาง่าย ๆ ว่าย้ายรัฐมนตรีนี้การอภิปรายไม่ไว้วางใจ แล้วก็ไม่ได้เป็นรัฐมนตรีเลย ซึ่งมีโอกาสเป็นไปได้สูงต่อไปนี้เพราะไม่หลุดจาก ส.ส. ก็กลับไปเป็น ส.ส. สักพักหนึ่ง ผมคิดว่าอันนี้ต้องเป็นเหตุอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีได้ เพราะว่าเป็นความรับผิดชอบของนายกรัฐมนตรี หรือไม่เอารอง เอาตัวนายกรัฐมนตรีเลย เพราะฉะนั้นนายกรัฐมนตรีก็ต้องไปคิดเอาเองว่าจะย้ายหลบเพื่อรับตัวเองหรือจะยอมปล่อยให้โดนเอง ผมคิดว่าอันนี้ถ้าเอาตรรกแบบนี้แล้วลองไปเขียนดูนะครับ ผมคิดว่าก็จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการใช้เทคนิคในทางการเมืองหลบเลี่ยง แล้วก็ทำให้เราสามารถเปิดเผยข้อเท็จจริงได้มากขึ้นครับ

ประธาน : เทียบท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท คือในมาตรา ๑๖๖ มาตรา ๑๖๗ หลักการที่เปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรี ในหลักการคือไม่ต้องการให้รัฐมนตรีคนนั้นอยู่ในตำแหน่งนั้นต่อไป เนื่องจากอาจจะทำหน้าที่บกพร่องหรือว่าทุจริต ฉะนั้นผมเห็นด้วยในส่วนที่ว่ากรณีที่เขายื่นอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีแล้ว และมีการย้ายรัฐมนตรีคนนั้นออกจากตำแหน่งการพ้นจากตำแหน่งนั้นไม่เป็นเหตุให้งดการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจนะครับ แต่กรณีซึ่งนายกรัฐมนตรีเขาย้ายรัฐมนตรีออกก่อนที่มีการยื่นญัตติเปิดอภิปรายรัฐมนตรีคนนั้น ผมคิดว่าจะไปเขียนข้อห้ามระยะเวลา ก่อนผมคิดว่ามันผิดหลักการ แต่ว่าการที่นายกรัฐมนตรีทำอย่างนั้นก็เป็นเหตุที่ ส.ส. ฝ่ายค้านเขาจะยื่นอภิปรายไม่ไว้วางใจตัวนายกรัฐมนตรี ผมคิดว่าหลักการมันน่าจะต้องคงไว้ว่า การยื่นอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีคือต้องการเอารัฐมนตรีออกจากตำแหน่ง เมื่อยื่นแล้วย้ายไปก็ยังไม่เปิดได้ แต่ว่าถ้าเขาย้ายก่อนก็ถือว่ามันนอกเหนือครับ ก็ต้องเป็นกรณีซึ่งเขาจะต้องไปเปิดอภิปรายนายกรัฐมนตรีตามขั้นตอนที่เขาสมัคร

นายอัชพร จารุจินดา : มันเพียงแต่ว่าจะเขียนหรือไม่เขียนที่ท่านอาจารย์โสภณว่า

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เขาย้ายรัฐมนตรีก่อนที่จะอภิปรายมันไม่มีเหตุผลว่าจะต้องถูกอภิปรายต่อ เพราะว่าตัวคนนั้นมันพ้นไปแล้วก่อนยื่น แต่ว่าเป็นเหตุที่ว่านายกรัฐมนตรีอาจจะต้องถูกอภิปรายถ้าเกิดรัฐมนตรีคนนั้นทำอะไรเสียหายแล้วท่านไม่จัดการ ท่านกลับย้ายออกตำแหน่งไปก่อนก่อนที่เขายื่น ก็จะเป็นเหตุอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรี ผมคิดว่าน่าจะครับ คือหลักการของการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีคือต้องการให้รัฐมนตรีออกจากตำแหน่งนะครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : ในหลักการผมในส่วนหนึ่งที่ท่านประพันธ์ได้กล่าวผมคิดว่าในหลักการรัฐสภาการหลายคนเห็นไปตามนั้น แต่ผมมีข้อสังเกตหนึ่งว่าถ้าเกิดมีการย้ายไปก่อน

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

จิรภา ๔๔/๒

มันจะมีปัญหาในเรื่องของคะแนนเสียง จะเป็นเหตุอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีจะถือว่าเป็นเหตุหนึ่ง และต้องอาศัยคะแนนเสียงของรัฐมนตรีหรือต้องอาศัยคะแนนเสียงของนายกรัฐมนตรี เพราะว่าตัวต้นตอไปแล้วนะครับ แต่ว่าตัวนายกรัฐมนตรียังอยู่ เพราะฉะนั้นถ้าจะเป็นอย่างนั้นถ้าเกิดเป็นการย้ายจะอาศัยฐานคะแนนเสียงหนึ่งในห้า หรือจะอาศัยคะแนนเสียงหนึ่งในสี่ อันนี้ผมคิดว่าเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณาด้วยนะครับ เพราะว่าจะทำให้สวมคะแนนของรัฐมนตรีหนึ่งในห้าเลยหรือเปล่า หรือว่าจะต้องกลับไปใช้คะแนนเสียงหนึ่งในสี่ของนายกรัฐมนตรี อันนี้ผมคิดว่าเป็นประเด็นที่สำคัญเหมือนกันครับ

ประธาน : เชิญท่านวิทยากรครับ

นายวิทยา งานทวี : ท่านประธานครับ ในกรณีที่มีการอภิปรายผลงานของรัฐมนตรี ประเด็นหนึ่งก็คือการให้เปลี่ยนรัฐมนตรี ใช้นะครับ แต่สิ่งหนึ่งสาระที่สำคัญก็คือผลงานที่รัฐมนตรีได้ดำเนินการทำไปแล้วเป็นที่ยอมรับหรือไม่ เพราะฉะนั้นอันนี้มันก็ต้องมีความชัดเจน คือไม่ใช่เราเปลี่ยนรัฐมนตรีแล้วคือจบ เพราะว่ามันต้อง Reflect ถึงความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นโดยคณะรัฐมนตรี หรือแม้แต่นายกรัฐมนตรีที่ทุกคนกำลังพูดถึง -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๔๕/๑

รวมไปถึงพรรคการเมืองถ้าหากว่าเกี่ยวข้อง เพราะว่าเป็นผู้คัดสรรแล้วก็นำพวกนี้เข้ามา ผมคิดว่าเรื่องนี้ เพื่อให้มีประชาธิปไตยที่ถูกต้อง ก็คือว่าข้อมูลไม่ควรจะบิดเบือนหรือปิดกั้น เพราะฉะนั้นผมคิดว่าอันนี้เป็นสาระเหมือนกับเป็นสิ่งสำคัญเลยในการที่อบรม หรือให้ประชาชนรู้เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนุญ ประชาธิปไตยที่ถูกต้องนะครับ ผมคิดว่าอันนี้เป็นสาระเบื้องต้นเลย ฉะนั้นการทำผิดหรืออะไรต่าง ๆ ไม่ควรที่จะปกปิด ก็ควรที่จะให้มีการดำเนินการชัดเจน เพราะฉะนั้นอยู่หรือไปอย่างไรก็ต้องมี ถ้าเขามีความชัดเจนในเรื่องข้อบกพร่องนะครับ

ประธาน : เชิญท่านวุฒิสารครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ผมขออนุญาตเสนอความเห็นแบบนี้ครับว่า ในกรณียื่นอภิปรายแล้วกรณีที่รัฐมนตรีนั้นย้ายตำแหน่ง อันนี้ Freeze ได้ ผมคิดว่าอย่างนั้น หลักว่าต้องอภิปรายได้ เพราะว่าเป็นเหตุแห่งการทุจริต แต่กรณีที่เขาย้ายก่อนแล้วก็ย้ายโดยที่ไม่ได้มาเป็น ยังไม่ยื่นผมคิดว่าผมเห็นด้วยกับท่านประพันธ์ แต่ต้องเป็นเหตุอภิปราย นายกรัฐมนตรีได้ แต่นั้นหมายความว่าตรรกก็คือว่า เหตุผลของการอภิปรายไม่ไว้วางใจ นาย ก ซึ่งเข้าใจว่าจะทุจริต แล้วอธิบายว่านายกรัฐมนตรีย้ายเพราะไม่อยากจะเปิดเผยว่า นาย ก ทุจริต และประเด็นของเหตุผลของการยื่น ต้องคิด ๒ มุมนะครับว่า มันก็จะเป็นมุมที่เล่นทางการเมืองง่ายเหมือนกัน ในการที่จะอภิปรายนายกรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นผมก็ต้องคิดว่า เราอาจจะต้องระมัดระวังว่า ไม่ให้อภิปรายได้ คือมันจะกลายเป็นเล่นการเมืองว่าผมย้าย พอย้ายรัฐมนตรี ผมก็บอกผมไม่ไว้ใจรัฐมนตรีคนนี้พอดีเลย ไม่อย่างนั้นผมยื่นอภิปรายนายกรัฐมนตรี มันจะกลายเป็นดาบสองคมเหมือนกัน คือผมยังไม่คิดไม่ออกนะครับว่าจะทำอย่างไร แต่ว่าต้องระมัดระวังมุมนี้เหมือนกัน คือเราไปคิดจ้องจะจับบางคน แต่ว่ามันก็เป็นเทคนิค ฝ่ายที่ใจมดีก็ใจดีได้ง่ายเหมือนกันท่านประธาน เพราะฉะนั้นผมยังอยากฝากให้เลขานุการลองคิดนะครับ ผมก็คิดไม่ออกนะครับว่าจะทำอย่างไร แต่หลักคืออยากให้รัฐมนตรีหนีไม่ได้ในการยื่นอภิปรายนะครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : คือประเด็นของท่านอาจารย์วุฒิสาร ลองคิดดูนะครับ ผมก็ลองคิดตามนะครับว่า ความจริงเหตุที่นายกรัฐมนตรีทำการย้ายรัฐมนตรีที่มีปัญหาเรื่องของการก่อให้เกิดความเสียหายออกจากตำแหน่ง แต่ย้ายไปอยู่ตำแหน่งอื่นโดยไม่มีใครดำเนินการใด ๆ เรื่องนี้เลย มันเป็นเหตุในการอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีได้อยู่แล้วนะครับ เพียงแต่ว่าคะแนนจะเอาอย่างไร ๑ ใน ๔ เพราะมันเป็นเหตุอยู่แล้ว ซึ่งไม่ต้องเขียนเลยนะครับ เพราะมันเข้าเงื่อนไขที่เขียนอยู่แล้วใน มาตรา ๑๖๖ มันเข้าอยู่แล้ว แต่ว่าถ้าเป็นกรณีของรัฐมนตรีจะสวมคะแนนหนึ่งในห้าหรือเปล่า ที่ต้องไปอาศัยคะแนนเสียงหนึ่งในห้ามาสวม แล้วปรากฏว่าไปย้ายรัฐมนตรีเข้า จะเอาถือเหตุการณ์ย้ายบวกด้วยคะแนนหนึ่งในห้าที่รัฐมนตรีนั้นทำผิดมาเป็นเหตุอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีโดยอัตโนมัติ โดยไม่ต้องกลับไปใช้คะแนนหนึ่งในสี่หรือไม่ อันนี้ผมคิดว่าเป็นประเด็นเหมือนกันนะครับ ที่ว่าจะต้องพิจารณาให้ดี เพราะว่ามันก็เป็น

คณะกรรมการสิทธิการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

สุภาภรณ์ ๕๕/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เหตุหนึ่งเหมือนกัน อย่างที่ท่านอาจารย์วุฒิสสารได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า อาจจะถูกแก๊งกันได้ถ้าอาศัยเหตุ
หนึ่งในห้าเท่านั้น

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฉัตรชัย เชื้อบุญชัย : ท่านประธาน ผม ฉัตรชัย ศรีชัย คือประเด็นใน
เรื่องของการที่มีการเสนอเรื่องถึงแม้จะมีการย้ายไปแล้ว ก่อนยื่นก็ให้สามารถเปิดอภิปรายได้นั้น ผมกำลัง
มองดูถึงเรื่องรัฐมนตรีท่านนั้นกระทำการอะไรบางอย่างที่ส่งไปในทางทุจริตต่อหน้าที่ ซึ่งอันนี้เป็นเหตุ
เฉพาะคน คือเหตุส่วนบุคคล ไม่ใช่เป็นเรื่องของความบกพร่องหรือข้อผิดพลาดในการบริหารงานปกติ
เพราะฉะนั้นตรงจุดนี้ ส่วนตัวผมเองเห็นว่าถึงแม้จะย้ายไป เหตุส่วนบุคคลนั้นมันก็ติดตัวไปอยู่ดี
เพราะฉะนั้นการที่อภิปราย ถ้าอภิปรายไม่ได้วางใจเขาได้ เขาก็จะไม่มีสิทธิในการที่จะไปนั่งเป็นรัฐมนตรีที่
อาจจะไปก่อให้เกิดความเสียหายในด้านทุจริตอีก ซึ่งถ้าลักษณะอย่างนี้มันก็น่าจะเป็นประเด็นในเรื่องของ
การตัดประเด็นเรื่องของการที่ย้ายแล้วก็บอกว่าเป็นเหตุในการอภิปรายนายกรัฐมนตรีได้ เพราะ
ไม่อย่างนั้นก็อาจถูกแก๊งนะครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

พหุมติ ๔๖/๑

รองศาสตราจารย์วุฒิสถา ดันไชย : ขออนุญาตนะครับ คือประเด็นตรงกันนะครับ
เพียงแต่ว่าประเด็นย้ายออก ผมมี ๒ ประเด็นนะครับ

๑. ย้ายแต่ยังเป็นรัฐมนตรีอยู่ อันนี้อภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีได้ ถูกไหมครับ
มันเข้าข่าย

๒. ย้ายออกไปเลย คือกลับไปเป็น ส.ส. อย่างเดียว อันนี้อีกประเด็นหนึ่งนะครับ คือถ้า
ย้ายอยู่ในรัฐมนตรีเราก็ใช้ระบบที่เมื่อสักครู่ ก็คือ Freeze อย่างไม่ต้องถูกอภิปราย เพราะการอภิปรายนี้
คือการอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรี ถูกไหมครับ แต่เมื่อไรก็ตามเขากลับไปเป็น ส.ส.
คำถามก็คือว่าอภิปรายได้ไหม มันจะเกินขอบเขตอำนาจของนิติบัญญัติในการตรวจสอบฝ่ายบริหารหรือ
ไม่กับตัวบุคคลนั้นนะครับ แต่น่าจะเป็นเหตุของการอภิปรายตัวนายกรัฐมนตรีในฐานะผู้รับผิดชอบในการ
บริหารราชการแผ่นดินได้ แต่ข้อพิงระวังที่ผมเรียนเมื่อสักครู่ว่าที่ต้องระวังตรงนี้ ข้อพิงระวังก็คือว่า มันจะ
กลายเป็นเหตุของการที่จะทำให้นายกรัฐมนตรีถูกอภิปรายได้ง่าย ทั้ง ๆ ที่เขาอาจจะไม่ได้ตั้งใจทำผิด
นะครับ หรือว่าเขาไม่ได้มีเจตนา ฉะนั้นการย้ายของผมกรณีย้ายไปเป็นรัฐมนตรีผมไม่ค่อยห่วง แต่ย้าย
ออกไปเลยแล้วหลุดไปเลยแล้วกลับไปเป็น ส.ส. เหมือนเดิม คือปลดไปสักพักหนึ่ง อันนี้ที่จะแก้อย่างไร
เท่านั้นเองครับ

นายอัษฎพร จารุจินดา : คือโดยหลักการอย่างที่ท่านอาจารย์ประพันธ์ว่าก็คือ การอภิปราย
ไม่ไว้วางใจก็เพื่อเอาคนนั้นออก ทีนี้ถ้าเกิดตรงนั้นถูกออกจากตำแหน่งไปแล้วมันก็คล้าย ๆ หมดเหตุที่
จะต้องไปอภิปรายเพื่อให้เขาออกจากตำแหน่งอีก แต่ส่วนที่ให้ออกเพราะเหตุที่ว่านายกรัฐมนตรีมีเจตนา
ไม่ดีนั้นก็คงไปอภิปรายตัวท่านนายกรัฐมนตรีว่า เจตนาที่เขาเอาออกไปนั้นมันไม่ใช่เจตนาเพื่อแก้ไขปัญหา
อะไรเลย แต่เพื่อตัวเองทำเพื่อปกป้อง ฉะนั้นก็เป็นเหตุที่จะอภิปรายไม่ไว้วางใจท่านนายกรัฐมนตรีได้อยู่
ในตัว เข้าใจว่าประเด็นหลักน่าจะเหลือแต่เฉพาะว่าการที่รัฐมนตรีคนนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในตำแหน่งนั้น
คนนั้นจะหนีการอภิปรายไม่ได้ อันนั้นคือหลักการที่จะเขียนไว้ เขียนแล้วทางท่านกรรณฯจะต่อยอดจากที่ผม
เขียนไปอย่างนั้นอีกเรื่องหนึ่ง เขียนแค่ตรงนั้นก่อน

นายวิทยา งานทวี : ขออนุญาตครับ ท่านเลขานุการครับ คือปกติการยื่นอภิปราย
มันไม่ใช่ทำได้ง่ายนะครับ มันใช้เวลาอยู่แล้ว ยิ่งจำนวนเสียงไม่ค่อยพอ กว่ารวบรวมมันไม่ใช่นับเป็นวัน
ผมคิดว่าเป็นอาทิตย์หรือเป็นเดือนด้วยซ้ำ สมมุติว่าในระหว่างกระบวนการมันขัด ถ้าไม่มีเหตุผล ผมคิดว่า
มันก็ไม่มีประเด็น ถึงอภิปรายก็ไม่ใช่สาเหตุที่จะให้มันเปลี่ยนแปลง แต่ถ้ามีเหตุผลแล้วก็พอมีข่าวออกมา
แล้วก็คณะรัฐมนตรีมีการเปลี่ยนแปลง ก่อนที่จะยื่นญัตติผมก็ว่าไม่ใช่มีเหตุผลเลย ฉะนั้นผมก็เลย
คิดว่าอย่างไรก็แล้วแต่ในเมื่อระบบของการอภิปรายมันยากอยู่แล้ว ทำไมไม่ยอมให้เขาสามารถอภิปรายได้
ไม่ว่าจะเป็นผลงานอดีตหรือว่าปัจจุบัน เพราะนั่นเป็นข้อมูลอันหนึ่งที่จะทำให้คนส่วนใหญ่ได้รับทราบถึง

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

หทัยกานจน์ ๔๖/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

การทำงานที่มีความชัดเจนออกมาได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราไปปิดตรงนี้ผมคิดว่านี่คือเรื่องที่ไม่พยายามให้เกิด การตรวจสอบที่เป็นระบบ เพราะฉะนั้นรัฐสภาจะทำได้เพื่อดูแลรัฐมนตรีที่เป็นปัจจุบันเท่านั้นเอง ซึ่งผมว่า มันไม่ควรจะเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นผลงานที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นอดีตหรือปัจจุบันมันควรจะมีการ ตรวจสอบในรัฐสภาด้วย ไม่ใช่ขององค์กรอิสระ จะรอใบเสร็จเป็นไปไม่ได้ครับ ผมเคยคิดว่าเนื่องจากรัฐสภา มีการคุ้มครองอย่างดี ผมคิดว่าเรื่องนี้ควรจะให้โอกาสเพื่อประชาชนได้รับรู้อย่างชัดเจน ผมว่าไม่ควรจะไป ปิดกั้นโอกาสตรงนี้ที่ประชาชนจะรับรู้จากการดำเนินการที่ผ่านมาของอดีตรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีที่เป็นอยู่

ประธาน : เชิญท่านไพบูลย์ครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ ถ้าพูดถึงหลักการอภิปรายไม่ไว้วางใจในการที่ฝ่ายนิติบัญญัติไปควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน มันมีหลัก อยู่ว่ารัฐมนตรีผู้หนึ่งต้องดำรงตำแหน่งอยู่นะครับ แต่คราวนี้ในการที่รัฐมนตรีผู้หนึ่งย้ายแต่ยังเป็นรัฐมนตรีอยู่ แล้วจะตามไปอภิปราย มันยังติดในเรื่องของสมัยประชุม เพราะสมัยสามัญนิติบัญญัติทำไม่ได้ ถ้าจะทำ อย่างนั้นก็น่าจะเปิดช่องทางในกรณีที่รัฐมนตรีผู้หนึ่งกระทำทุจริตร้ายผิดปกติกแล้วถูกย้ายไป ว่าสมัย สามัญนิติบัญญัติซึ่งทำไม่ได้ให้กระทำได้ด้วย ในจุดนั้นก็อาจจะเปิดทางผ่อนคลายเป็นทางที่จะทำปีละครั้ง คือสมัยสามัญทั่วไป ถ้าย้ายอย่างนี้ก็ทำได้ทั้ง ๒ สมัย ก็คือสมัยสามัญนิติบัญญัติ ถ้ามีการในลักษณะ อย่างนี้เข้าเงื่อนไขนะครับ ก็สามารถที่จะเปิดอภิปรายได้ในสมัยสามัญนิติบัญญัติ ในกรณีที่ร้ายผิดปกติก หรือทุจริตต่อหน้าที่นะครับ หรือว่าย้ายหนีในข้อหาเหล่านั้นนะครับ ถ้าเปิดช่องทางตรงจุดนั้นให้ทำได้ง่ายขึ้น มันก็จะสมประโยชน์ทุกฝ่ายครับ ขอบพระคุณครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

พรเทพ ๔๗/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธิตีพันธุ์ เชื้อบุญชัย : ผม ธิตีพันธุ์ เชื้อบุญชัย ครับ คืออยากจะขอเรียนหรือเรื่องของการที่มีการให้ออกจากรัฐมนตรีเลยนะครับ คือจริง ๆ แล้วนี่ผมคิดว่าเวลาที่อภิปรายไม่ไว้วางใจนั้น คือให้เขาหลุดจากตำแหน่งการเป็นรัฐมนตรี คือจะอยู่ในกระทรวงไหนอย่างไรนั้น คือถ้าตามที่เราคูยกก็ให้ออกได้นะครับ ทีนี้ถ้าสมมุติว่ามีการย้าย คือให้เขาออกจากรัฐมนตรีไปแล้ว และไปอยู่เป็น ส.ส. ธรรมดา นั้น ตรงนี้ผมเข้าใจว่า คือถ้าเราจะอภิปรายนั้นน่าจะเป็นการอภิปราย หรือเป็นการตรวจสอบเขาในฐานะที่เป็น ส.ส. ที่มีพฤติกรรม หรือมีการกระทำที่อาจจะเป็นการทุจริตต่าง ๆ เหล่านั้น ซึ่งตรงนั้นก็อาจจะเป็นช่องทางในการที่ให้เราพ้นจากตำแหน่ง ส.ส. ไปเลยทั้งหมด คือจริง ๆ มันน่าจะเป็นลักษณะ เพราะว่าถ้าเราเองเรากำลังมองว่า รัฐมนตรีคนนั้นบริหารงานโดยทุจริตนะ คือมันก็อาจจะเป็นประเด็นในการที่ใช้ไป คือหมายความว่า อภิปรายเสร็จแล้วก็ต้องส่ง คือหมายถึงว่าตัวเขาจะไม่หลุดจากการถูกอภิปราย แต่ว่าถูกอภิปรายในฐานะอะไร

นายคมสัน โพธิ์คง : คือประเด็นผมคิดว่า จริง ๆ ในร่างนี้เขียนไว้พอสมควร เพียงแต่ว่าคือประเด็นที่ท่านอาจารย์วุฒิสารยก หรือท่านวิทยายกนี้ความจริงก็อยู่ในมาตรา ๑๖๖ มาตรา ๑๖๗ อยู่ เพียงแต่ว่าเนื้อความอาจจะมึปัญหา ทีนี้ประเด็นที่พูดถึงก็คือว่า กรณีที่เขาย้ายรัฐมนตรีก่อนการอภิปรายไม่ไว้วางใจ มันจะมีเงื่อนไขสำคัญก็คือ ถูกยื่นแล้วทำการย้าย อันนั้นก็ Freeze ไว้ไม่มีปัญหาอย่างที่ได้อภิปรายกัน แต่กรณีที่ย้ายก่อน ก่อนจะมีการยื่นอภิปราย มันก็จะมี ๒ เงื่อนไข ๑. คือย้ายโดยรู้ว่าจะถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจ กับกรณีย้ายโดยไม่รู้ว่าจะถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจ แต่ผมว่าทั้ง ๒ กรณีจะย้ายแบบไหนก็แล้วแต่ นายกรัฐมนตรีมีความรับผิดชอบในฐานะหัวหน้ารัฐบาลนี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเงื่อนไขที่บอกว่าย้ายตรงนี้เป็นเหตุให้อภิปรายนายกรัฐมนตรีได้ ถึงแม้จะไม่มีเหตุย้ายนี้ก็สามารถอภิปรายนายกรัฐมนตรีได้ในการบริหารราชการแผ่นดินนะครับ โดยอาศัยเงื่อนไขของการบริหารในฐานะหัวหน้ารัฐบาล กับกระทรวงต่าง ๆ ที่ทำงานภายใต้การดูแลของคณะรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นเหตุในการอภิปรายนายกรัฐมนตรีมีอยู่ได้ตลอดเวลา เพียงแต่ว่าปัญหาอย่างที่พูดกันก็คือว่า ผมคิดว่ามันเป็นปัญหาเรื่องของคะแนนเสียงที่จะเอามาพิจารณาว่าจะใช้คะแนนเสียงจำนวนเท่าไรในการอภิปรายในกรณีที่เกิดเหตุย้ายในกรณีนี้ คือถ้าไม่ใช่เหตุย้ายในกรณีนี้ ใช้คะแนนเสียงหนึ่งในสี่จึงจะอภิปรายนายกรัฐมนตรี แต่ถ้าเหตุย้ายในกรณีนี้จะใช้คะแนนเสียงหนึ่งในห้าของรัฐมนตรีหรือไม่ จำนวนมันลดลงนะครับ คือถ้ารู้อยู่แล้วว่าจะถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจนะ ย้ายเสียก่อน อาศัยหนึ่งในห้าแต่ถ้าไม่รู้มันต้องกลับมาหนึ่งในสี่อันนี้ถ้าพูดถึงเกณฑ์อย่างนี้ในแง่ของการดำเนินการก็ได้พอสมควร แต่ว่าผมเห็นว่าต้องตั้งคำถามตรงนี้ครับว่า ท่านกรรมาธิการอยากจะไปถามหนึ่งในห้าเลยหรือเปล่า เพราะว่าประเด็นที่พูดกันนี้ความจริงมันอยู่ในมาตรา ๑๖๖ มาตรา ๑๖๗ ได้ทั้งหมดนะครับ ปัญหาอยู่ที่คะแนนเสียงกับเรื่องระยะเวลาเท่านั้นเอง

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ท่านประธานครับ ผมว่าจะแนบเสียงก็คงเป็นไปตามปกติ
นะครับ คือถ้าอภิปรายนายกรัฐมนตรีก็น่าจะใช้เสียงเหมือนอภิปรายนายกรัฐมนตรี

นายอัชพร จารุจินดา : คือขออนุญาตท่านประธาน ขออนุญาตสรุปสำหรับประเด็นนี้
นะครับ เข้าใจว่าท่านกรรมการเกือบทั้งหมดเห็นด้วยว่า ตัวท่านรัฐมนตรีถ้ายังอยู่ในตำแหน่งคนนั้น
จะต้องรับผิดชอบถ้าเกิดถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจได้เสมอนะครับ ไม่ว่าจะย้ายจากตำแหน่งไปตรงไหน
ก็ต้องถูกอภิปรายได้ อันนั้นก็คงจะรับกัน แล้วผมเองคงจะเขียนตรงนั้นไว้ให้เป็นฐานก่อนนะครับ ส่วนถ้า
ท่านอาจารย์วุฒิสสารคิดอะไรเพิ่มก็จะได้มาเติมที่หลังต่อไปอีกที ในประเด็นนี้ก็คงผ่านไปอย่างนี้
ท่านประธานครับ ขออนุญาตผ่านไปอีกสักหมวดหนึ่ง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาต มาตรา ๑๗๐
ชนิดหนึ่งครับ ผม ธิตินันท์ ครับ คือเมื่อสักครู่นี้เราพูดถึงเรื่องเหตุจำเป็น แล้วก็ได้มีการแก้ไขว่าอันนี้อาจ
ก้าวล่วงได้ หรือจำเป็นอย่างยี่งวดอะไรก็แล้วแต่นะครับ แล้วก็เหมือนกับไม่ต้องมา ที่นั่นมันจะเป็นไปได้ไหม
ครับว่า จริง ๆ ถึงแม้มีเหตุจำเป็นที่ไม่อาจก้าวล่วงได้นี้ มันก็อาจจะเป็นเฉพาะหมวดนั้น คือถ้าในกรณีนี้
กระทู้ก็ยังขยับ คือให้รัฐมนตรีเขานัด แล้วก็ต้องมาชี้แจงในวันที่กำหนดใหม่ อันนี้ก็เหมือนกับลักษณะให้ไป
ตกลงกันว่าจะเอามาชี้แจงเมื่อไรอย่างไร ผมไม่ทราบว่าจะได้ไหมครับ ก็ครั้งเดียว คือหมายความว่าได้ ๑
ครั้งในกรณีนั้น ท่านไพโรจน์เห็นเป็นอย่างไรบ้างครับ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐

อุทัยวรรณ ๕๘/๑

นายไพโรจน์ พรหมสาส์น : ถ้าเป็นกระทู้ธรรมดาฉันก็น่าจะรอให้มาตอบได้ แต่ถ้าถ้าเป็นกระทู้ด่วนมันต้องตอบภายในวันนั้นหรืออย่างไรมันไม่แน่ใจ เพราะฉะนั้นผมจึงอยากจะเน้นว่าถ้ามันมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่งยวด อย่างเช่นเขาไปต่างประเทศ ไปเซ็นสัญญาต่างประเทศ จะอยู่ในประเทศได้ นายกรัฐมนตรีต้องไปเป็นประธานในพิธีอันสำคัญ มาไม่ได้อะไรอย่างนี้มันก็ยังพอฟังได้ แต่ถ้าไปขมวดในพรรคต่อไปว่าอย่างคุณทำได้ไม่เกิน ๓ ครั้ง ถ้าเกิน ๓ ครั้ง ถ้ามันมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่งอาจจะเป็นเหตุให้ถูกอภิปรายไว้ได้ ฉะนั้นฝากทางฝ่ายเลขานุการไปว่าอันนี้ไม่ติดใจ แต่ขอให้เขียนให้หนักแน่นกว่าหน่อยครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : ผมขออนุญาตท่านประธาน ผม วุฒิสาร ผมยังติดใจอีกนิดหนึ่ง คือกระทู้ที่มันตั้งง่าย แล้วปุ๊ปปั๊พก็ตั้งกระทู้ อะไรก็ตั้งกระทู้ได้หมด ผมก็เกรงว่ามันจะกลายเป็นอะไรที่มันไป Disturb การบริหารราชการแผ่นดินเกินไปหรือเปล่า อันนี้ผมคิดอย่างนี้ในมุมมองนี้ แต่ว่าถ้าโอ.เค. ถ้าเป็นกระทู้ที่เป็นเรื่องสำคัญ เรื่องจำเป็นเร่งด่วน ซึ่งยังคิดไม่ออกว่าจะเขียนว่าอย่างไร ผมกลัวมากเวลาเสนออะไรแล้วบอกให้ผมเขียนคำพูดเลย ผมไม่ใช่นักกฎหมาย ผมไม่มีปัญญาเขียน แต่ว่ามีความคิดได้ คิดแต่เขียนไม่ได้ ผมไม่ใช่นักออกแบบ ผมบอกแต่ที่ผมอยากได้อะไร เพราะฉะนั้นผมยังคิดว่าควรจะกำหนดบางประเภทของกรอบของกระทู้ และอันที่ ๒ ก็คือพรรคสอง ผมยังคิดว่าพอมีพรรคสามแล้วพรรคสองไม่ค่อยมีความหมาย เพราะว่ามันก็อธิบายแล้วว่าเอามาใช้บังคับไม่ได้ ก็จบแล้ว ก็เป็นเหตุอภิปรายไว้วางใจไม่ได้ และผมก็คิดว่าเหตุของความไม่ไว้วางใจมันอยู่ที่ความทุจริตมากกว่า ความไม่สุจริต แต่ว่าพอมาเป็นเหตุว่าไม่มาตอบกระทู้แล้วเป็นเหตุอภิปรายได้ ผมยังคิดว่าเรื่องอย่างนี้มันควรเป็นการลงโทษทางการเมืองมากกว่า โดยให้ประชาชนเห็นเองมากกว่า ผมยังคิดว่าพรรคสอง ในความเห็นผม นะครับ แต่ไม่ติดใจนะครับ แต่ว่าในความเห็นผมนี้ผมคิดว่ามันไม่ค่อยมีประโยชน์ แล้วจะกลายเป็นการเล่นเกมในสภากับฝ่ายบริหารด้วย ถ้าคิดอีกมุมหนึ่งนะครับ

นายอัชพร จารุจินดา : จริง ๆ ในประเด็นนี้ทางฝ่ายเลขานุการเห็นด้วยกับอาจารย์วุฒิสาร เพราะว่าได้เคยเรียนชี้แจงในที่ประชุมแล้วว่าลักษณะการตั้งกระทู้ของเมืองไทยนั้นมันอาจจะแตกต่างจากที่อื่นเขา แล้วก็กระทู้ทุกกระทู้นั้นตามนายกรัฐมนตรีคนเดียว ไม่ตามรัฐมนตรีอื่นเลย ซึ่งทำให้ นายกรัฐมนตรีจะต้องมอบหมายรัฐมนตรีคนที่เขารับผิดชอบจริง ๆ อยู่ตลอดเวลา และก็ถามเหมือนอย่างที่ท่านอาจารย์วุฒิสารถามว่าเรื่องที่หมู่บ้านนี้ยังขาดนั้น หมู่บ้านนี้ยังขาดนี้ ซึ่งเหลือกำลังที่รัฐมนตรีจะตอบได้ความจริงแล้วเพราะเป็นเรื่องลงไปรายละเอียดมากกว่าการตอบในทางนโยบาย แต่ว่าเนื่องจากว่าที่ประชุมส่วนใหญ่เห็นว่าเพื่อให้เกิดความรับผิดชอบของตัวรัฐมนตรีต่อสภาให้มากขึ้นว่าต้องมาสภาเพื่อตอบคำถาม ก็เลยมีพรรคนี้ขึ้น เพียงแต่ว่าพรรคสามที่มีบทบาทปฏิบัติผ่นนั้นคือกรณีตั้งกระทู้สด คือกระทู้ถามในวันนั้น ก็เป็นไปได้ที่รัฐมนตรีนั้นไม่ได้อยู่ในวันนั้น เขาก็อาจจะมาไม่ได้ ก็ต้องยกเว้นให้เขา หรือใน

คณะกรรมการข้าราชการร่างรัฐธรรมนูญ

อุทัยวรรณ ๔๘/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

กรณีที่รัฐมนตรีมองแล้วว่ากระทู้ที่ถามเขาจริง แต่ว่าเรื่องเป็นเรื่องของอีกกระทรวงหนึ่งแท้ ๆ ก็อาจจะต้องมอบให้เขาได้ ก็ต้องผ่อนผันให้ ถ้าที่ประชุมเห็นว่าควรจะมีก็เลยต้องร่างไว้ให้ อาจารย์ประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบขอบคุณครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท ผมยังคิดว่าในร่างมาตรา ๑๗๐ วรรคสอง ผมคิดว่าเขียนในวรรคสองนี้ผมคิดว่าค่อนข้างจะแรงไป ที่ว่าไม่มาตอบกระทู้ ๓ ครั้งแล้วเป็นเหตุอภิปรายไม่ไว้วางใจ คือจริง ๆ แล้วการอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีจะต้องเป็นเรื่องใหญ่มาก ในต่างประเทศนี้บางประเทศเป็นปี ๆ ก็ไม่มีที่อภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรี เพราะเขาถือว่าอภิปรายนายกรัฐมนตรีนี้ต้องเป็นเรื่องใหญ่มาก และมันกระทบกับภาพพจน์ของประเทศมาก อันนี้เขียนในวรรคสอง ผมเชื่อเลยถ้าเขียนอยู่วรรคสองอย่างนี้ ฝ่ายค้านต้องยื่นกระทู้เกือบทุกวัน เดียวนายกรัฐมนตรีก็พลาดจนได้ จนเฉลี่ย ๓ ครั้งจนได้ -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

ปิยาพัชร ๔๙/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ผมคิดว่าในร่างที่เขาเสนอเขียนไว้ดีแล้ว หมายความว่าเขียนกำหนดหลักเกณฑ์แล้ว ว่าเป็นหน้าที่ของ นายกรัฐมนตรีต้องมา ก็เหมือนกับเดือนอยู่แล้วนะครับ ผมคิดว่าเมื่อเรามีร่างพระราชบัญญัติอย่างนี้อยู่แล้ว ผมคิดว่าคนเป็นนายกรัฐมนตรีต่อไปก็ต้องพยายามมา เพราะเขียนไว้ชัดเจน ทีนี้ไปใส่ พรรคสอง ผมคิดว่า มันแรงเกินไป ผมคิดว่าน่าจะปรับออก พรรคสอง

นายธนพิชญ์ มูลพฤกษ์ : ขอบคุณครับท่านประธาน ผม ธนพิชญ์ ครับ ก็ถ้าจะอภิปราย ก็อภิปรายว่าไม่มาตอบกระทู้ มันก็มีอยู่แค่นี้ครับ ผมว่าถ้าจะใส่ก็ช่างเถอะ คืออภิปรายว่าไม่มาตอบกระทู้ ๓ ครั้ง แล้วก็เป็นเหตุให้อภิปราย ก็ไม่มีอะไร ก็นอกจากเนื้อความก็คือไม่มาสภาเท่านั้นเองครับ อันนี้อาจจะ แรงไปนะครับผมว่า

ประธาน : เชิญท่านไพบุลย์ครับ

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม ไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ ครับ ผมเห็นด้วยกับท่านประพันธ์ ขออนุญาตที่เอ่ยนาม ที่ว่ามันจะเป็นมาตรการที่ทำให้ฝ่าย บริหารอาจถูกรบกวนอยู่ตลอดเวลา ไม่เป็นอันบริหารราชการแผ่นดิน ก็จะมีการยื่นกระทู้กันอยู่ตลอดเวลา ถ้าเป็นไปได้ใน พรรคหนึ่ง ถ้าจะปรับปรุงนะครับว่า ให้ท่านนายกรัฐมนตรีกับรัฐมนตรีมาสภา ในกรณีของ ท่าน ส.ส. ท่านนั้นจะขอตักกระทู้ตามโดยใช้ข้อมูลจากผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาที่รายงานต่อสภา หรือ ทางคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในกรณีสำคัญ ๆ ก็น่าจะมีเหตุผลตามสมควร ก็คือผู้ตรวจการ แผ่นดินของรัฐสภารายงานว่า รัฐบาลไม่ทำอะไรอย่างนี้ แล้ว ส.ส. ท่านนั้นก็ไปตั้งกระทู้ถามตรงจุดนี้ ก็น่าจะบังคับมีมาตรการพอสมควร แต่ไม่ใช่ว่าในทุกเรื่องทุกราวที่ ส.ส. ท่านนั้นหยิบยกขึ้นมาแล้วตั้งกระทู้ ตาม ๓ ครั้งไม่มา ก็เป็นเหตุไม่ไว้ใจใจ อันนั้นภาพลักษณ์ของฝ่ายบริหารเรามันก็จะอ่อนแอ แล้วมันเสีย ภาพลักษณ์ต่อต่างประเทศด้วยครับ ผมเห็นว่าในเรื่องของ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่น ถ้าจะเอาตรงจุดนั้น นะครับว่า เป็นเรื่องของเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุจำเป็นอื่น อันนี้อาจก้าวล่วงได้ ตรงนั้นคำมั่นก็อาจจะ สอดคล้องกับในมาตราอื่น ๆ เพราะฉะนั้นใน พรรคหนึ่ง ถ้าจะเพิ่มตรงจุดนั้น ถ้า ส.ส. ได้รับข้อมูลมาจาก ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาที่ดี หรือคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในเชิงของการรายงานถึงการ กระทำของรัฐบาลในลักษณะนั้น หรือเกี่ยวข้องกับรัฐมนตรีผู้ใดนะครับ ส.ส. ท่านนั้นใช้กระทู้ถามให้เป็น ประโยชน์โดยข้อมูลจากทั้ง ๒ หน่วยงาน แล้วบังคับให้ทางท่านนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีมาตอบโดยตรง ตรงนั้นมันน่าจะ เป็นมาตรการที่ดี ขอบพระคุณครับ

เลขานุการ : เรียนหรือท่านประพันธ์ ท่านกรรมการว่า ตกลง พรรคสอง กับ พรรคสาม นั้นถ้าจะเอาออก เพราะว่ามี การเติมถ้อยคำบางถ้อยคำลงไป ใน พรรคหนึ่ง ซึ่งอาจจะชี้ให้เห็นได้ว่า ถ้าจะไม่ มาก็ต้องชี้แจงเหตุอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้ มันก็น่าจะเพียงพอต่อการควบคุม เพราะว่าถ้าทางสมาชิกเห็นว่า เหตุที่ยกมาอ้างมันไม่ใช่ เขาก็จะสามารถตั้งกระทู้ หรือว่าเปิดอภิปรายไม่ไว้ใจใจได้อยู่ในตัว มันน่าจะ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ปิยาพัชร ๔๗/๓

ดีกว่าครับ ถ้าเทียบกับการพิจารณาของสภาในสมัยที่ผ่านมา ๆ มา เพราะฉะนั้นขออนุญาตตัด พรรคสอง
กับ พรรคสาม ออกไปก่อนนะครับ ส่วน พรรคสี่ ที่คุณคมสันพูดนั้น อาจจะต้องหาที่ย้ายไปไว้ตรงจุดนี้หนึ่ง
ฉะนั้นขออนุญาตผ่านไปถึงหมวดหนึ่งนะครับ หมวด ๗ การมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรงของประชาชน
ใน มาตรา ๑๗๑ กับ มาตรา ๑๗๒ นั้น เหมือนในรัฐธรรมนูญปัจจุบัน คือให้สิทธิในการเสนอพิจารณา
กฎหมายกับการถอดถอนออกจากตำแหน่ง เพียงแต่ลดจำนวนจาก ๕๐,๐๐๐ คน เหลือ ๒๐,๐๐๐ คน
นอกนั้นข้อความจะเป็นอย่างเดิม ในหมวดนี้ที่เพิ่มเข้ามาใหม่จริง ๆ คือมาตรา ๑๗๓ ขออนุญาต
ท่านประธานเสนอ มาตรา ๑๗๓ ครับ

นายอัชพร จารุจินดา :

มาตรา ๑๗๓ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ย่อมมีสิทธิออกเสียง
ประชามติ

การจัดให้มีการออกเสียงประชามติให้กระทำได้ในเหตุ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีเห็นว่ากิจการในเรื่องใดอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสีย
ของประเทศชาติหรือประชาชน นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี อาจปรึกษา
ประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานวุฒิสภาเพื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้มีการออกเสียง
ประชามติได้-----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

ภาวดี ๕๐/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

(๒) ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติให้มีการออกเสียงประชามติ

การออกเสียงประชามติอาจจัดให้มีการออกเสียงเพื่อมีข้อยุติโดยเสียงข้างมากของผู้มีสิทธิออกเสียงประชามติในปัญหาที่จัดให้มีการออกเสียงประชามติ หรือเป็นการออกเสียงเพื่อให้คำปรึกษาแก่คณะรัฐมนตรีก็ได้ เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ

การออกเสียงประชามติต้องเป็นเรื่องการออกเสียงเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบในกิจการสำคัญตามที่จัดให้มีการออกเสียงประชามติ ซึ่งมีใช่เรื่องที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และการออกเสียงประชามติเกี่ยวกับตัวบุคคลหรือคณะบุคคลจะกระทำมิได้

การออกเสียงประชามติรัฐต้องดำเนินการให้ข้อมูล และให้บุคคลฝ่ายที่เห็นชอบและไม่เห็นชอบกับกิจการนั้น แสดงความคิดเห็นของตนได้เท่าเทียมกัน

หลักเกณฑ์และวิธีการออกเสียงประชามติให้เป็นไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการออกเสียงประชามติ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ผมขออนุญาตน่ะครับ ผมขอบคุณท่านเลขาธิการครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ ในร่างมาตรา ๑๗๓ ใน (๒) วรรคสอง การออกเสียงประชามติอาจจัดให้มีการออกเสียงเพื่อมีข้อยุติโดยเสียงข้างมาก ที่ออกเสียงเพื่อมีข้อยุติ รวมทั้งการออกเสียงประชามติเพื่อออกเป็นกฎหมายด้วยหรือเปล่า แล้วก็ในประโยคต่อมาการออกเสียงประชามติอาจจะเป็นการออกเสียงเพื่อให้คำปรึกษาก็ได้นะครับ ซึ่งในการประชุมที่ชะอำก็ได้มีการพูดกันว่า ถ้าหากว่าเป็นการออกเสียงเพื่อมีข้อยุติคงจะต้องมีหลักเกณฑ์ที่ต่างจากการออกเสียงประชามติในลักษณะที่เป็นการออกเสียงเพื่อเป็นการให้คำปรึกษา ผมยกตัวอย่างเช่น การออกเสียงประชามติเพื่อมีข้อยุติ อย่างเช่นว่ามีสภาพบังคับเลย อาจจะต้องมีผู้มีสิทธิออกเสียงมาใช้สิทธิ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ผมยกตัวอย่างให้ฟังน่ะครับ แต่กรณีซึ่งเป็นประชามติเพื่อเป็นคำปรึกษาอาจจะใช้จำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์เหมือนของเก่าคือมันจะต้องมีเกณฑ์กำหนด ไม่อย่างนั้นมันก็จะไม่มีข้อจำแนกแตกต่างระหว่างประชามติ ซึ่งมีสภาพบังคับเป็นข้อยุติกับประชามติ ซึ่งมีลักษณะเป็นการให้คำปรึกษานะครับ อันนี้อยากจะขอความชัดเจนจากทางฝ่ายเลขานุการด้วยว่า ข้อยุตินี้รวมทั้งกฎหมายด้วยหรือไม่ ถ้าจะเป็นลักษณะเป็นกฎหมายด้วย อาจจะต้องมีรายละเอียดมากขึ้นกว่าการทำประชามติ ซึ่งเป็นข้อยุติธรรมดาๆน่ะครับ เพราะว่าเป็นการออกกฎหมายโดยตรง มันจะต้องมีขั้นตอนอีกขั้นตอนหนึ่งน่ะครับ

นายอัชพร จารุจินดา : ท่านวุฒิสภา เห็นครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสภา ต้นไชย : ท่านประธานครับ ผม วุฒิสภาครับ ผมมีความเห็น

๒ ประการน่ะครับ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ภาาดี ๕๐/๒

ประการแรก ความเห็นจะคล้ายคลึงคล่องกับท่านประพันธ์นะครับ ขออนุญาต
ที่เอ่ยนามท่าน ก็คือของเดิมปี ๒๕๔๐ เราประชามติเป็นประชามติเพื่อหรืออย่างเดียว แต่คราวนี้
มีประชามติเพื่อการตัดสินใจ ผมคิดว่าเงื่อนไขของการตัดสินใจในบางเรื่องนี้ควรเขียนให้ชัดว่าอะไรบ้าง
ที่มันเกี่ยวข้อง ไม่อย่างนั้นแล้วมันจะมีปัญหาว่า พอไปออกแล้วไม่ก็ไม่รู้จะเกิดอะไรขึ้น แล้วก็ถ้าเป็นประเด็น
เรื่องของ Referendum for decision นี้ผมยังคิดว่าจำเป็นต้องมีเงื่อนไขของการมาออกเสียง คือ Majority
ของคนมาเท่าไร ไม่อย่างนั้นแล้วกลายเป็นว่าคนมาออกเสียงน้อยเท่าไรก็ได้ แล้วก็ได้ข้อยุติ แต่ถ้าเป็นการ
หาหรือนี้ผมยังคิดว่า Turning turn out rate ไม่จำเป็นเท่าไรนะครับ เพราะว่าเป็นการหาหรือ แล้วไม่ผูกพันต่อ
รัฐบาลนะครับ

ประการที่ ๒ ในประเด็นเรื่องสองหมื่นชื่อ ในมาตรา ๑๗๑ มาตรา ๑๗๒ เนื่องจากคราวนี้
เราลดจำนวนคนลงจากห้าหมื่นชื่อ ประเด็นที่มีคนตั้งข้อสังเกตก็อาจจะมีบ้างก็คือว่า จำเป็นต้องพูดถึงการ
กระจายตัวของคนสองหมื่นชื่อหรือเปล่า เนื่องมาจากว่าสองหมื่นชื่อจริง ๆ ถ้าจะทำ สมมุติว่า
เสนอกฎหมายคนสองหมื่นชื่อจากจังหวัดหนึ่งรวมกันเสนอกฎหมายแต่มีผลบังคับทั่วประเทศก็อาจจะ
มีสิทธิเสนอได้นะครับ หรือเสนอประเด็นต่าง ๆ เพราะฉะนั้นการกระจายตัวของสองหมื่นชื่อ จำเป็นหรือไม่
อันนี้ผมฝากเป็นข้อสังเกตนะครับ แต่ว่าไม่ตืดใจมาก แต่ตัวเลขสองหมื่นชื่อมีคนตั้งคำถามเยอะว่าทำไม
สองหมื่นชื่อ ว่าห้าหมื่นชื่อยาก จริง ๆ มันควรจะเป็นว่ากระบวนการทำให้ง่าย และกระบวนการเดิน
ในการเสนอข้อบัญญัติ ซึ่งผมคิดว่ามีความจำเป็นก็คือ ในเรื่องของการเสนอกฎหมายควรที่จะให้อำนาจ
ของผู้เสนอของประชาชนที่เสนอกฎหมายแล้วตามมาตรา ๑๗๑ มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนร่วมใน
กระบวนการพิจารณากฎหมายโดยตลอด -----

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เบญจกุล ๕๑/๑

ผมคิดว่าประเด็นนี้น่าจะเป็นประเด็นที่สำคัญกว่านะครับ เพราะว่าถ้าจะไปออกในกฎหมายบัญญัติ ก็อยากฝากไว้ในเชิงเจตนารมณ์ว่า ถ้าประชาชนเสนอแล้วร่างกฎหมายฉบับนี้ประชาชนควรมีส่วนร่วม ผมยกตัวอย่างว่า อย่างพระราชบัญญัติป่าชุมชนที่ประชาชนเสนอ พอรัฐบาลเสนอประกบชื่อเดียวกัน นะครับ แต่ Concept คนละ Concept แนวคิดคนละแนวคิด ถ้าประชาชนเสนอก็คือต้องเป็นกฎหมายที่ ประชาชนมีส่วนร่วมโดยตลอดในกระบวนการของการจัดทำกฎหมายนั้นเลย ซึ่งอาจจะต้องเตะเอาไว้ในนี้ เพื่อที่จะไปเขียนในกฎหมายประกอบให้เห็นเจตนารมณ์ว่า พุดง่าย ๆ ว่ารัฐบาลจะเสนอประกบก็ไม่ได้ หรือถ้าอย่างใดต้องเอากฎหมายฉบับของประชาชนเป็นหลักนะครับ

นายอัคร จารุจินดา : ท่านประธานครับ คือโดยปกติการเสนอกฎหมายไม่ได้ห้ามถึง ขนาดนั้น แม้กระทั่ง ส.ส. เสนอ รัฐบาลก็เสนอเข้าไปได้ แล้วก็ไปเลือกเอาว่าอันไหนที่หลักการเดียวกัน ที่นี้ถ้าเราจะเขียนลึกลงเลยของประชาชนเสนอแล้วห้ามคนอื่นเสนอร่างแบบเดียวกันนี้มันก็จะขัดกับหลัก ตรงนี้ไป

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย : ประเด็นนี้น่าสนใจครับว่า คือให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการอันนั้น เช่น แม้แต่การพิจารณากฎหมาย ตั้งเป็นกรรมาธิการจะพิจารณา คือถ้า เตะไว้อย่างนี้กฎหมายประกอบก็จะเขียนเปิดช่องให้ ไม่อย่างนั้นแล้วประชาชนก็เสนออย่างเดียว แล้วพอ Initiate มาแล้วก็ถูก Exclude ออกจากระบบนี้ แล้วก็ไปรอเอาเอง เสนอเปิดไปได้กับ ตามว่าจะเอาใหม่กับ ก็ต้องเอา กบกับบ ดึกว่าไม่ได้อะไร ผมคิดว่าระบบแบบนี้มันไม่ถูก

นายอัคร จารุจินดา : ถ้าเรื่องให้ไปเป็นกรรมาธิการด้วยนั้นคงจะเขียนได้ เหมือนอย่าง ที่รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เขียนเรื่องกรรมาธิการเกี่ยวกับสตรีพวกบุคคลบางประเภทนั้นก็ตั้ง อันนี้ ก็อาจจะเขียนลงไปว่า ต้องตั้งผู้แทนประชาชนนั้นเข้ามาเป็นกรรมาธิการด้วยจำนวนหนึ่งในสาม หรืออะไร ก็สุดแล้วแต่ครับ

ที่นี้กลับมาในมาตรา ๑๗๓ นะครับ ความจริงแล้วสิ่งที่เจตนาคือเขียนให้ทราบว่าการออกเสียงประชามตินั้นทำได้ ๒ อย่าง แล้วตั้งใจว่าหลักเกณฑ์ต่าง ๆ นั้นจะไปอยู่ในกฎหมายประกอบทั้งสิ้น

ประธาน : เชิญท่านสุพจน์ครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ผม สุพจน์ ไข่มุกด์ ครับ ในกรณีที่ว่ามีความเห็นแตกต่างกันระหว่าง ๒ กลุ่มใหญ่ ๆ แล้วก็ไม่อาจที่จะตัดสินได้ว่าจะใช้ตัดสินแบบไหนถึงจะถูกใจประชาชน โดยในการลงประชามติน่าจะมีระยะเวลาหนึ่งนะครับที่จะกำหนดให้มีการลงประชามติว่า ในกรณีที่ว่าไม่สามารถที่จะตัดสินได้ว่ากรณีนี้ควรจะใช้เหตุผลอะไร น่าจะมีระยะเวลาหนึ่งนะครับ ไม่ใช่ว่ารู้ ๆ ขึ้นมาก็ในระยะเวลาชั่วกะทันหันนะครับ อาทิเคยสองอาทิตย์นี้ ขณะที่ความคิดเห็นยังไม่สุกหรือตกผลึกเลย นะครับ มันน่าจะกำหนดระยะเวลาไว้อย่างน้อยที่สุด ๓ เดือน หรือ ๖ เดือน อะไรทำนองนั้น เพื่อที่จะให้

คณะกรรมการสิทธิการข่างรัฐธรรมนูญ

เบญจกุล ๕๑/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

อย่างน้อยที่สุดอาจจะมีการประนีประนอมก่อนที่จะมีการตกลงกันในทางความคิดแล้ว อย่างต่างประเทศนี้ เขาประชามติว่าจะทำนี้ หมายความว่า Issue นี้มันไม่สามารถตกลงกันได้เลย เป็นชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง หรือไม่ต่ำกว่าหกเดือนถึงจะออกเสียงลงประชามติครับ อยากจะเสนอให้มีระยะเวลาล่วงหน้าก่อนครับ ถึงจะมีการใช้บทบัญญัติข้อนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธาน : เชิญครับท่านวุฒิสาร

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : กราบเรียนท่านประธาน กระผมขออีกนิดเดียวครับ เรื่องประชามตินี้ผมยังไม่ค่อยเข้าใจว่าในกรณี (๑) ในมาตรา ๑๗๓ ผูกพัน ครม. ใหม่ครับ หรือเป็นเพื่อหาหรือ คือกรณี ๑ เป็นกรณีที่ ครม. เห็นว่าอยากถามความเห็นประชาชนใช้ใหม่ครับ หรืออย่างไรครับ ผมอ่านแล้วยังงง ๆ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

วชิราภรณ์ ๕๒/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายอัชพร จารุจินดา : คือจะถามหรือจะให้ลงมติโดยมีข้อยุติก็ได้ แต่เริ่มต้นมาจาก
คณะรัฐมนตรี

รองศาสตราจารย์วุฒิสสาร ตันไชย : แล้วผูกพันไหมครับ คือมันมีเหตุได้ ๒ ข้อ มันต้อง
ผูกพัน

นายอัชพร จารุจินดา : คือของเดิมไม่ผูกพัน แต่ของเดิมให้แค่การปรึกษาหารือ
แต่ที่เขียนไว้มาตรา ๑๒๓ ก็คือเหตุในการทำประชามติจะมี ๒ เหตุ เรื่องหนึ่งคือ เริ่มต้นจากคณะรัฐมนตรี
ที่ต้องการถามประชาชนเพื่อรับฟังความเห็นหรือว่าถามเพื่อได้ข้อยุติ เพื่อลงประชามติยุติไปเลยก็ได้
และก็ในกรณีที่ ๒ ถ้ามีกฎหมายเขียนไว้กรณีดำเนินการบางสิ่งบางอย่างต้องลงประชามติก็ต้องออกเสียง
ประชามติตามนี้ ส่วนวรรคถัดมานั้นเป็นการขยายที่ได้เรียนว่า การออกเสียงประชามติที่จะทำขึ้นนี้ทำได้
๒ อย่าง คือได้ข้อยุติหรือว่าเป็นคำปรึกษาก็ได้ เพราะฉะนั้นที่อาจารย์วุฒิสสารถามก็คือในข้อ ๑.
ถ้าคณะรัฐมนตรีนั้นตัดสินใจว่าต้องทำประชามติในเรื่องนี้ แล้วคณะรัฐมนตรีก็ต้องตัดสินใจด้วยว่า
ประชามติที่ทำการขึ้นนั้นจะให้มีการลงคะแนนเสียงโดยมีข้อยุติเลย หรือว่าจะเป็นแค่หารือ

รองศาสตราจารย์วุฒิสสาร ตันไชย : บังเอิญผมเข้าใจว่าบรรทัดที่ ๒ - ๓ - ๔ มันอธิบาย
ข้อ ๒ อย่างเดียว โอ.เค. ครับ เข้าใจแล้วครับ

นายอัชพร จารุจินดา : ท่านอาจารย์ประพันธ์

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท นะครับ
คือในร่างมาตรา ๑๗๓ นี้ น่าจะเขียนให้มันชัดเจนว่ากรณีที่จะมีการออกเสียงประชามตินี้มีกรณีใดบ้าง
ถ้าดูตามนี้กรณีแรก (๑) เป็นคณะรัฐมนตรีขอทำประชามติใช้ใหม่ครับ (๒) ก็คือมีกฎหมายบัญญัติให้มี
การออกเสียงประชามติ ซึ่งยังไม่ทราบว่าจะเป็นเรื่องอะไร อาจจะมีกฎหมายอะไรออกมาก็ได้ กับอันที่ ๓
คือประชาชนขอทำ เพราะเขียนอยู่ในวรรคแรกใช้ใหม่ครับ มาตรา ๑๗๓ ท่านเขียนไว้ในวรรคแรก มันจะต้อง
มีช่องทางประชาชนอีกอันหนึ่ง อันที่ ๓ คือประชาชนขอออกเสียงประชามติ ซึ่งประชาชนขอออกเสียง
ประชามติจะต้องมีจำนวนคน ประการแรกจะต้องมีจำนวนคน อย่างเช่น ถ้าเป็นในการแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญ
ในร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ใช้คนอย่างน้อยเริ่มต้นต้อง ๑๐๐,๐๐๐ คนใช้ใหม่ครับ ถ้าเป็นเรื่องขอทำประชามติ
เพื่อมีข้อยุติอะไรสักอันหนึ่งของประชาชนอาจจะต้องกำหนดจำนวนคน ต้องมีจำนวนคน อย่างเช่นว่า
๕๐,๐๐๐ คนเป็นอย่างน้อย จะต้องมีความคน ๒. จะต้องมีระยะเวลาอย่างที่ท่านสุพจน์ว่า เช่น
ในต่างประเทศระยะเวลาในการระดมคนเข้าชื่อทำนี้ส่วนมากก็จะกำหนดเวลาเอาไว้ประมาณ ๖๐ วันถึง
เท่าไร อะไรอย่างนี้ มันจะต้องมีจำนวนคน จะให้เวลาเท่าไร ๓ เดือนหรือ ๖ เดือนนะครับ ถ้ายังระดมคน
ไม่ได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ประเด็นนั้นตกไป คือไม่ใช่ว่าเปิดทำได้เป็นปี ๆ นะครับ มันจะต้องมี
ระยะเวลาอย่างที่ท่านสุพจน์ว่า แล้วประการที่ ๓ คือจะต้องกำหนดจำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงประชามติ

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

วชิราภรณ์ ๕๒/๒

ซึ่งมาใช้สิทธิอย่างที่ผมทราบเรียนตอนแรกแล้วว่า ถ้าเป็นประชามติในลักษณะเป็นข้อยุติคงจะต้องใช้เสียงคนเยอะขึ้นนะครับ อาจจะต้องเขียนว่า การออกเสียงประชามติซึ่งเป็นการออกเสียงเพื่อมีข้อยุติจะต้องมีผู้มีสิทธิออกเสียงไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของผู้มีสิทธิอะไรอย่างนี้เป็นต้นนะครับ กรณีออกเสียงประชามติเพื่อให้คำปรึกษานะครับ อาจจะใช้ผู้มีสิทธิออกเสียง ๒๐ เปอร์เซ็นต์เหมือนกับร่างรัฐธรรมนูญเดิม ก็จะต้องมีหลักการในข้อนี้เขียนเอาไว้เลยนะครับ เพราะที่เขียนไว้นี้ยังไม่ค่อยชัดเจน

ประธาน : เมื่อกี้ที่ท่านศรียาชาครับ

รองศาสตราจารย์ศรียาชา เจริญพานิช : ขอบพระคุณครับท่านประธาน ผม ศรียาชา เจริญพานิช ครับ คือในวรรคท้ายของมาตรา ๑๓๓ นี้ครับ ที่บอกว่า ก่อนการออกเสียงประชามติ รัฐจะต้องดำเนินการให้ข้อมูล และให้ฝ่ายที่เห็นชอบและไม่เห็นชอบแสดงความคิดเห็นได้เท่าเทียมกัน ผมเห็นว่าตรงนี้อาจจะต้องเขียนให้ชัดขึ้นอีกนิดหนึ่งครับ คือให้ข้อมูลอย่างเพียงพอครับ ผมคิดว่าถ้าเมื่อเขียนไว้ว่าให้ข้อมูลเฉย ๆ ผมคิดว่าอาจจะมีการขยัก ๆ ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอแล้วเป็นกลางอะไรที่อาจารย์วุฒิสถาเสนอด้วยนะครับ เพราะว่าอันนี้ถ้าเมื่อข้อมูลมันบิดเบือน พอถึงเวลาแล้วลงประชามติก็ไม่ไปตามนั้น เพราะฉะนั้นข้อมูลอย่างเพียงพอและเป็นกลางใช่ไหมครับ อาจารย์พูดอย่างนั้นครับ
ขอบพระคุณครับ

นายอัคร จารุจินดา : เรียนท่านประธานว่าความจริงแล้วมาตรานี้ความตั้งใจคือเขียนแค่หลัก ๆ ว่าให้มีการทำอย่างนี้ได้ ตอนแรกนึกว่ารายละเอียดทั้งหลายนั้นจะไปอยู่ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญหมด ที่ท่านอาจารย์ประพันธ์เสนอนั้นก็นึกว่าสิ่งนั้นจะไปเขียนอยู่ในรัฐธรรมนูญว่ากรณีที่จะเรียกว่าเป็นข้อยุตินั้นจะต้องทำอย่างไร กรณีที่จะถือว่าเป็นการให้คำปรึกษาเท่านั้นจะทำอย่างไร อันนี้ถ้ากรรมการอยากจะให้เขียนลงไปรายละเอียด

คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญ

นิวกา ๕๓/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย : กราบเรียนท่านประธาน ผม วุฒิสาร ผมไม่ติดใจ ถ้าฝ่ายเลขานุการจะไปเขียนในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ เพียงแต่ว่าควรเป็นประเด็นที่เป็นเจตนารมณ์ ที่จะต้องไปเขียนในกฎหมายประกอบให้ชัด เพราะผมไม่แน่ใจว่ากฎหมายประกอบ ๓๕ คน จะไปร่าง ประชามติด้วยหรือเปล่าครับ แต่ผมคิดว่าหลัก ถ้าเป็นประชามติ เพื่อให้ได้ข้อยุตินี้ นอกจากคนมา ออกเสียงจำนวนเท่าไรแล้ว สัดส่วนของคนเห็นชอบต้องคิดด้วย ผมคิดว่าหลักสากลอันนี้มันสำคัญ เพราะ มันใช้บังคับทั่วประเทศ มันมีผลทั่วประเทศ เพราะฉะนั้นต้องคิดว่าอาจจะมาออกเสียง ๖๐ แล้วต้องเกิน ๓ ใน ๔ คือ ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ของ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ผมคิดว่าต้องคิดไปไกลขนาดนั้นเลย ซึ่งจะไปใน กฎหมายลูกผมไม่ติดใจนะครับ แต่ว่าเนื่องจากถ้าเลขานุการมีเจตนารมณ์แบบนั้นผมก็ไม่ติดใจ แต่อยากให้ เรื่องนี้เป็นหลักการไว้สำหรับการไปทำกฎหมายครับ

นายอัชพร จารุจินดา : อาจจะมีข้อเสนออีกอันหนึ่งว่าจะเขียนลักษณะของปี ๒๕๕๐ ได้ไหม เขียนเป็นบทเฉพาะกาลว่ากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการออกเสียงประชามติ หรือ กฎหมายอื่น ๆ ที่อยากจะมีนั้น ให้เขียนเป็นหัวข้อด้วยว่าสิ่งที่ต้องมีในกฎหมายเหล่านั้นจะต้องพูดเรื่อง อะไรไปบ้าง เวลาออกกฎหมายลูก ซึ่งอันนี้เข้าใจว่าเป็นหน้าที่ของท่านอาจารย์ประพันธ์ กกด. ต้องเอาไปทำ ต่อ แต่จะมีหัวข้อให้ว่าหัวข้อเหล่านี้จะต้องมี อันนั้นก็จะได้ครับ

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ แล้วท่านวิจิตรครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอขอบคุณครับ ก็จะไปออกกฎหมายลูก แล้วกำหนดหัวข้อ อย่างที่ท่านเลขานุการว่าไว้ก็ได้ครับ แต่ขอความชัดเจนในร่างมาตรา ๑๗๓ นิดหนึ่งนะครับว่า อันนี้ จะให้ประชาชนมีสิทธิที่จะออกเสียงประชามติเพื่อจะให้ มีข้อยุติอะไรโดยตรงหรือเปล่า หรือว่าเพราะดูตามนี้ ร่างมาตรา ๑๗๓ คนที่จะทำได้มีเฉพาะคณะรัฐมนตรีกับกฎหมายที่จะออกมา ซึ่งไม่รู้กฎหมายออกมาเป็น อย่างไร ถ้าจะให้ประชาชนทำต้องเขียนบอกด้วยว่าต้องให้ประชาชนทำได้ ถ้าทิ้งไว้แบบนี้เดี๋ยวมันก็มี ปัญหาว่าจะให้ประชาชนทำใหม่ครับสรุปแล้ว

นายอัชพร จารุจินดา : เรื่องประชาชนนี้ยังไม่ได้คุยกันอย่างตลกผลึกเสียทีว่าจะเอา หรือไม่เอา ที่มอบให้ไปร่างตอนแรกก็เพียงแต่ยังพูดถึงเหตุเก่าเดิมนั้นเอง เรื่องประชาชนยังไม่เคยได้พูด กันจริงจังเสียที

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช : ขออนุญาตท่านประธานครับ คือเรื่องประชาชน ที่จริงมาตรา ๑๗๓ ที่เขียนไว้ เขาบอกประชาชนย่อมมีสิทธิออกเสียง ไม่ได้หมายถึงว่าประชาชนมีสิทธิที่จะ เสนอหัวข้อทำประชามตินะครับ ผมดูว่าประชาชนก็อาจจะผลักดันผ่านทางตัวแทนของตัวเองก็ได้ ทาง ส.ส. หรืออะไร ถ้าเมื่อเขียนให้ประชาชนโดยส่วนบุคคลหรือว่าองค์กร ผมว่าต่อไปมันจะยุ่งนะครับ มันจะทำ ประชามติกันทุกวัน วันละหลาย ๆ หน ผมว่าไม่ต้องทำอะไรกันครับ เพราะฉะนั้นผมว่าอันนี้ที่เขียนไว้

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

นิรนา ๕๓/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ให้ตัวองค์กรของรัฐที่มีหน้าที่บริหารและตัดสินใจเป็นผู้กระทำ น่าจะเหมาะสม ส่วนประชาชนอยากให้เห็นอะไรตรงไหนที่ตัวเองอยากรู้ ก็ต้องไปผลักดันผ่าน ส.ส. ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธาน : เชิญท่านวุฒิสภา

รองศาสตราจารย์วุฒิสภา ต้นไชย : คือกรณีประชาชนผมค่อนข้างจะเห็นตรงกับท่าน อาจารย์ศรียาว่า ถ้าจะเปิดช่องให้ประชาชนก็คือ เสนอริเริ่มให้ทำประชามติ แต่ไม่ได้ว่าเสนอแล้วต้องทำประชามติ เหมือนกับเสนอกฎหมาย เป็นการริเริ่ม แต่อ่านจากตัดสินใจต้องอยู่ที่บริหารว่าจะให้ทำหรือไม่ให้ทำ ถ้าจะเปิดช่องเพิ่มขึ้นในกรณีที่ ๓ ของการริเริ่มโดยประชาชน ก็เป็นแค่การริเริ่ม แต่ไม่ใช่เป็น Final ว่าถ้าเสนอแล้วต้องได้ทำประชามติครับ

ประธาน : ท่านวิจิตรครับ

นายวิจิตร สุระกุล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ เนื่องจากว่าหมวดนี้ผมขอเรียนเป็นข้อสังเกตสักนิดหนึ่งว่า ในหมวดนี้เป็นเรื่องที่ว่าประชาชนจะไปใช้สิทธิตามที่เขาจะมีสิทธิต่าง ๆ ผมขอเรียนให้ข้อสังเกตว่า ในเรื่องประชาชนที่มีเลือกตั้ง ๒๐,๐๐๐ เสียง หรืออะไรก็แล้วแต่มันมาจาก หลักของ Direct democracy ของสวิตเซอร์แลนด์เขาจะครับ -----

คณะกรรมการการยก่างรัฐธรรมนูญ

วัชรี ๕๔/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

แต่มันจะมากกระทบตรงนี้ครับ ในเรื่อง Recall ตามมาตรา ๑๗๒ ขอย้อนไปนิดเดียวครับเพื่อเป็นข้อสังเกต ระบบ Recall ของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เขาไม่เอาไปใช้กับข้าราชการประจำ เขาเอาไปใช้กับผู้ที่มาจากการเลือกตั้ง เพราะฉะนั้นเราจะเห็นว่าในมาตรา ๒๔๒ ไปเล่นงานพวกนี้ด้วย ไปเล่นงานผู้พิพากษาหรือตุลาการ พนักงานอัยการ ผู้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ที่เป็นข้าราชการประจำ อันนี้ถือว่าผิดหลักการนะครับ เพราะว่าหลักการของการที่ว่าไปถอดถอนนี้ เขาให้ถอดถอนจากผู้ดำรงตำแหน่งที่ไปจากการเลือกตั้ง แต่ในขณะนี้รัฐธรรมนูญเราไปเล่นงานเอาข้าราชการประจำเข้าไปแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ามีการร้องเรียนขึ้นมา พวกวุฒิสภาเกิดไม่ชอบข้าราชการคนไหนขึ้นมา ก็หาวิธีการยุแหย่ ยุจนไปเกิดการสอบสวนอะไรต่าง ๆ ขึ้น จนวุฒิสภามาเล่นงานเอาข้าราชการประจำ อันนี้ต้องถือว่าเป็นการแทรกแซงข้าราชการประจำ อันนี้เป็นข้อสังเกต ขอขอบคุณครับ

นายอชีพ จารุจินดา : เรียนท่านประธาน ขออนุญาตสรุปอย่างนี้ได้ไหมครับว่า ในมาตรา ๑๗๓ นั้น คงไว้ตามร่างที่เสนอ ส่วนจะมีการเพิ่มในบทเฉพาะกาลเพื่อชี้ให้เห็นลงไปในเรื่องรายละเอียดว่า กฎหมายที่จะออกเรื่องการออกเสียงประชามติจำเป็นจะต้องมีหัวข้ออะไร โดยเฉพาะการแยกระหว่างการลงคะแนนเสียงเพื่อให้มีข้อยุติกับการปรึกษาหารือให้ชัดเจน เรียนท่านประธาน หมวดต่อไป เรื่องการเงิน การคลังและงบประมาณนั้นค่อนข้างเป็นเรื่องใหญ่ คงจะต้องพิจารณากันโดยละเอียด อยากจะขออนุญาตให้ไปพิจารณาที่บางแสน

ประธาน : ท่านพิสิฐตกลงนะครับ เรื่องมันยาว ก่อนจะไปถึงเรื่องอื่น ผมอยากจะขอให้ท่านเลขานุการเรียนต่อที่ประชุมให้ทราบว่ามันยังมีเรื่องสำคัญอยู่เรื่องหนึ่งที่อยากจะหารือ แต่ไม่ใช่ในหมวดที่เขียนไว้แล้ว ไม่ใช่ซะครับ และถ้าจบคือเรื่องคำปรารภ ถ้าจบแล้วผมก็คิดว่าวันนี้เราจะเลิกประชุมแล้วก็ไปพบกันใหม่ที่บางแสน ขอเชิญครับ

นายอชีพ จารุจินดา : เรียนท่านประธานที่เคารพ ขออนุญาตกราบเรียนหารือเรื่องการเขียนคำปรารภ ซึ่งตั้งใจว่าจะลองร่างแล้วนำไปเสนอที่บางแสนด้วย คำปรารภนั้น ถ้าที่ตกลงกันในระหว่างฝ่ายเลขานุการนั้นจะขอให้ท่านอาจารย์ทองกรณาช่วยรับผิดชอบเป็นผู้เขียนนะครับ ที่นี้สิ่งที่อยากจะเรียนหารือกับท่านกรรมาธิการก็คือข้อความที่จะเขียนอยู่ในคำปรารภ โดยเฉพาะหัวข้อหลัก ๆ ที่ควรจะมีหรือคำที่ต้องการพูดอยู่ในคำปรารภจะมีอะไรบ้าง เรียนคร่าว ๆ ว่าในตอนรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ นั้น คำปรารภก็จะเป็นการเขียนที่กล่าวถึงวิธีการจัดทำร่างรัฐธรรมนูญฉบับนั้น ที่มาว่าทำไมถึงต้องมีการร่างรัฐธรรมนูญและวิธีการในการจัดทำ โดยในปี ๒๕๔๐ นั้นกำหนดไว้ชัดว่าในการจัดทำรัฐธรรมนูญนั้นได้คำนึงถึง ๓ - ๔ หลักก็คือ การส่งเสริมคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน การมีส่วนร่วมในการปกครองของประชาชน การตรวจสอบการใช้อำนาจอรัฐ และการปรับปรุงโครงสร้างทางการเมือง

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

วชิร ๕๔/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ให้มีเสถียรภาพ อันนั้นคือหลัก ๆ ที่เขียนอยู่ในคำปรารภของปี ๒๕๔๐ ที่นี้ของปี ๒๕๕๐ ควรจะมีอะไรนั้นก็เรียนเสนอพิจารณาของท่านอาจารย์ธงทอง

นายธงทอง จันทรางศุ : ขออนุญาตท่านประธานที่เคารพ กระผม ธงทอง จันทรางศุ สำหรับรัฐธรรมนุญ ปี ๒๕๔๐ นั้น กระผมมีโอกาสได้ร่วมปฏิบัติหน้าที่ในฐานะสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนุญอยู่ด้วย และได้รับผิดชอบในส่วนเรื่องของการประสานงานในการจัดทำร่างเบื้องต้นของคำปรารภ เพื่อนำเสนอต่อสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนุญในวาระนั้นเพื่อโปรดพิจารณานะครับ ก่อนที่จะลงไปในเรื่องหารายละเอียด ผมขออนุญาตกราบเรียนว่าเนื่องจากเป็นคำปรารภที่วางนี้ อยู่ในขั้นตอนการจัดทำซึ่งยังไม่ได้เสร็จสิ้นเป็นประกาศพระบรมราชโองการที่จะทรงลงพระปรมาภิไธยได้เต็มที เพราะฉะนั้นถ้าท่านนึกย้อนความไปในเวลาที่ทำร่างรัฐธรรมนุญ ปี ๒๕๔๐ เสร็จเรียบร้อยแล้ว เข้าไปสู่การพิจารณาของรัฐสภา จึงมีประเด็นเรื่องจุดไข่ปลา คือมีคนบอกว่าเขียนไม่จบ ก็ขอประทานกราบเรียนทวนข้อเท็จจริงในส่วนนั้นว่าคำปรารภนั้นคงเขียนได้เฉพาะตรงตอนที่ เป็นท่อนกลางของเนื้อความ -----

คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญ

สัปดาห์ ๕๕/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ส่วนว่าจะมีข้อเท็จจริงต่อเนื่องจากการพิจารณาของสภาไปแล้วอย่างไร เป็นเรื่องที่จะต้องไปเป็นความรับผิดชอบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่ในการประสานราชการในพระองค์ ในการนำกฎหมายขึ้นกราบบังคมทูลทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายพระปรมาภิไธยนั้นเป็นผู้จะประสานงานสำนักพระราชพิธีเป็นผู้ต่อเติมในเวลา ซึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้วนำขึ้นทูลเกล้าทูลถวายจริง ๆ รวมทั้งวันเวลาที่จะต้องกล่าวในตอนต้นว่าทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายพระปรมาภิไธยพระราชทานในวันหนึ่งวันใดด้วย เพราะฉะนั้นในร่างคำปรารภที่เวลาเสนอต่อสภาร่างรัฐธรรมนูญ หรือต่อคณะกรรมการนั้น ท่านสมาชิกก็จะเห็นว่ามันอาจจะขาดหัวและขาดท้ายอยู่พอสมควร นี่กราบเรียนในเบื้องต้นนะครับ

ส่วนพอถึงเนื้อหา เนื้อหาหนักแล้วก็พูดกันมากครับในเบื้องต้นว่าควรจะพูดถึงเรื่องอะไรบ้าง อย่างไรก็ตามก็ได้มีการติดตามแล้วก็ลองค้นดูเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องคำปรารภนั้น มีกรณีศึกษาที่น่าสนใจ ซึ่งในการทำรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ นั้น ได้หยิบยกข้อเท็จจริงเรื่องนี้มาเป็นข้อคำนึงในการจัดทำร่างคำปรารภ ข้อเท็จจริงกรณีศึกษาที่ว่านี้ คือการจัดทำร่างรัฐธรรมนูญเมื่อปี ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นเหตุการณ์หลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ สภานิติบัญญัติแห่งชาติในเวลานั้นได้เป็นผู้จัดทำร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อทรงลงพระปรมาภิไธย รวมทั้งจัดทำคำปรารภที่ค่อนข้างจะมีความยาวประมาณหน้าครึ่ง หรือเกือบ ๆ ๒ หน้า ในเอกสารรวมรัฐธรรมนูญที่ทางฝ่ายเลขานุการได้นำเรียนท่านกรรมการในเล่มนี้แล้ว ท่านกรรมการจะกรุณาเปิดดูได้ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๑๗ ในหน้า ๑๖๗ หน้า ๑๖๘ และหน้า ๑๖๙ เป็นต้นไปนะครับ ค่อนข้างจะยาวและพูดถึงอะไรมากมายพอสมควร อย่างไรก็ตามในเวลาที่ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายขึ้นไปนั้น เมื่อทรงลงพระปรมาภิไธยนั้นได้พระราชทานพระราชกระแสลงมาในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๗ เอกสารที่ขอให้ฝ่ายเลขานุการช่วยสำเนาำเรียนท่านกรรมการปรากฏอยู่แล้วนะครับ พระราชกระแสในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำปรารภนั้นมี ๒ ประเด็นด้วยกัน

ประเด็นที่ ๑.๑ ข้อความในคำปรารภนี้เป็นถ้อยคำที่คณะรัฐมนตรีและสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำขึ้นถวาย แต่ว่าลีลาการเขียนนั้นคงจะต้องบอกว่าเป็นพระราชดำริ เป็นประกาศพระบรมราชโองการ แต่ความสำคัญที่เกี่ยวกับเรื่องที่เราอาจจะต้องนำมาพิจารณา คำนี้ถึงในเวลาที่เราทำงานในส่วนนี้ก็คือ

ประเด็นที่ ๑.๒ พระราชกระแสที่พระราชทานในครั้งนั้น บอกคำปรารภควรกล่าวเพียงสั้น ๆ สรุปได้ว่าทรงมีพระราชดำริว่าประเทศไทยได้มีรัฐธรรมนูญประกาศใช้เป็นหลักในการปกครองประเทศตามระบอบประชาธิปไตยมาเป็นเวลากว่า ๔๐ ปีแล้ว ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการยกเลิกและแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญหลายครั้ง อันแสดงว่ารัฐธรรมนูญนั้นย่อมเปลี่ยนแปลงไปได้ตามความเหมาะสมในเฉพาะกาลของบ้านเมืองและกาลเวลา และมีความในวรรคสอง โดยที่ได้มีประชามติเรียกร้องให้มีรัฐธรรมนูญและ

คณะกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ

สิริพร ๕๕/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยเร็วที่สุด จึงทรงดำริว่ารัฐธรรมนูญนี้มีข้อบัญญัติหรือหลักการ
 พอดีสนองความต้องการประชาชนและตราใช้เป็นรากฐานการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันนี้คือพระราช
 ปราบกเมื่อปี ๒๕๑๗ ในเวลาที่ยกร่างรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ นั้น จึงได้นำแนวทางนี้มาเป็นข้อค้ำนึ่งหลัก
 ในการจัดทำคำปรารภสำหรับรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ถ้าท่านกรรมาธิการจะกรุณาดูรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐
 จะพบว่าความในตอนต้นที่บอกว่า โดยที่ประเทศไทยได้มีรัฐธรรมนูญประกาศใช้เป็นความในพระราช
 ปราบกไปตั้งแต่ต้นจนไปอีก ๒ - ๓ บรรทัด แสดงว่ารัฐธรรมนูญยอมเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมแห่ง
 กาลเวลาและสภาพการณ์ของบ้านเมือง ส่วนความต่อไปอีก ๒ - ๓ บรรทัดนั้น รัฐธรรมนูญจะต้องกำหนด
 กฎเกณฑ์สำคัญที่กระจ่างแจ้งชัดเจน สามารถใช้เป็นหลักในการปกครองประเทศ และเป็นแนวทางในการ
 จัดทำกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญได้ ประโยคนี้ทั้งประโยค
 นั้นเชิญมาจากกระแสพระราชดำริส ซึ่งพระราชทานกับสมาชิกสภาผู้ร่างรัฐธรรมนูญในวาระแรกที่เขาปฏิบัติ
 หน้าที่และขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท และมีพระราชกระแสว่า
 รัฐธรรมนูญนั้นต้องทำหน้าที่อย่างนั้นะ คือต้องกระจ่างแจ้ง กะทัดรัด ใช้เป็นหลักในการปกครองประเทศ
 แล้วก็ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้ -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

หน้าพร ๕๖/๑

จากนั้นไป ถ้าท่านดูคำปรารภ ปี ๒๕๔๐ นะครับ ก็จะเป็นข้อเท็จจริงที่ว่าร่างรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เกิดขึ้นได้ เพราะวาระรัฐธรรมนูญก่อนหน้านั้น คือปี ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมปี ๒๕๓๙ ได้มีสภาร่างรัฐธรรมนูญแล้วก็จัดทำแล้วสมาชิกไปเฝ้า จากนั้นสภาร่างรัฐธรรมนูญก็มาประชุม ส่วนที่เป็นเนื้อหาที่อาจจะเป็นส่วนที่แสดงเจตนารมณ์หรือแสดงหลักการสำคัญของรัฐธรรมนูญนั้นกระชับและสั้นมากนะครับ ทำหลังจากนั้น สภาร่างรัฐธรรมนูญได้จัดทำร่างรัฐธรรมนูญ โดยมีสาระสำคัญในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจเพิ่มขึ้น ตลอดจนปรับปรุงโครงสร้างทางการเมืองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ข้อความที่เป็นแก่นของรัฐธรรมนูญนั้นมีความประมาณ ๓ - ๔ บรรทัดอยู่เพียงนี้เท่านั้น แล้วพูดถึงกรอบ วันนี้เราอาจจะใช้คำว่า กรอบ นะครับ ในวันนั้น ผมจำไม่ได้แล้วใช้คำว่าอะไร แต่ว่าก็คือประเด็นหลักสำคัญ ๓ เรื่องด้วยกันที่พูดถึงเรื่องสิทธิเสรีภาพของประชาชน วันนี้เราอาจจะขยายความตรงนั้นไปหน่อยพูดถึงการมีส่วนร่วมประชาชน พูดถึงเรื่องการใช้อำนาจของประชาชนอะไรก็แล้วแต่ พูดถึงเรื่องการทำให้มีสถาบันการเมืองที่มีศักยภาพมีความถ่วงดุลกันที่พอเหมาะพอควร

แล้วประเด็นที่ ๓ ก็คือเรื่องของกรอบการใช้อำนาจรัฐ ส่วนที่เป็นแก่นของรัฐธรรมนูญที่เป็นเนื้อจริง ๆ สกัดข้อความเหลือไม่กี่คำหรือครับ แล้วก็เอาเฉพาะเท่าที่จำเป็นจริง ๆ เพราะเนื้อความข้างหลังนั้นก็พูดถึงอะไรต่ออะไรไว้มากพอสมควรแล้ว แล้วก็ลงท้ายก็ขมวดว่าทั้งหมดนี้ทำได้ทำโดยการที่คำนึงถึงความคิดเห็นประชาชนเป็นสำคัญ และดำเนินการตามขั้นตอนทั้งหลายหมดเรียบร้อยแล้ว เพราะหนั้นนั้นจะต้องมีการที่จะเข้าสภาแล้ว สภาเห็นด้วยไม่เห็นด้วยอะไรอาจจะนำไปสู่การลงประชามติอะไรก็แล้วแต่ ตรงนี้ก่อนท้ายเป็นข้อเท็จจริง ซึ่งยังไม่เกิดขึ้น ก็ได้รับคำแนะนำประสานจากท่านผู้หลักผู้ใหญ่หลาย ๆ ท่านได้กรุณาเมตตาให้คำแนะนำว่าเขียนกว้างไว้อย่างนี้ก่อนก็แล้วกัน ว่าได้ดำเนินการตามที่บัญญัติรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ทุกประการแล้ว ในร่างคำปรารภที่ผ่านการพิจารณาของสภาร่างรัฐธรรมนูญนี้ครับ จะขึ้นต้นตั้งแต่ คำว่า โดยที่ประเทศไทย และจบลงเพียงแค่ว่า ทุกประการนี้เท่านั้นนะครับ ความตอนต้นที่แสดงศรัทธา พระปรมาภิไธย ไม่ปรากฏในเอกสารที่นำเสนอพิจารณา แล้วความในตอนท้ายว่าสภาพิจารณาหรือลงมติทุกเกล้าฯ ถวายไป สมควรพระบรมราชานุมัติ มีพระบรมราชโองการ เรื่องของการพระราชทานพรข้างท้ายนั้นไม่ปรากฏอยู่ในการจัดทำร่างคำปรารภที่รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เสนอพิจารณาในสภานะครับ ผมขอกราบเรียนว่าเรื่องคำปรารภนี้เป็นเรื่องที่ยกขึ้นจะละเอียดอ่อน แล้วก็ในระหว่างหนทางการพิจารณานั้นคงจะต้องมีการปรึกษาหารือไม่เฉพาะแต่ในเฉพาะของคณะกรรมการนี้ แต่โดยลำพังนะครับ บางทีก็มีประเด็นที่ต้องนำปรึกษาหารือกับผู้มีประสบการณ์ ผู้ที่เคยมีโอกาสดูการทำงาน

ในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็เป็นแนวทางที่เราทำมาเช่นนั้น แต่วันนี้ทางสภาร่างรัฐธรรมนูญ โดย
คณะกรรมการชุดนี้มีหน้าที่ทำการบ้านส่ง ผมคิดว่าถ้าหากว่าได้กรุณารับข้อพิจารณากรณีศึกษาสำหรับ
คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ นำพร ๕๖/๒
วันพุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐

รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ เป็นข้อมูลเบื้องต้น แต่สุดท้ายแต่ที่ประชุมนี้จะโปรดดำริอย่างไร แล้วก็ถ้าหากว่าจะ
กรุณามอบหมายตามที่ทางฝ่ายเลขานุการได้กรุณาเสนอให้ผมเป็นผู้ประสานงาน กระผมก็รู้สึกว่าเป็น
เกียรติและได้รับความกรุณาที่วันนี้ได้โปรดมอบหมายให้กระผม

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ
คำปรารภเป็นเรื่องที่สำคัญนะครับ คงต้องเริ่มทำแต่เนิ่น ๆ ผมคิดว่าในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ จะเห็นได้ว่า
คำปรารภเขาจะไม่ยกวนนะครับ ผมคิดว่าในรัฐธรรมนูญฉบับของเราที่น่าจะทำในลักษณะทำนองเดียวกัน
นะครับ คือก็คงพูดถึงที่มา โดยที่รัฐธรรมนูญก็คืออ้างรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๙ ซึ่งจะมีบทบัญญัติว่าให้มีการ
ดำเนินการร่างรัฐธรรมนูญอย่างไร มีสภาร่างอย่างไรนะครับ แล้วก็ต่อมาก็คือพูดถึงจุดเด่นที่มีการ
ยกร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้นะครับ เพื่อให้ปรากฏอยู่ในคำปรารภนะครับ ซึ่งจุดเด่นในรัฐธรรมนูญ ที่
คณะกรรมการชุดนี้ยกร่างนะครับ ก็อย่างเช่น เรื่องการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ซึ่งขยายความ
ต่อมาจากรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ คัดดีศรีความเป็นมนุษย์อะไรต่าง ๆ นะครับ คือคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ
เป็นรัฐธรรมนูญซึ่งคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐให้มีความโปร่งใสมากยิ่งขึ้นนะครับ
ซึ่งจะมีบทบัญญัติหลายประการที่เพิ่มเรื่องการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐนะครับ

ประการที่ ๓ ก็คือว่าประชาชนมีส่วนร่วมในรัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งมีอยู่หลายเรื่องนี้นะครับ

ก็จะพูดถึงว่าประชาชนมีส่วนร่วม -----

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

จිරฎา ๕๗/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

และรัฐธรรมนุญนี้ก็เน้นเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ธรรมาภิบาลซึ่งเป็นหลักสำคัญของรัฐธรรมนุญฉบับนี้ ก็คงอาจจะเพิ่มไปนิดหนึ่ง ซึ่งอันนี้เราก็จะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนุญฉบับที่ยกย่องของเรานี้มันจะมีบทบัญญัติ เรื่องจริยธรรม เน้นเรื่องนี้ค่อนข้างเยอะ อันนี้เป็นจุดเด่น Highlight ของฉบับที่ยกย่องฉบับนี้นะครับ แล้วคง จะสรุปว่ารัฐธรรมนุญฉบับนี้เป็นรัฐธรรมนุญซึ่งประชาชนใช้อำนาจอธิปไตยโดยตรง โดยการลงประชามติ ซึ่งการลงประชามติที่รัฐธรรมนุญฉบับนี้เป็นฉบับแรก เป็นฉบับประวัติศาสตร์ รัฐธรรมนุญที่ผ่านการ ลงประชามติโดยประชาชนให้ความเห็นชอบโดยตรง ต่อไปจะไม่เหมือนรัฐธรรมนุญฉบับอื่นที่ผ่านมา ประวัติศาสตร์จะเปลี่ยนแปลงไปเยอะ การทำอย่างหนึ่งอย่างใดต่อรัฐธรรมนุญ ซึ่งมีการทำประชามติ โดยตรง ในอนาคต การตีความของศาลฎีกาที่เคยมีการวินิจฉัยว่า การใช้อำนาจรัฐเป็นได้อำนาจอธิปไตย ซึ่งศาลฎีกาเคยให้หลักการรับรองมาแต่เดิม เมื่อมีรัฐธรรมนุญซึ่งมีการทำประชามติโดยตรง แนวทาง อาจจะเปลี่ยนไป ฉะนั้นจุดนี้เป็นจุด Highlight ของร่างรัฐธรรมนุญฉบับนี้นะครับ ผมคิดว่าก็คงจะเขียน อยู่ในแนวนี้ ขอบขอบคุณครับ

ประธาน : จะมีท่านผู้ใดให้ข้อคิดเห็นอีกไหมครับ คือเอาอย่างนี้นะครับ คือว่าร่าง คำปรารภนี้ ผมคิดว่าพวกเราก็จะมอบให้ท่านอาจารย์ธงทองซึ่งได้เคยทำงานมาตั้งแต่ต้น ในสมัยฉบับ ปี ๒๕๔๐ แล้วก็ประสานอยู่กับผู้หลักผู้ใหญ่หลายท่าน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเรามอบให้ท่านอาจารย์ ธงทองรับภาระในเรื่องนี้ไปลองร่างมา แล้วเมื่อร่างเสร็จแล้วเราค่อยมาดูกันอีกหนหนึ่งนะครับ ส่วนจะแก้ไข เพิ่มเติมอะไรต่าง ๆ เราไปว่ากันเมื่อร่างนั้นได้สำเร็จแล้วนะครับ ก็คิดว่าคงจะไม่ใช่เรื่องที่ยากลำบากสำหรับ ท่านอาจารย์ธงทองนะครับ อันนี้ไม่ใช่แก้งงม พุดจากใจจริง

ที่นี้เมื่อเรื่องนี้ตกลงกันได้แล้ว ผมก็อยากจะขอกลับมาขอความเห็นชอบ คือรับรองบันทึก การประชุม เมื่อเข้านี้ยังไม่เสร็จ เจ้าหน้าที่เพิ่งทำเสร็จ ทั้งหมดก็มี ๓๕ หน้า ด้วยกัน ท่านผู้ใดจะแก้ไข เพิ่มเติมในแต่ละหน้า ก็ได้กรุณาชี้แจงหรือว่าเรียนให้ทราบด้วยนะครับ ผมว่าเป็นหน้าไปครับ หน้า ๑ หน้า ๒ หน้า ๓ หน้า ๔ เชิญครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : เรียนท่านประธานที่เคารพ ผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ในหน้า ๔ มาตรา ๔๑ (๓) กระผมไม่ได้ลงวอนนะครับ มีแต่ท่านอาจารย์เกริกเกียรติเท่านั้น

ประธาน : ก็ขอให้แก้ไขนะครับ หน้า ๕ หน้า ๖ หน้า ๗ เชิญครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ ในหน้า ๗ เรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ผมใคร่ขอให้ฝ่ายเลขานุการได้ช่วยเติมประเด็นที่ผมได้เรียนเสนอ ก็คือ เรื่องของการสนับสนุนให้ประชาชนอาศัยตรรกวิทยาศาสตร์ในการดำรงชีวิต

คณะกรรมการข้าราชการรัฐธรรมนุญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

จีรภา ๕๗/๒

ประธาน : แล้วจะเพิ่มเติมให้ครบ หน้า ๘ หน้า ๙ หน้า ๑๐ หน้า ๑๑ หน้า ๑๒
หน้า ๑๓ หน้า ๑๔ หน้า ๑๕ หน้า ๑๖ หน้า ๑๗ หน้า ๑๘ หน้า ๑๙ หน้า ๒๐ หน้า ๒๑ เชิญครับ

- ๕๘/๑

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๕๘/๑

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ ในหน้าที่ ๒๑ ได้มีกรรมการอภิปรายในเรื่องของ ส.ส. แบบ Party list นะครับ ที่เขียนว่า กรรมการมีความเห็น ๒ แนวทาง ที่นี้ในเรื่องของการเลือกตั้งแบบสัดส่วน รวมทั้งการรับฟังความเห็นของประชาชนส่วนใหญ่เห็นควรไม่ให้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ จริง ๆ ตรงนี้ข้อเท็จจริงมีว่า มีการสอบถามความเห็นของเวทีนะครับ แล้วก็มีความเห็นที่ไม่ควรมีประมาณ ๔๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ แล้วก็ที่เหลือก็จะเป็นพวกที่เห็นด้วย กับพวกที่ไม่ออกความเห็น ผมใคร่ขอให้ปรับตรงนี้ให้ชัดเจนว่า จริง ๆ ไม่ใช่ส่วนใหญ่ แต่ว่าเสียงมันก้ำกึ่งมากกว่านะครับ ที่ท่านบอกว่า ส่วนใหญ่ เดี่ยวจะกลายเป็นว่าเราไปมีข้อตัดสินใจแล้วตรงนี้

ประธาน : ก็ขอให้แก้ไขนะครับ หน้า ๒๒ หน้า ๒๓ หน้า ๒๔ หน้า ๒๕ หน้า ๒๖ หน้า ๒๗ หน้า ๒๘ หน้า ๒๙ หน้า ๓๐ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย : ท่านประธานครับ ในหน้า ๓๐ คือผมกำลังพยายามตามว่าการสงวนกับการที่มีการ Debate ในการบันทึกการประชุมแล้วก็ตามมีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย แต่สุดท้ายประเด็นการพิจารณาไม่มีการแก้ไข แปลว่าถ้าไม่สงวนก็จะเลยไปเลย คืออย่างประเด็นข้อ ๓ ของผมเองที่สงวนมันก็ถูกบันทึกเอาไว้แล้วในนี้ว่า กรรมการส่วนใหญ่ไม่มีการแก้ไข แปลว่าถ้าไม่บันทึกว่า สงวน แปลว่าวันที่ ๑๐ นี้จะไม่มีการพิจารณาแล้วใช่ไหมครับท่านประธาน ถ้าไม่มีข้อความว่า ได้มีการสงวน คือผมไม่แน่ใจระบบที่ฝ่ายเลขานุการจะเตรียมว่า ในการประชุมวันที่ ๑๐ มันจะมีเรื่องอะไรบ้างที่จะกลับเข้ามาหรือในเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

ประธาน : เอาอย่างนั้นนะครับ อาจารย์สมคิดก็เพิ่งเข้ามายังงอยู่นะครับ ผมขอเรียนอย่างนี้ก็แล้วกัน คือท่านที่สงวนไว้ท่านก็หยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมา โดยเฉพาะในวันหนึ่งที่เราจะจัดไว้ให้พูดกันเต็มที่เลยนี่นะครับ ส่วนประเด็นที่เมื่อสักครู่ที่ท่านวุฒิสารบอกว่า ถ้าไม่ได้สงวนแล้วจะพูดอะไรได้ไหม ผมคิดว่าพูดได้ทุกอย่าง อยู่ที่เวลาเท่านั้นเอง คือถ้ามันหมดเวลาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร แต่จะเปิดโอกาสเต็มที่เลยครับ ท่านวุฒิสารครับ

เลขานุการ : ขออนุญาตท่านประธาน คือเข้าใจว่ามีหลายท่านสงวนไว้ครับ ผมเรียนอย่างนี้ว่า เวลา Debate กันก็เห็นอยู่ว่าเสียงข้างมากเสียงข้างน้อยเป็นอย่างไร เรื่องที่สงวนจะขอความกรุณาว่าเป็นเรื่องที่ใกล้เคียงกันมี ๒ ฝ่ายที่ใกล้เคียง ค่ะแนบใกล้เคียงกันไป Debate กันต่อ แต่ว่าถ้าเป็นเรื่องที่เห็นชัดเจนว่าอีกฝ่ายหนึ่งไม่เอาด้วยนะครับ ผมก็พยายามสรุปว่าขอให้ผ่านเถอะ แต่เรียนว่าเรื่องที่สงวนฝ่ายเลขานุการจะไปรับหน้าที่ท่านประธานครับว่าในวันที่ ๑๐ เรื่องบางเรื่องจะขออนุญาตว่าจะไม่ Debate เลยนะครับ จะขอให้ลงมติเลย แต่เรื่องบางเรื่องที่เป็นเรื่องใหญ่ ๆ จะขอให้ Debate ก่อนการลงมติได้ไหมครับ คือไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับฝ่ายเลขานุการทั้งหมดนะครับ บางท่านอาจจะบอกว่าเรื่องนี้

คณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐

สุภาภรณ์ ๕๘/๒

Debate ได้ก็ไม่ใช่ไร แต่ว่าขออนุญาตว่าฝ่ายเลขานุการจะไปทำทดลองดูก็ตามว่าเรื่องนี้ขอว่าไม่ต้องคุย
ได้ไหม เพราะคุยกันมาเข้าใจว่า ๒ - ๓ รอบแล้ว รู้มือกันแล้วว่าใครคิดอย่างไร

- ๕๘/๑

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนูญ

พหุมติฉบับที่ ๕๙/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

ประธาน : เชิญ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย : ท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ยังไม่หมดเวลานะครับ ผมขออนุญาตนิดเดียว ตัวอย่างอันนี้เลยครับ เช่น มาตรา ๙๕ ซึ่งความเห็นมี ๒ ฝ่าย แต่ว่ามติที่ประชุมใน บันทึกรการประชุมว่าไม่มีการแก้ไข กรณีแบบนี้ในตัวอย่างแบบนี้ ในมาตรา ๙๕ ตกลงว่าในการไปประชุม ต้องโหวตด้วยใหม่ครับ

เลขานุการ : ต้องครับ มาตรา ๙๕ ผมขอให้ลงว่าจะไปลงมติกัน เอาเรื่องแสดงทรัพย์สิน ก่อน

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย : อันนี้เห็นด้วยครับ

ประธาน : เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมการ อย่างเช่นใน หน้า ๑๓ นี้ครับ ในแนวนโยบายแห่งรัฐ มาตรา ๘๔ ผมได้เสนอเอาไว้ว่า ในเรื่องการ ชื่อสิทธิขายเสียงที่ว่ารรัฐพึงส่งเสริมให้มีการศึกษาเกี่ยวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์เป็นประมุข และส่งเสริมการใช้สิทธิเลือกตั้งของประชาชน อันนี้ กลุ่ม ๒ พิจารณาเสนอ คณะกรรมการแล้ว คณะกรรมการชุดนี้เห็นด้วย ผมก็อุตส่าห์เขียนบอกแล้วก็ได้ใส่ครับ ผมก็ไม่ ทราบจะทำอย่างไร ผมก็บอกว่าขอให้ใส่เป็น (๒) ก็ไม่ได้ใส่ อย่างนี้มันก็ไม่มีครับ คือพูดอย่างนี้พอไปถึงไหน ก็ไม่มีได้พูด จะเอาอย่างไรครับ

เลขานุการ : ขออนุญาต ขอประธานโทษ ไม่ได้อยู่ด้วยครับ เดียวให้รองเลขานุการพูด

นายอัชพร จารุจินดา : บังเอิญอาจจะไม่ได้ประสานกับทางฝ่ายสภาซึ่งเป็นคนจด ส่วนของอาจารย์ ผมรับมา แล้วก็มาเขียนอยู่ในตัวร่าง

เลขานุการ : ตกลงเขียนให้ครับ เดียวให้บันทึกเพิ่มเติมเลยนะครับว่าจะเขียน (๒) เพิ่ม เอาอย่างนั้นครับ ขอบคุณครับท่านประพันธ์ ฝ่ายเลขานุการไม่ได้ตั้งใจทำอะไรหรอกครับ ตรงไปตรงมา อยู่แล้วครับ

ประธาน : ต่ไปดูหน้า ๓๐ หน้า ๓๑ หน้า ๓๒ หน้า ๓๓

นายไพโรจน์ พรหมสาส์น : ขออนุญาตท่านประธานครับ ก็ไม่ได้คิดจะแก้อะไรครับ เพียงแต่ดูจากตารางที่กำหนดไว้แล้วในท้ายหน้า ๓๓ นะครับ วันนี้มาได้แค่มาตรา ๑๗๐ มันก็เหลืออีก หลายมาตรา ก็กะว่ารายมาตรา วันที่ ๖ ถึงวันที่ ๙ ๓ วันนะครับ แล้ววันที่ ๑๐ เป็นวันอภิปรายกันใน ประเด็นหลัก ๆ วันที่ ๑๑ สรุป ผมเป็นห่วงว่าวันที่ ๖ ถึงวันที่ ๙ ๓ วัน ถ้าจบลงได้ตามนี้มันก็ดี ก็ฝากเป็น การบ้านไปทางเลขานุการลองกะดูว่า ๓ - ๔ วัน มันจะลงตัวตรงนั้นได้จบสิ้นไปอย่างไร ในวันไหนควรจะ ทำได้สักเท่าไร ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วมันจะไม่จบ กลับมาเราอาจจะทำไม่ทันเวลา ก็ด้วยความห่วงใยครับ

คณะกรรมการการร่างรัฐธรรมนูญ

พหุมติ ๕๗/๒

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

เลขานุการ : ฝ่ายเลขานุการไม่ได้ครับ ต้องฝากทุกคนครับ คือเรื่องไหนที่ไม่เหลือปากกว่าแรงจริง ๆ ขออนุญาตท่านทั้งหลายว่าอาจจะต้องให้ผ่าน ๆ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่ได้แก้ไขของเดิมให้ผ่านเร็วหน่อย อะไรอย่างนั้นครับ อันนี้ไม่ได้ตัดสินใจท่านนะครับ แต่หมายความว่าก็เห็นปัญหาที่ท่านไฟโรจน์พูดอยู่ ผมถึงเสนอว่า วันที่ ๑๐ ฝ่ายเลขานุการจะทำการบ้าน โดยแยกประเด็นว่าบางประเด็นที่อภิปรายกันมากแล้วจะขออนุญาตว่าไม่ต้องอภิปรายอีก แต่ว่าลงมติเลยโดยตั้งประเด็น แต่บางประเด็นใหญ่ ๆ ยกตัวอย่างเช่น เรื่องสัดส่วน อย่างนี้เป็นต้นนะครับ เรื่องที่มาของ ส.ว. อย่างนี้เป็นต้นนะครับ พวกนี้ต้อง Debate กัน ลงรายละเอียดด้วยนะครับ ผมขออนุญาตท่านประธานนิดเดียวครับ เป็นเรื่องเกี่ยวเนื่องกับตาราง แต่ว่าไม่ใช่เรื่องรับรองรายงานการประชุม เมื่อเข้านี้ท่านประธานนรนิติได้เรียกผมไปหารือ แล้วก็บอกว่าตามตารางของเราซึ่งบอก วันที่ ๑๑ มิถุนายน ส่งร่างรัฐธรรมนูญที่แก้ไขแล้วให้สภาร่างรัฐธรรมนูญ ท่านประธานจะขอว่า ให้ส่งร่างให้วันที่ ๑๐ นะครับ แล้ววันที่ ๑๑ สสร. ก็จะเปิดประชุมเลย เพื่อดูเรื่องการแปรญัตติทั้งหมดเลย ก็ขออนุญาตเป็นบันทึกเพิ่มเติมสำหรับการประชุมวันนี้ด้วยนะครับ อยู่ในเรื่องอื่น ๆ นะครับท่านประธาน แต่ว่าไม่ได้แก้ไขรายงานการประชุมวันนี้ ขออนุญาตอย่างนั้นด้วยครับ วันที่ ๑๑ มิถุนายน ครับ ทาง สสร. เขาจะขอประชุมวันนั้นเลย เพราะฉะนั้นเราต้องส่งร่างให้เขา วันที่ ๑๐ มิถุนายน

ประธาน : ต่อไปหน้า ๓๔ แล้วหน้า ๓๕ ถ้าไม่มีท่านผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติม ถือว่าที่ประชุมรับรองรายงานการประชุมเมื่อวานนี้นะครับ สำหรับการประชุมวันนี้ทั้งหมดวาระ หรือเรื่องอื่น ๆ เชิญ

ท่านพิสิฐ

คณะกรรมการการยกเว้นรัฐธรรมนุญ

พรเทพ ๒๐/๑

วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

นายพิสิฐ ลีธรรม : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม นายพิสิฐ ลีธรรม ครับ จะขอเรียนถามเรื่องเกี่ยวกับ Logistic ว่า ที่เราจะไปวันศุกร์นั้นครับ เอกสารที่อยู่บนโต๊ะนี้จะต้องหอบไปเอง หรือว่าจะมีคนหอบไปให้ หรือว่าเรื่องของผู้ติดตามที่ช่วยทำงานให้เนี่ยครับ เราจะหิ้วไปด้วยสักกี่คน หรือว่า จะต้องทิ้งไว้ที่นี้หมดครับ

เลขานุการ : เรื่องเอกสารนี้จะขออนุญาตว่าให้หิ้วไปเองนะครับ จะขัดข้องไหมครับ ยกเว้นท่านไหนจะให้ทางนี้หิ้วไปให้ครับ เฉพาะตัวเลยนะครับ เดี่ยวจะหิ้วไปให้ก็ได้ ไซ้ใหม่ฝ่ายเลขา ผมไม่ทราบ เข้าใจว่าโดยปกติเอกสารรัฐธรรมนุญทั่วไปนี้เขาเก็บไปให้ รัฐธรรมนุญฉบับชั่วคราว ปี ๒๕๔๙ รัฐธรรมนุญฉบับอื่น ๆ อะไรอย่างนี้ แต่เอกสารเตรียมการอื่น ๆ อาจจะลำบากหน่อย ขนไปเองได้ไหมครับ ท่านครับ เพราะว่าขนไปทั้งหมดนี้คงลำบาก เอาบางชิ้นไป ส่วนเรื่องผู้ติดตามครับท่านประธาน

ประธาน : คือในการไปประชุมครั้งนี้ครับ เราก็ได้ตกลงกัน แล้วก็ผมได้แจ้งไปแล้วว่า จะเป็นการประชุมเฉพาะกรรมการ ๓๕ ท่าน แล้วก็เจ้าหน้าที่ของสภาที่เราได้ขอให้เขาไปช่วยงาน จำนวนหนึ่ง สำหรับผู้ติดตามของท่านนั้น เขาจะติดตามท่านไปตรงไหนอย่างไรเป็นเรื่องของเขานะครับ ผมคงไปห้ามไม่ได้ แต่ที่นี้ในเรื่องที่จะมาเกี่ยวข้องกันอะไรต่าง ๆ นี้ อันนี้เนื่องจากว่าเราได้ขอร้องไปแล้ว บอกว่า คณะอนุกรรมการแต่ละคณะนี้ ตัวประธาน หรือตัวกรรมการที่เป็นอนุกรรมการนั้นก็อยู่ในนี้ก็ไป แต่สำหรับบุคคลภายนอกนั้นคงไม่จำเป็น ก็ได้บอกไปแล้ว เพราะฉะนั้นโดยสรุปก็คือว่า ท่านเอาผู้ติดตามไปได้ตามอัยยาศัยเลยนะครับ จะไปไหนอย่างไร แต่ว่าถ้าผู้ติดตามของท่านไปแล้วจะขอเข้าร่วมประชุมอย่างขณะนี้ สมมุติมี ท่านก็บอกมาเป็นรายชื่อ คงไม่มีอะไรขัดข้อง เพียงแต่ว่า เราต้องการเวลาทำงานของเรา บางทีบุคคลภายนอกมาก็อยากจะมาพูดคุยอะไรต่าง ๆ เราจะไม่มีเวลาให้เท่านั้นเอง ละครับเหตุผล ไม่ได้รังเกียจอะไรเลย ไปช่วยงานกันเยอะ ๆ ดี แต่ว่างานมันกำลังที่จะต้องใช้เวลาที่จำกัด ก็ไม่อยากให้เสียเวลา เชิญครับ

นายคมสัน โพธิ์คง : ประเด็นนี้เดี๋ยวครับ คือผมมีประเด็นเรื่องของคณะกรรมการบันทึกเจตนารมณ์จดหมายเหตุ ตกลงให้ไปแล้วไซ้ไหมครับ เพราะว่าทางโน้นจะมีบงของทางเขาเองครับ

ประธาน : สำหรับวันนี้ก็คงจะขอยุติเพียงเท่านั้นนะครับ แล้วก็ขอขอบพระคุณ พบกันวันที่ ๒ นะครับ อย่างน้อยที่สุดอาหารกลางวันบางแสนเราคงได้พบกันนะครับ เพราะบ่ายจะประชุมไซ้ไหมครับ

เลขานุการ : ๑๓.๓๐ นาฬิกา นะครับ ท่านเดินทางไปเองก็ ๑๓.๓๐ นาฬิกาครับ ถ้าพบกัน ๑๓.๓๐ นาฬิกาประชุม ถ้าเดินทางไปกับรถของสภา ๐๙.๐๐ นาฬิกา นะครับ ขออนุญาต

คณะกรรมการข้าราชการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐

พรเทพ ๖๐/๒

ประธาน : ก็ขอขอบคุณครับ ขอเลิกประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๐ นาฬิกา

สำนักรายงานการประชุมและตัวเลข
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร